

Dì Nhỏ Của Tôi

Contents

Dì Nhỏ Của Tôi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	23
6. Chương 6	31
7. Chương 7	42
8. Chương 8	56
9. Chương 9	63
10. Chương 10	70
11. Chương 11	79
12. Chương 12	83
13. Chương 13	93
14. Chương 14	100
15. Chương 15	105
16. Chương 16	113
17. Chương 17	121

Dì Nhỏ Của Tôi

Giới thiệu

Một truyện với nhiều tình tiết hấp dẫn và thú vị, nhan đề truyện cũng phần nào cho độc giả thấy đư

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-nho-cua-toi>

1. Chương 1

STARS!

Một bàn tay đàn ông xấu xí, thô thiển đang từ từ giơ ra trước một cặp mông phụ nữ căng tròn.

“Tét!” - Một âm thanh đủ để giết chết người đàn ông sau vang lên. Và bàn tay người đàn ông xấu số đang dơ ra, khốn khổ kiểu bị bắt quả tang.

- Thằng cha này, mày làm cái gì đó? Sao mày dám vỗ mông bà hả? - Chủ nhân cặp mông rống lên những tiếng chửi kinh hoàng.

- Ô, tôi... tôi.... Ko phải là tôi... mà là con bé kia... - Người đàn ông quơ tay chỉ. - Ở đâu rồi?

- Bà bắt đc quả tang rồi mà mày vẫn còn chối à.... - Những tiếng chửi lại rống lên, âm vang cả một góc chợ.

- Cho đáng đời cái tội dám định dê gái giữa đường giữa chợ. Mà công nhận cặp mông của cái bà chị này “mẩy” thật. Sướng cả tay. - “Phập, phập”, “Rộp, rộp.... rộp” - Hiiiiiiiiii, khổ thân bao nhiêu năm giữ gìn giờ đã bị “mất trinh mông” với mình. Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, vẫn phải cảm ơn mình chứ bộ! Thà bị mình vỗ mông còn hơn cái thằng cha dê cựa vừa rồi! - Vừa đi nó vừa lẩm bầm, vừa nhai táo tàu ăn ngon lành. Chợt “BINH”.

- Á. Ko có mắt à?

- Người ta đang vội, đc chưa? - Nói rồi tên con trai lại cầm cổ chạy tiếp.

- Cái gì?... Ê này thằng kia! - Nó hét với độ lớn có thể làm thủng lỗ tai các sinh vật như vi rút vi khuẩn bay xung quanh nó. Tên con trai dừng lại, ngoái cổ:

- Gì thế?

“Bốp” - Nguyên quả táo đã bị cắn 1 phần 4 bay cái vèo, trúng mục tiêu là cái đầu xù lông nhím.

- Á! Con nhỏ điên kia? Thích chết à? - Một ánh mắt đỏ ngầu vì giận dữ.

- Định làm gì hả? Đánh con gái à? Thích thì nhào vô! - Nó hét hằm.

- Đây ko phải thằng hèn!

- Ô ôi, kinh nhĩ! Cũng biết đánh con gái là hèn cơ đấy!

- Con nhỏ kia, cầm mồm lại ko thì đừng có trách!

- Sợ quá, sợ quá!

- Cô.... - Tên con trai đang định lao tới chỗ nó thì...: Kia rồi.... Mau lên, cậu chủ kia rồi.... - May cho cô lần này. Lần sau đừng để tôi gặp lại. - Dứt lời hắn lại cầm đầu cầm cổ chạy tiếp. Đám người toàn mặc đồ đen cũng chạy rượt đuổi theo, khiến nó cũng phải tránh đường. Bực mình, nó tức tối: “Sao mà rượt đuổi kinh thế. Chắc tên này ăn chộm tiền bạc của bố mẹ nên mới bị đuổi tóm về. Nhìn là đã biết chẳng tốt đẹp gì! Hừ, bực mình!”

Thế đấy, nó tên đầy đủ là: Trần Lê Quân. Nó vẫn âm ức ko hiểu sao bố mẹ nó bao nhiêu tên hay ko đặt đi đặt tên nó là Quân. Khổ, mẹ nó hồi mang bầu nó, chỉ mong là con trai, ai ngờ sinh ra nguyên một con vịt bầu. Thế là quyết định hạ bút ghi tên nó vào giấy khai sinh: Trần Lê Quân. Có lẽ vậy, mà giờ nó mới mang cái bản tính đích thị của một thằng con trai. Gây chuyện là sở trường của nó. Ngày nào ko gây chuyện là ngày đó nó ko yên!

- Cô chủ về rồi à? Vào nhà đi, bà chủ đang chờ cô đó.

- Lại lão thầy tơ hót mách lẻo gì đây mà! Thôi, cháu vào nhà đây ạ.

- Hello mẫu hậu xinh đẹp!

- Giờ cũng chịu về rồi đấy à? Đi học muộn có khác, về cũng phải muộn!
- Đâu có, tại lúc về con gặp một số chuyện.
- Gặp chuyện hay là gây chuyện? Tính cô tôi lại còn ko biết!
- Hiiiiiiiiiiii. Thôi mà mẩu hậu iu quý của con. - Nó tiến tới, choàng tay vào mẹ nó, hun cái “chụt” rõ kêu vào má mẹ nó.
- Ko phải nịnh.
- Đâu có, mẹ xem này, mẹ giận, có nếp nhăn, mắt hết cả đẹp!
- Thôi đi cô. Hôm nay thầy cô lại vừa gọi điện bảo là cô lại đi học muộn, mất điểm thi đua của lớp.
- Lão này điêu thế!
- Thầy giáo mà ăn nói thế à?
- Ko phải nhưng mà điêu thật! Con đi học muộn trốn đc cả bảo vệ lẫn thanh niên cờ đỏ mà. Lớp có bị trừ điểm nào đâu. Bịa chuyện kinh thế chứ!
- Thôi, ko nói nhiều, mai ko đi xe bus nữa, đi xe riêng của nhà!
- Ko đâu mẹ, con ko thích thế đâu. Đi học mà cứ như đại biểu cấp quốc gia ko bằng mà đi ô tô con của nhà chứ. Thôi được rồi, con hứa là mai sẽ dậy sớm, kịp chuyển xe bus và k đi học muộn nữa. Mẹ nhé! Đi mà mẹ! - Nó lại ôm cổ nắn nỉ ỉ ôi mẹ nó.
- Rồi. Vào rửa tay thay quần áo còn ăn cơm!
- Ồ-ZE’, THANK YOU MÊ! à nhầm mẹ! hiiiiiiiiiiiiiiiiii.
- Dạ thưa, đã tìm đc cậu chủ về rồi ạ! - Ông quản gia điềm đạ báo cáo.
- Mang nó vào đây gặp tôi! - Ông chủ Trịnh hộp hụm trà rồi nói.
-
- Bố bắt con về làm gì?
- Lại còn phải hỏi nữa. Bỏ học, đánh nhau, đi chơi ko chịu về nhà. Còn hỏi bố bắt con về làm gì! - Ông chủ Trịnh lớn tiếng.
- Thì đằng nào con trả bị đuổi học, đi học làm gì!
- Vậy à!.... Giờ thì bị đuổi rồi đó con! Vừa mới vào trường chưa đc một tháng, đã bị đuổi học! Thằng con trời đánh ạ, học chưa đầy 2 năm cấp III mà chuyển đến gần chục cái trường rồi? Bây giờ bị đuổi nữa, hỏi xem còn cái trường nào nữa để học ko?
- Trường đời!
- Cái gì! Con còn dám mở miệng nói thế à?
- Thì bố xem còn trường nào nữa đâu để mà học!
- Dạ, vẫn còn một trường nữa thưa ông! - Ông quản gia lại điềm đạ thưa.
- Trường nào vậy? - Ông Trịnh vội hỏi.
- Dạ, trường THPT Hoa Hướng Dương ạ!
- ****
- Lệ Quân! Dậy, dậy đi học con.
- Nó nhăn nhó, với chiếc đồng hồ ra xem, rồi lại rúc vào trong chăn.
- Mới có.... 5h sáng mà mẹ...!

- Thì mới phải dậy, ko lại ko kịp xe bus rồi lại đi học muộn! - Khổ thế đấy, giá như nó biết đi xe đạp thì tốt. Đàng này gần 17 tuổi đầu rồi mà đến xe đạp nó cũng ko biết đi, chỉ biết ngồi sau xe người khác thôi. Trong khi tụi bạn nó còn cười đc cả xe máy rồi ý chứ.

- Thôi mà mẹ!.... cho con.... ngủ thêm một tí nữa thôi!

- Thôi dậy đi con gái, dậy đánh răng rửa mặt còn ăn sáng nữa. Tính cô lẽ mề tôi lại còn ko biết - Mẹ nó nhất quyết kéo nó dậy khỏi chăn. Cuối cùng thì nó cũng phải rời khỏi giường và đi vào nhà vệ sinh.

- Đúng là cực hình, 7h mới vào lớp mà 5h đã phải dậy!

.....

- Xong chưa vậy con gái? Mỗi đánh răng rửa mặt thôi mà sao lâu thế? Mất 15p rồi đó con! - Mẹ nó kéo cửa bước vào. Một cảnh tượng hãi hùng: Nó tay cầm bàn chải, miệng đầy kem đánh răng, nhưng đôi mắt thì nhắm chặt và cái đầu thì gật liên tằng! - Giời ạ, đánh răng mà cũng ngủ đc! Cái con bé này! Lệ Quân!
- Tiếng la vang cả ngôi nhà!

.....

- Mau thay quần áo đi còn xuống ăn sáng.

- Con biết rồi, mẹ ra ngoài đi, đứng đây nhìn con thay quần áo à?

- Cha bố cô, tôi là mẹ cô chứ ai! Thôi thay nhanh rồi xuống nhà, tôi xuống trước, ko dám nhìn cô thay đồ!

- Hì hì, mẹ xuống đi, con thay một loáng là xuống liền.

Nó mở tủ lấy quần áo. Đúng là đại tiểu thư có khác, quần áo la liệt, đầy cả một tủ lớn. Được cái phân loại rõ ràng, ko lẫn lộn linh tinh, quần áo đi học riêng, quần áo đi chơi riêng và cả quần áo mặc ở nhà lẫn lên giường đi ngủ cũng riêng nốt.

- Hôm nay là thứ 7 nhớ mặc đồng phục nghe con! - Mẹ nó nói vọng lên.

- Con biết rồi mà! “Hì, xít quên!”

- Lâu lắm mới gặp em đó Cỏ ạ! Cả tuần nay, hôm nay mới đc gặp thì phải - Tên thu tiền xe bus vừa nhìn thấy nó đã chọc.

- Anh còn cười nói đc à? Mấy bữa chả đợi em gì cả.

- Ồi trời, đợi cô để tất cả mọi người đều muộn học cả à?

- Xí. Ko nc với anh nữa. Ngủ đây! À tới nơi nhớ gọi em dậy đó - Nó tiến lại cái ghế cuối xe quen thuộc và đánh một giấc.

.....

Những tiếng cười nói rôm rả của mấy đứa con gái vang cả một góc. Nói gì ko nói toàn thấy nói chuyện tình yêu tình báo, chuyện mấy thằng hotboy trường.

- Trật tự giùm cái! Nơi công cộng mà vô duyên thế! - Nó gắt lên khiến mấy đứa con gái im de. Ai bảo phá giấc ngủ của nó!

Hôm nay đến sớm có khác, đc ung dung tiến thẳng cửa chính. (Mọi lần toàn phải trèo tường mà!).

- Cháu chào bác bảo vệ! - Nó nghiêm giọng chào to tướng. “hì hì, hum nay cháu ngoan lắm, đã đi học sớm lại còn mặc đồng phục nữa đó!”

- Cô kia! Tên gì? Thử học sinh đâu? - Ông bảo vệ nhìn nó quát lớn.

” Thôi chít mình rùi, chạy thôi!”

- Đứng lại, kám chạy! Đã bảo đứng lại rồi mà? Tôi mà biết học lớp nào thì đừng có trách! - Ông bảo vệ ko đuổi kịp nó đứng thở hồng hộc.

” Hi hi, Trần Lê Quân, 11a13 đó bác!”

- Hôm nay đi học sớm ghê cưng! - Nhỏ Gấu quơng túi sách lên bàn nhảy vào chỗ nó ngồi.

- Công nhận là hôm nay mặt trời mọc đằng tây đấy tình yêu à! - Nhỏ Chins vào chỗ ngồi dưới cái môi chu lên phía nó.

- Thôi đi bà, môi đẹp lắm ý mà chu ra y như mỏ vịt.

- Ô hay, môi người ta vẫn đẹp sẵn mà, Gấu nhỉ?

- Uh, bà thì cái gì chả đẹp! - Nhỏ Gấu nhăn mũi.

- Thôi đi hai bà, tôi buồn ngủ lắm cho tôi ngủ tí! Sáng nay 5h mama đã bắt dậy rồi đó! - Nói rồi nó gục mặt xuống bàn đánh thêm giấc nữa. (đúng là vua ngủ nướng à nhầm nữ hoàng ngủ nướng mới đúng. Bà đầu kưng ngủ đc!)

- Hải kute vào đây ơi.

-....

Tiếng tụi trong lớp kưng khúc khích. Chắc lão lại mới sắm thêm bộ quần áo mới. Kái lão này suốt ngày mua sắm quần áo mới mà có một cái cũ rách từ bao đời chẳng thấy thay. Đó là quả đầu trẻ ngời giữa độc nhất vô nhị trong hội đồng giáo viên trường. (ko dám nói là duy nhất trong trường vì vẫn còn một số anh trai dễ xương vẫn vô kưng ưa chuộng một Đan Trường một thời)

Bỗng ko hiểu sao cả lớp cứ nhao nhao hết cả lên.

- Cả lớp trật tự! - Vẫn ko thay đổi đc tình hình!

- Đây ới, có anh chàng nào đẹp trai lắm ý! - Nhỏ Chins với tay lay lay người nó.

- Kệ, đang buồn ngủ!

- Giới thiệu với tất cả các em: đây là bạn Trịnh Huy Vũ - mới chuyển đến lớp ta! - Cả lớp rú ầm, đập bàn đập ghế (chủ yếu là mấy chị em phụ nữ!)

2. Chương 2

- Cỗ ới, dậy đi, đẹp trai lắm!

- Thằng cha nào mà các bà cứ phải cuống hết cả lên thế? - Nó ngược đầu dậy, mắt đầy ngái ngủ, ngáp ngắn ngáp dài. Chợt nó mồm chữ O, mắt tròn tròn. Cặp mắt đối diện cũng căng tròn ko kém. Nó vội ngoảnh mặt đi, tiếp tục gục đầu xuống bàn... ngủ tiếp!

- Chỗ bàn cuối dãy 1 trống, em ngồi xuống đấy đi! - Hải Kute giơ tay chỉ xuống cuối lớp.

- Em có thể tự chọn chỗ ngồi ỉnh ko ạ?

- Hả?... Ờ.... ờ... cũng đc!

- Em muốn ngồi chỗ thứ 3, bàn 4, dãy 2.

“Cái gì? Đùa hả? Đó là vị trí hàng xóm ngồi cạnh một người. It’s me!”

- Chỗ này có người rồi! - Nó bật dậy, hất hàm nói.

- Bạn gì ơi, có thể nhường mình chỗ ngồi đó đc ko? - Hần nở nụ cười mà trong mắt nó là đếu kinh khủng. Nhưng trời ơi, trong mắt lũ mấy đứa con gái trong lớp thì đúng là “ngắt ngây con gà tây!”

- Uk, cũng đc! - Nó há hốc nhìn nhỏ Ấn. Đúng là đồ đại trai, thấy trai là mắt sáng hơn cả đèn pha ô tô!

- Chào hàng xóm đã bắt mặt nhau. Hôm qua, nhờ ơn you mà I lĩnh luôn một cái u to đấy!

- Hi hi... Vậy à?... Chuyện của ông liên quan gì đến tôi? Vô duyên! (ko còn gì để nói!)

Hải Kute viết xong đầu bài lên bảng và bắt đầu với màn giới thiệu tác phẩm sắp học.

- Hôm nay chúng ta sẽ học tác phẩm “Chí Phèo” của Nam Cao. Chí Phèo và Thị Nở là hai nhân vật đã đi sau vào tư tưởng và suy nghĩ của chúng ta kể từ khi tác phẩm ra đời đến nay.....Nhân vật Chí Phèo là nhân vật chính, điển hình, mang tính biểu tượng. Nhưng nhân vật Thị Nở cũng vô cùng đặc biệt.... Thị Nở ngày xưa thì xấu người nhưng có một tâm hồn đẹp! Nhưng còn Thị Nở ngày này thì khác..... Trông bề ngoài thì xinh đẹp đấy, nhưng bên trong lại là một cái đầu sáo rỗng, với những suy nghĩ nông cạn và một tâm hồn lệch lạc... (Thua luôn!)

- Em nghĩ là thầy đã đi quá xa rồi. Chúng em hôm nay đến để nghe thầy giảng về tác phẩm Chí Phèo chứ ko phải là nghe thầy đánh giá về người khác với những suy nghĩ cực đoan của riêng thầy! - Ko thể chịu nổi nữa nó đứng phắt dậy nói.

- Chị...! Chị vừa nói cái gì? - Hải Kute tím mặt.

- Em chỉ nói những gì em thấy thôi!

- Chị còn dám nói nữa à?

- Dạ thưa thầy. Em biết là vô duyên nhưng hình như thầy chưa kéo khóa quần!

Nó vừa dứt lời là một tràng cười phá lên, ầm cả lớp học của toàn thể 48 con người đã trừ nó. Ông thấy cuống cuống nhận ra sự thật đau lòng vội vã đi ra khỏi lớp. Tiếng cười như mỗi lúc một to hơn và đuổi theo một bóng đen đang vội vã vì xấu hổ.

- Ê, you đc đấy! - Huy Vũ quay sang chỗ nó thán phục.

- Thì sao? Nhiều chuyện!

....

- Cỗ ơi, nhờ ơn mày chắc bữa nay đc rỗng tiết đấy! - Nhỏ Gấu quay xuống xít xoa. - Mà này, Vũ à? Cho tụi này làm quen nhé.

- Phải đấy! - Nhỏ Chins với lên hóng hớt.

- Hi hi, có gì. Làm quen với con gái nhứt là con gái đẹp là sở thích của tôi mà.

- Thế ý Vũ là tụi tôi đẹp hả? - Nhỏ Chins sượng cười tít mắt.

- Uk, nhất là you!

- Thật hả? (Sượng!)

- Rồi đến you. - Chỉ tay vào nhỏ Gấu - Và cuối cùng mới đến you này.

- Này, ko có mắt à? Mù chưa? - Nó quắc mắt hỏi - Xin lỗi đi nhá, khối năng phải xách dép chạy theo tôi dài dài đấy!

- Vậy cơ à? You tự tin nhỡ!

- Ông bỏ cái từ you đi! Tiếng mẹ đẻ còn chưa ăn ai, bày đặt tây tàu!

- Uk, vậy từ giờ phải gọi you là Cỗ à?... Nghe bùn kười thế!

- Mệt! - Nói rồi, nó lại gục mặt xuống bàn ngủ tiếp!

Ko biết cái tên Huy Vũ này có sức hút gì ghê gớm mà bọn con trai con gái cứ vây xung quanh hắn. Nói chuyện ồn ào hết cả lên, khiến nó ko thể nào ngủ đc.

- Rõng tiết thì biết điều trật tự đi.

- You ngủ thì cứ ngủ đi, hay ko đc nói chuyện với tôi nên tức!

- Diên à? Sáng nay uống nhầm thuốc phải ko? Mà ăn nói ngứa thế?

- You một vừa hai phải thôi. Vụ hôm qua tôi còn chưa tính sổ với you đấy.

- Thì sao? Làm gì đc đây hả?

- You đừng tưởng you là con gái mà tôi ko chấp nhé!... Tôi sẽ ko làm gì ai cả, nhưng sẽ ko tha cho những ai đã làm gì tôi đâu.

- Vậy à? Làm đi! Làm đi này! - Nó hếch cái mặt lên thách thức.

Cả một ko gian như chết đứng. Mọi người nín thở, tím mặt. Còn nó kinh hoàng, ko tài nào thoát khỏi vòng tay con trai cứng nhắc đang siết chặt vòng eo nó, và một bờ môi mềm kinh khủng, hơi thở ngọt ngào, nóng ran và một cái gì đó vô cùng ghê tởm. Dùng hết sức bình sinh, nó cũng đẩy đc tên con trai đáng ghét và bị ối ra khỏi người mình.

- Sao ông dám làm thế hả? - Nó hét lên, chùi mồm liên tục như chùi một cái gì đó ghê tởm và bẩn thỉu. Đôi mắt sắc lạnh, nó giơ tay toan tát cho kẻ đáng ghét kia một cái. Nhưng đã bị đôi bàn tay xấu xa vừa nãy nắm chặt.

- Giờ thì you đã thấy hối hận chưa?

- Đồ tồi. Tôi sẽ ko bao giờ tha thứ cho ông. Hãy đợi đấy, rồi sẽ có ngày tôi bắt ông phải trả giá cho hành động vừa rồi của mình. Nghe cho rõ đây. Từ giờ ông là kẻ thù của tôi!

Nó gào lên, giận dữ bỏ chạy ra ngoài, đầu đó trên nền đất vương vãi những giọt nước mắt nóng hổi và ghen ngào.

Nhỏ Gấu và nhỏ Chins cũng vội vã chạy đuổi theo nó đến tận phía sau vườn trường.

- Cỏ! Bình tĩnh lại đi mày! - Nhỏ Chins gắt lên.

- Mày diên à? Nó đang bức xúc! - Nhỏ Gấu cũng quay sang gắt nhỏ Chins.

- Hai đứa mày đi đi.... Tao ko... muốn gặp... ai cả! - Nó ghen ngào.

- Mày vừa nói cái gì hả Cỏ? Mày coi tụi tao là gì? - Nhỏ Gấu kéo người nó giận dữ.

- Kìa Gấu, mày cũng đừng thế mà! - Nhỏ Chins kéo nhỏ Gấu ra khỏi người nó.

Nó nấc lên từng tiếng ghen ngào:

- Hắn đã... cướp đi... nụ hôn đầu đời... của tao!.... hức... hức... Tại sao... tại sao hắn lại độc ác thế? Sao hắn lại quá quắt thế? Tao hận hắn! Cả đời này tao sẽ hận hắn! hức... hức...

- Mày đừng thế nữa Cỏ, đừng khóc, đừng khóc mà mày - Giữa một ko gian rộng lớn của vườn trường có ba người đang ôm nhau khóc thút thít. Từng cơn gió nhẹ thổi vi vu hòa lẫn những dòng nước mắt của một tình bạn đẹp.

- Tao nghe có người nói thấy ba con, con Cỏ, con Gấu và con Chins ôm nhau khóc sau vườn trường tiết một ý.

- Xì, ba con 11 chứ gì. Ba cái con dở hơi ý mà. Nhìn đã thấy ghét. Mà ba cái con này á, bao lần bị đánh vì tội vênh rồi đó.

- Thật á? Tao tưởng toàn chúng nó đánh người thôi chứ.

- Tại mày ko biết, chứ loại chúng nó thì đánh đc ai!

“Bốp” - Nguyên quả táo con bay trúng đầu con nhỏ vừa tung tin đồn nhảm. (đùng thắc mắc hỏi táo ở đâu ra, Cỏ nhà ta rất mê món táo nên luôn có vài quả táo tàu trong cặp sách và táo con trong túi.)

- Á, thằng chó nào ném đấy? - Giọng con nhỏ chua và đánh kinh khủng. Ngoái đầu lại, hai con nhỏ đưa chuyện giạt mình nhìn thấy ba nạn nhân trong vụ buôn dưa lê, chém gió bão của mình.

- Là chị chứ ko phải thằng nào đâu. - Nó lên tiếng.

- Chị Linh Xinh nhà ta kinh quá cơ. Cứt chim điêu đầy đầu kia. - Nhỏ Gấu chùn mũi.

- Mày vừa nói gì? - Con nhỏ Linh Xinh tức tối.

- Khiếp, em sợ chị quá cơ. Chị vừa mới bảo gì nhỉ? - Nhỏ Gấu giả vờ suy nghĩ - À nhớ rồi, 3 đứa tụi em thì đánh đc ai. Chị đã ko biết thì có cần em cho biết ko?

Con nhỏ sợ xanh mặt trước câu hỏi của Gấu.

- Sợ rồi hả chị? Vừa nãy em thấy chị to mồm lắm mà! - Nhỏ Chins cà kẹ. - Cái mặt chị xinh thế này, em chát cho tí má hồng nhé! (là ăn tát đó!).

- Phải đấy, mặt chị chát tấn phần thế kia chắc nặng lắm, để tụi em phải bớt đi cho - Nhỏ Gấu nhếch mép. “Đồ điệu chảy nước, học sinh tí tuổi đầu mà suốt ngày phần phần son son, cái mặt trắng bệch trông như ma nữ, môi thì tô đỏ chót trông phát ghê! Linh Xinh có mà yêu tinh thì có!”

- Thôi ko... ko cần đâu.... Ko dám làm phiền các em, để chị tự... tự phải cũng đc. - Nhỏ Linh Xinh sợ hãi lấp bắp, rồi tự vả vào mặt mình một cái.

- Nhẹ quá, ko bay đc hết phần đâu.

Nhỏ Linh Xinh cắn môi, lấy tay tát liên tục vào mặt mình, rất đỏ.

- Thêm nữa, vẫn chưa hết phần đâu!

- Thôi đủ rồi hai bà, đi thôi. - Lúc này nó mới lên tiếng, vẫn thường thế, mọi vụ gì đó đều bắt đầu và đc kết thúc từ nó.

- May cho bà chị lần này đấy, lần sau có Điêu Thuyền nữa thì em sự tự tay phải phần cho chị đấy. - Nhỏ Gấu lại giở cái giọng chanh chua đánh đả của mình.

Nhỏ Chins và nhỏ Gấu lôi bằng đc Huy Vũ ra vườn trường.

- Ê, sao ban sáng ông dám làm thế với Cỏ hả - Nhỏ Chins cau có.

- Nói thật, tôi kưng ko biết tại sao mình lại làm như thế. Mà you ấy giận lắm hả?

- Lại còn ko? Nó hận ông lắm đấy.

- Tại cái mồm của you ấy cứ chu ra trc mặt tôi... chứ tôi có muốn thế đâu. Mà ko ngờ you ấy lại phản ứng dữ dội thế. Khác hẳn với những girl từng đc tôi hôn. Họ chỉ toàn đỏ mặt và sưng rốn thôi, chứ chẳng có you nào dám tát tôi.

- Thì Cỏ nó đâu phải là girl bình thường. Đến cả tụi tôi đôi khi còn ko hiểu hết nó. - Nhỏ Gấu trầm ngâm.

- Ê, mấy you đừng giận tôi ná!

- Rồi, giận thì đã ko nc đành hoàng với ông thế này, mà nói chuyện bằng tay chân cơ.

- Hề hề... mấy bà cũng kinh nhỏ. Quen mấy bà cũng vui thật.

- Thì quen ông cũng thích mờ! - Nhỏ Chins cười tít mắt - Ai bảo ông đẹp zai quá cơ! (bó tay)

Nó vắt chân lên cổ mà chạy, vẫn ko kịp chuyển xe bus. Xe đã khởi hành trc lúc nó tới nơi là 12'08 giây. Lại một ngày đi học muộn. Lịch sử quen thuộc lại tiếp diễn. Lại đc rèn luyện sức khỏe tay chân rồi!

Hì hục kê đá, cuối cùng nó cũng leo lên đc bức tường phía sau vườn trường. Mệt, chưa kịp thở lấy hơi, nó hốt hoảng:

- Má ơi, cái khúc gỗ kê đây đâu rồi. Cao thế này xuống làm sao đc?

Chợt mắt nó sáng lên khi thấy một anh chàng từ đằng xa xa.

- Này... này! Này, anh gì ơi! - Nó gọi với. Anh chàng quay lại nhìn nó, trố mắt. Một đứa con gái, mặc đồng phục váy, đang ngồi chồm chệ trên bức tường trường cao vót.

- Lại giúp một tí đi! - Nó vẫy. Anh chàng vừa ra tới nơi nó cười kiêu duyên ơ là duyên. - Hì hì, tường cao quá em ko xuống đc, anh giúp em xuống với!

Anh chàng giơ tay đỡ nó, nó nhảy cái “phụt” kiêu đã quen từ lâu. Nhưng chợt có tiếng la đằng sau.

- Á à, bắt quả tang hai cô cậu đi học muộn nhá. Dám trèo tường vào hả!

Nó kéo tay anh chàng - Chạy thôi, nhanh lên ko thì chết đấy!

- Đứng lại! Có đứng lại ko thì bảo!... - Tiếng ông bảo vệ xa dần xa dần. (Làm sao mà đuổi đc nó chứ, tuổi già sức yếu rồi!)

...

- Hờ... hờ... Mệt quá! - Nó thở hồng hộc. - Hì... hì... Cám ơn... anh ná. May nhờ có anh!

- Em đi học muộn à?

- Dạ vâng!... Ôi thôi chết, muộn quá rồi, em phải vào lớp đây ko chết với Hải Kute. - Dứt lời nó chạy như bay, chợt tự dừng lại cái “phục”. - Anh này, cũng mau vào lớp đi ko ông bảo vệ mà tóm đc là gay đấy, kòn nữa nhất là khi anh ko mặc đồng phục thể kia! Thôi em đi đây! - Nó lại bay tiếp!

- Tiêu rồi tiêu rồi! Hải Kute đã vào lớp rồi. - Nó lẩm bẩm - Dạ thưa thầy cho em vào lớp ạ!

- Chị biết bây h là mấy h rồi ko? Sao chị giỏi đi học muộn thế? - Hải Kute giơ cái thước chỉ thẳng vào mặt nó mắng.

- Em biết lỗi rồi thưa thầy! Thầy cho em vào lớp đi mà! - Nó giở cái giọng làm như đang hối lỗi lẩm.

- Thôi đc rồi, chị vào lớp đi, rồi về nhà viết bản kiểm điểm bảo cha mẹ kí rồi nộp lại cho tôi!

- Vâng... ạ... - Nó lững thững bước vào chỗ ngồi.

- Lại trèo tường hả mày? - Nhỏ Gấu quay xuống chọc.

- Uk, mày nghĩ kòn đường nào nữa, bay vào chắt! - Nó hậm hực.

- Chỗ chị Quân và Ly, trật tự. - Hải Kute lại giơ thước chỉ.

- Thầy, em vào lớp! - Huy Vũ bước vào lớp thản nhiên.

- Anh kia đứng lại, tôi đã cho vào đâu mà vào hả?

- Dạ vâng, để em ra lại ạ. - Nói rồi cậu quay ra cửa lớp lặp lại câu cũ - Thầy cho em vào lớp.

- Cậu đi đâu mà giờ này mới đến?

- Em ko biết gửi xe chỗ nào ạ!

- À... ờ, vậy tôi tạm tha lần này, tí nữa lớp trưởng chỉ chỗ cho bạn. Thôi vào lớp đi.

Huy Vũ đắc chí bước vào chỗ ngồi.

- Chào hai you xinh đẹp ná! - Nhỏ Gấu, nhỏ Chins đang cười tí mắt chọt tí luôn bởi cái nhìn hình viên đạn của nhỏ bạn - Cỗ nhà ta!

- Ê, sao mặt bí xí thế? Mất tiền hay se-vừm-lốp? (sevenlove-thất tình, hì hì, biết nhiều người tội mình biết thừa từ này, những phải đảm bảo nguyên tắc, viết ra ai cũng hiểu!)

Nó lặng im, ko nói gì. Vẫn chưa quên chuyện cũ mà. Mà làm sao có thể quên đc chứ.

- Ko nói à? Chắc vẫn giận chuyện hum trc'.

- Ko nói ko ai bảo ông cầm đâu!

- Thì thôi vậy! - Huy Vũ quay sang cô bạn bên cạnh - Đang học gì đấy?

- Vẫn Chí Phèo!

- Vậy à? Ko mang sách giáo khoa rồi, xem chung nhá.

- Uk - Mỉm cười trong bụng!

- Nhưng hình như you kia ko có sách - Hếch đầu chỉ anh chàng ngồi đầu bàn. - Thôi dẫu sao cũng cảm ơn you, you cho you kia xem chung đi, tôi tìm người khác.

- Ê, xem chung ná - Quay sang nó.

- Ko!

- Thôi, xem chung với, ko ông thầy tắm tía thấy lại sinh sự, mà you cũng có xem đâu. (còn mình chắc xem!)

- Dứt lời, cậu kéo quyển sách ra giữa cùng xem. Chợt một vật thể lạ từ đâu nặng trĩu đè lên chân cậu, nghiêng thật. - You... you làm gì thế? Đau quá, bỏ chân ra đi!

- Ko đấy! - Nó lại nghiêng tiếp.

- Vậy thì... - Ko chịu thua, cậu vòng tay ra ôm lấy eo nó. (đồ dê cù!) - Khi nào you bỏ chân ra thì tôi cũng bỏ tay ra.

- Ông! Bỏ ra ngay! - Mồm nói nhưng chân vẫn ko chịu bỏ ra, cổ nghiêng thật đau.

- Ko, hôn tôi đã hôn rồi, ôm cũng có sao đâu! Nhỉ?

...

- Lớp trật tự! - Hải Kute gõ thước quát lớp, cùng lúc đó....

- Câm mồm đi! - Nó gắt lên. Cả lớp im lặng. Hải Kute tím tái.

- Chị... chị vừa nói gì? - Nó lặng im. - Chị đứng lên, theo tôi xuống văn phòng. - Nó đứng dậy ra khỏi chỗ, đi thẳng.

- Thưa thầy, là em... - Huy Vũ vội đứng phắt dậy, thanh minh...

- Lúc khác nói, lớp trưởng quản lớp. - Hải Kute tức giận bước ra khỏi lớp.

- Thầy phải nghe em nói đã chứ! - Huy Vũ cố gắng nói to nhưng vô ích, ông thầy vẫn thản nhiên bước đi, bỏ ngoài tai lời cậu.

- Chị vào đây, tôi cho chị gặp hiệu trưởng, để hiệu trưởng xử lý chị. - Hải Kute lôi xênh xệch nó vào phòng hiệu trưởng. - Ô... xin lỗi, thầy có khách à?

- Ko sao, có việc gì, thầy và em ngồi xuống đi. Tôi cũng có việc muốn trao đổi với thầy. - Ông thầy hiệu trưởng - Hùng xi lanh (biệt danh vô cùng ấn tượng mà toàn thể học sinh dành cho ông thầy hiệu trưởng của mình. Bởi cái vóc dáng cao lênh khênh lại nổi tiếng nghiêm khắc và quyền uy) vừa nhìn thấy hai thầy trò nó thì vui vẻ lên tiếng.

Hải Kute nghe thấy thế liền ngồi xuống ghế, đối diện vị khách.

- Nhưng đây là ai thưa thầy.

3. Chương 3

- À giới thiệu với thầy đây là thầy Thiết - giáo viên mới của trường ta đc sở điều động về đây công tác. - Quay ra Hải Kute - Còn đây là thầy Hải, chủ nhiệm lớp 11a13 - lớp thầy sẽ dạy sắp tới đó. - Vừa nghe Hùng si lanh nhắc đến sẽ dạy lớp mình, nó mới ngược lên nhìn ông thầy mới. “Oạch”, có lẽ nó sẽ ngã như thể ngay xuống nền đất nếu như nó ko cố trấn tĩnh đc chính mình. Đúng là đời ko đoán đc chữ ngờ.

Ông thầy mới này chẳng phải ai xa lạ mà chính là ân nhân của nó - anh chàng tốt bụng mà ban sáng nó gặp. “Thầy? Nhìn cứ tưởng học sinh 12 cơ”. Nó chợt nhớ tới câu nói với lại của nó ban sáng: “Anh này, cũng mau vào lớp đi ko ông bảo vệ mà tóm đc là gay đấy, kòn nữa nhất là khi anh ko mặc đồng phục thể kia!” Giờ thì nó tự dưng thấy mình quê thế ko biết! Ông thầy cũng nhìn nó, và hình như đang cười. “Trời ơi, xấu hổ quá. Chắc đang cười mình đây mà! Má ơi, sao con thấy nóng hết cả người thế này!”

- Vậy sao? Trời, trẻ thế này mà là thầy giáo à? Mới ra trường hả? - Hải Kute lại tỉnh tương đó. (Ma cũ bắt nạt ma mới đây mà!).

- À, ko thưa thầy, tôi vào nghề cũng đc gần 3 năm rồi.

- Trời, thế bao tuổi? - Vô duyên quá đi mất, giáo viên văn mà ăn nói bỗ bã thế ko biết.

- Tôi 24 rồi thưa thầy.

- 24 hả, nhìn cứ như học sinh ý, trừ bộ lê. (lúc gặp nó ở vườn trường ko có mặc lê)

- À... vâng...

- Rồi, làm quen đã xong. Giờ đến việc của thầy. Sao đang giờ học lại dẫn học sinh xuống đây vậy? - Hùng si lanh nhấp hụm trà hỏi. - À quên, chưa mời thầy chén nước. - Nói rồi rót chén nước chè mời Hải Kute.

- Thôi khỏi nước lời thầy à. Tôi xuống đây là muốn giao chị học sinh này cho thầy xử lý.

- Sao vậy? Em này vi phạm gì thế?

- Thầy xem, chuyên gia đi học muộn, sáng nay đã vào lớp muộn thì chớ, thế mà trong khi tôi đang nhắc lớp trật tự, dám gắt lên với tôi: Thầy im đi. (Trời ơi điều quá, đúng là lời nói đi ko bằng lời nói lại!). Nó im lặng ko thèm lên tiếng. Đòi co với ông thầy này chỉ có nước mệ!

- Vậy sao? - Hùng si lanh nhìn nó nghiêm khắc - Thế là em mắc lỗi rồi đó. Dù có giận dữ gì đi chăng nữa, cũng ko đc nói thầy giáo mình như thế. Hơn nữa, thường xuyên đi học muộn là ko tốt. Thôi mau xin lỗi thầy giáo đi. - Giá như ông thầy chủ nhiệm nó cũng đc như hiệu trưởng Hùng xi lanh này thì tốt biết mấy. Dù nghiêm khắc, nhưng cũng chả bao giờ ăn nói như tát nước vào mặt học sinh.

- Dạ, em xin lỗi thầy.

- Thôi thầy à, học sinh nó cũng biết lỗi rồi, thầy tha thứ đi. Nhưng thầy cũng phải rút kinh nghiệm đó. Dù có giận mấy thì thầy cũng ko đc bỏ tiết thế này. Như vậy là thầy làm mất bao nhiêu thời gian quý báu của học sinh rồi đấy.

- Vâng, tôi xin rút kinh nghiệm lần sau. - Hải Kute hậm hực lắm đó.

Nó trở lại lớp cũng là lúc tiếng keng báo giờ ra chơi. Vừa vào chỗ ngồi, bọn nhỏ Gấu và nhỏ Chins đã bu vào hỏi.

- Có sao ko Cỏ?

- Bị kiểm điểm ko?

- Ko, chỉ bị nhắc nhở thôi.

- Nhẹ thế thôi à? May quá! - Nhỏ Chins cười toe toét - Làm bọn tao lo chút đi đc.
- Nhất là Huy Vũ đó mày ạ. Nó định chạy đuổi theo, nhưng bọn tao giữ lại. Sợ lại lằng nhằng, lòi thôi rồi to chuyện. - Nhỏ Gấu nhìn nó nói, vì nhỏ biết nó giận Huy Vũ lắm.
- Đừng nhắc đến hắn với tôi. Tôi căm thù hắn. - Nó bặm môi tức giận.
- Giận tôi đến thế sao? - Huy Vũ từ đâu bước tới.
- Phải! - Nó lại hếch cái mặt lên thách thức.
- Nếu you giận thì cứ giận đi. Tôi đi chỗ khác, khi nào hết giận thì ta nói chuyện tiếp. - Dứt lời cậu quay bước ra khỏi lớp.

Nằm ôm con gấu bông, nó nghĩ đến ông thầy giáo mới. Nó vẫn còn thấy xấu hổ vô cùng. Lần đầu tiên nó thấy xấu hổ đến thế này, nhất là với đàn ông con trai. Mà sao ông thầy ấy trẻ thế ko biết. Ko nói thì ai biết là thầy giáo chứ. 24 tuổi mà cứ như 18 ý. Nhưng quả thật ông thầy này khá đẹp trai. Chắc từ giờ trở đi ông thầy này khó sống nổi với tụi con gái trong trường, nhất là bày hổ cái lớp nó. Đang miên man suy nghĩ, chợt: “Kìa con bướm vàng, kìa con bướm vàng. Xòe đôi cánh, xòe đôi...” Hóa ra là điện thoại di động nó kêu. (người ko bình thường có khác, đến nhạc chuông cũng kinh khủng.)

- Hello.
- Tao đây.
- Bông-rua (tiếng pháp nên ko biết viết như thế nào, mong bà con thông cảm)
- Gấu đây mà.
- Rách te tua!
- Lại thế rồi. Một mày quá đấy Cỏ ạ. Định câu tiền tao hả?
- Đùa tí mà sao ghê gớm thế. Có chuyện gì vậy mày?
- À cái siêu thị mới hum trc mình thấy đó, ngày mai khai trương đấy. Nhiều đồ đẹp lắm. Chiều mai đi ná.
- Uk, mà mai có 4 tiết sao ko về đi luôn?
- 4 gì mà 4, 5 tiết rồi kưng.
- Cái gì? Thứ 3 sao lại 5?
- Uk thì đúng là 4 tiết, nhưng Hải Kute bảo tiết 5 ở lại học bù, để kịp chương trình. (giảng bài luyện thuyết trình, ko chậm chương trình mới lạ, chưa kể mấy vụ dừng tiết giữa chừng).
- Cái gì? Thế là mai 3 tiết văn á? Tra tấn hả? Chịu sao nổi. 2 tiết đã chết rồi.
- Thì mày tưởng ai muốn. Đến con lớp trưởng cũng than thở hưởng chi tụi mình.
- Vậy thì bùng đi mày?
- Hả? Đùa ko đấy?
- Thật.
- Bọn tao nghĩ thì đc, mày thì nghĩ kiểu gì? Mày mà viết giấy xin phép, Hải Kute điện ama mày ngay.
- Ai bảo tao nghĩ từ ở nhà. Yên tâm đi em. Chị khác có cách mà. - Nó mỉm cười đầy âm mưu tội lỗi.
- Lớp trưởng báo cáo sĩ số. - Hải Kute lần sổ điểm hỏi.
- Dạ thưa thầy, tổng số lớp 49, vắng 2 có phép. Vắng bạn An Ly và Lâm Trang ạ.
- Uk, đc rồi, ngồi xuống.... Chị Quân! Sao nằm xuống bàn thế kia?
- Dạ thưa thầy, bạn ý bị đau bụng từ đầu giờ ạ.- Nhỏ Ấn bên cạnh đứng dậy trình bày.

- Đau bụng hả? Sao ko đưa xuống phòng y tế?
- Dạ... thưa thầy, ở đây ko có thuốc ạ. - Nó mệt mỏi lắm, nhìn sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn cố đứng dậy nói.
- Đau bụng gì mà ko có thuốc?
- Dạ, em ko thể nói ạ.
- Có gì mà chị ko nói đc.
- Dạ đau bụng kinh ạ. (Vô đối!)
- Hả? - Mặt Hải Kute biến sắc, nó lại ôm bụng, đau quằn quại.
- Thôi đc, tôi cho chị về nhà, chị gọi người nhà đến đón đi.
- Dạ vâng ạ.
- Thưa thầy, em có thể đưa bạn ấy về ko ạ. (???)

Vừa ra đến cổng trường, sắc mặt nó thay đổi 180 độ.

- Đc rồi đấy, đến đây thôi. - Nó đẩy người Huy Vũ ra khỏi người mình (Cu cậu vừa mới dìu nó mà, lúc này trông nó ốm yếu, đau đớn như ko còn sức lực vậy mà bi h khỏe như thường, đẩy Huy Vũ còn xít cả ngã.) Nhỏ Gấu và Chins đã chờ nó sẵn, vừa thấy nó đã tíu tít chạy lại.
- Bít ngay là you giả vờ mà.
- Thì đã sao?
- Sao lại có cả Huy Vũ thế này? Ông cũng đi cùng tụi tôi hả?
- Ko! - Nó chốt một câu nặng trịch.
- Chán nhĩ? - Nhỏ Chins xì mặt.
- Thế mấy you định đi đâu đấy?
- Siêu thị Trịnh Vũ mới khai trương, nhiều đồ đẹp lắm. - Nhỏ Chins lại hớn hở.
- Vậy à? Có muốn mua hàng miễn phí ko? - Huy Vũ cười hỏi.
- Có... Tất nhiên là có chứ! - Nhỏ Gấu và Chins đồng thanh.
- Hai bà nói gì vậy? Đã bảo ko cho hấn đi cơ mà. - Nó gắt lên.
- You quên là Hải Kute giao you cho tôi à? Tôi có nhiệm vụ phải đưa you về tận nhà. Nếu you muốn về nhà ngay bây giờ, ko đi chơi nữa thì cũng OK. (Về nhà bi h á? Để mama hỏi tội à?)

- Rộng và to nhờ? - Nhỏ Chins xít xoa.
- Uk, có vẻ là to nhất ở Thái Nguyên mình đây nhĩ? - Nhỏ Gấu gật gù.
- Cũng bình thường mà mấy you.
- Thôi, vào đi, cứ ở đây mà bình với chả luận! - Nó lên tiếng cắt ngang nguồn cảm hứng bất tận của hai nhỏ bạn và tên kẻ thù đáng ghét.

- Ra chỗ khu bán quần áo đi, tôi nhìn thấy mấy bộ đẹp quá kìa. - Chins kéo tay Gấu lôi đi xềnh xệch.

Trong khi nó thì tiến nhanh tới chỗ quầy đồ trang sức đá. Đúng là siêu thị lớn có khác, đồ đẹp thật. Những chiếc vòng, nhẫn đính đá đẹp lung linh, đc làm một cách tinh tế, sắc sảo và đặc biệt đồ ở đây là đồ độc, cái gì cũng chỉ có một ko có hai. Nó thích mắt vô cùng, và đặc biệt, đập ngay vào mắt nó là chiếc vòng nhỏ,

điểm nổi bật duy nhất của nó là mặt đá hình cỏ ba lá - nó thấy hình như nó đc làm ra là để cho nó, vì nó là Cỏ mà!

- Thích ko tôi mua cho? - Huy Vũ ko biết từ lúc nào đã đứng ngay cạnh nó.

- Cám ơn, tôi ko cần!

- Vậy sao?

- Hỏi nhiều.

- Chị ơi bán cho em chiếc vòng này. - Huy Vũ chỉ tay vào chiếc vòng mặt đá cỏ ba lá.

- Tôi đã bảo ko cần rồi mà! - Nó gắt lên.

- Ai bảo là tôi mua cho you chứ. Tôi mua về tặng bạn gái chứ bộ!

- Cái gì? Chiếc vòng này là của tôi mà!

- Ai bảo của you? Tôi hỏi mua trước mà.

- Nhưng tôi nhìn thấy trước.

- Đó ko phải là vấn đề. Chị bán hàng xinh đẹp, theo chị chiếc vòng này thuộc về ai? - Huy Vũ lại gỡ mảnh khóc của gái của mình: nụ cười chết người!

- Xin lỗi em, nhưng chiếc vòng này thuộc về cậu trai này. Cậu ấy hỏi mua trước.

- Vậy chị có còn chiếc nào khác ko?

- Rất tiếc, như em thấy đó, đồ ở đây cái gì cũng chỉ có một thôi. Hay em chọn chiếc khác đi, nhiều cái đẹp lắm, em đeo cái nào cũng hợp mà. - Nhân viên bán hàng loại tốt đây!

- Cỏ ơi, từ từ đã, sao về sớm thế? Đợi bọn tôi với. - Hai nhỏ bạn phải khổ sở chạy đuổi theo nó.

Nó giận vô cùng, bước đi thật nhanh, nó ghét hẳn, ghét lắm. Tại sao hẳn cứ phải gây sự với nó, tại sao lúc nào hẳn cũng làm cho nó phải khổ sở, bức mình. Nó hận hẳn, suốt đời này nó sẽ ko tha thứ đâu!...

“Bộp” - Nó giật mình, ngược mắt lên nhìn.

- Dạ, xin lỗi bác ạ.

- Cái cô bé này, đi sao ko nhìn đường thế - Một ông đáng tuổi chú đi bên cạnh lên tiếng.

- Ko sao mà! - Người đàn ông đứng tuổi đó lên tiếng.

- Cỏ, sao vậy? - Nhỏ Chins, Gấu và Huy Vũ vừa chạy tới.

- You có nhất thiết là phải thế ko?

- Kệ tôi, ko liên quan đến ông! - Nó gắt lên.

- Cậu chủ!

- BỐ...! - Huy Vũ biết chả giấu đc với lũ bạn rồi.

- BỐ? - Nhỏ Gấu và Chins lại đồng thanh, nó cũng ko tránh nổi ngạc nhiên.

- Đây là các bạn mới của con?

- Vâng...

- Bây giờ đang là giờ học, sao các con lại ở đây? - Ông Trịnh nghiêm giọng.

- Thì... - Huy Vũ đang ngấp ngứ ko biết nói sao, chợt...

- Chắc là cậu chủ muốn đến dự khai trương siêu thị của bố, đặc biệt lại mang tên mình. Phải ko hả cậu chủ?

“Tiêu rồi, cái ông chú này sao cứ le te cầm đèn chạy trc ô tô thế? Ai cần phải nói ra. Bực mình!” - Huy Vũ thầm chửi ông quản lý của công ty bố mình. Su nịnh ko phải lúc!

Cả ba cô nàng ngó người trc câu nói của ông quản lý. Đúng rồi, cái tên siêu thị chả mang là Siêu thị Trịnh Vũ đấy thôi. Hóa ra lại mang tên chính thằng bạn của mình. Ko ngờ nhà Huy Vũ lại giàu đến thế.

- Cháu xin lỗi bác vì chuyện lúc nãy. Giờ cháu xin phép đc đi trc. - Dứt lời nó toan bước đi, chợt bị một cánh tay kéo lại, rõ đau!

- Làm cái gì thế? - Nó lại gắt lên.

- Tôi và you chưa nói chuyện xong mà.

- Xin lỗi, giữa tôi và ông ko có chuyện gì để nói cả. - Nó giựt tay ra khỏi đôi tay to và cứng của Huy Vũ rồi bước đi thẳng, khiến hai nhỏ bạn lại phải chạy đuổi theo.

- Cỗ! Đợi bọn tao với mà.

- Người đâu mà khó hiểu. Bực mình! - Huy Vũ tức giận nói thành tiếng. Ông Trịnh nhìn thẳng con trai và bóng cô bé hung dữ vừa rồi, hình như ông ấy đang mỉm cười. (ko biết có chuyện gì ko nhỉ?)

- Anh đã điều tra rõ cho tôi chưa?

- Dạ rồi thưa chủ tịch. Cô bé ấy tên Trần Lệ Quân, bạn bè thường gọi là Cỗ. Là con gái một của ông bà Trần, công ty Trần Đại Phát đấy ạ.

- Vậy à? - Lại cái nụ cười đầy ẩn ý của ông Trịnh.

- Nhưng sao lại nhất thiết là cô bé đó ạ?

- Tôi tin vào bản thân mình, cô bé ấy nhất định là người tôi cần tìm, ko sai đâu!

- Helo mama.

- ...

- Ủa sao mama ko nói gì? Mama đang suy nghĩ gì thế?

- Đâu... đâu có gì? Thôi con mau vào ăn cơm đi!...

- O thế baba đâu? Baba chưa về ăn cơm ạ?

- Bố con bảo ko về ăn cơm đc. Ở công ty có chút chuyện cần giải quyết.

- Mày ơi, hình như lớp mình có thầy giáo dạy toán mới đấy?

- Lớp trưởng ơi, có phải ko?

- Cũng ko rõ lắm. Tí là bít ngay mà.

...

- Có thầy giáo mới hay sao ý mày. - Nhỏ Gấu quay xuống thông báo cho chị em ngay khi vừa hóng hớt nghe đc một tí.

- Thật hả? Thật hả? - Nhỏ Chins nhảy cẫng lên.

- Bình tĩnh đi mày. Đúng là cái tật hám trai kìa mày ko bao giờ bỏ đc. - Nhỏ Gấu lắc đầu.

- Thế mới là đàn bà đích thực, ko thì bê đê à...? - Nhỏ Chins kéo dài giọng ra nghe thật là kinh khủng. - Thế có đẹp trai ko mày?

- Ai mà biết đc, nghe chúng nó nói thế chứ nào có biết.

- Hì hì, chỉ cần đẹp trai bằng 1 phần 10 Huy Vũ nhà ta là đc ông nhỉ?
- Đừng lôi em vào thế? Em ngại! - Huy Vũ gạt tay nhỏ Chins ra khỏi vai mình tếu lại.
- Còn đẹp gấp mấy lần ý chứ - Lúc này nó mới lên tiếng, sau một hồi gục bàn nghe chuyện.
- Sao mà biết? Thế nhìn thấy chưa? - Nhỏ Chins lại nhắng hết cả lên. Đúng là cái đồ mê trai!
- Tí nhìn thì bà khác biết. Đừng có rống lên là đc, mắt bà sáng là quá đủ rồi. - Nó lại nhắm mắt... ngủ tiếp.
-
- Bọn mà ới, hình như là thầy mới thật. Kia kia....
- Cả lớp trật tự nà! Siiiiiiiiiiiiiiiiiiiiitttttttttttt.... SỊT!
-
- Chào tất cả các em.
- CHÚNG EM CHÀO THẦY Ạ! - “Rầm” - Ngang với đội quân Tây tiến ngày xưa.
- Từ xa thấy thầy ồn ào thế mà vào đến lớp thì trật tự nhỉ?
- Thầy ơi thầy đẹp trai quá! - Phá tan bầu ko khí! Lớp nhao nhao thành cái chợ, và buôn bán chỉ một mặt hàng: Thầy quá trẻ và đẹp trai.
- Các em trật tự nào - Im hân, sợ thật! - Ngồi xuống đi các em!...
- Thầy ơi, làm quen!
- Tên, tuổi, địa chỉ, số phone,...
- Yahoo!Messenger, email,...
- Tình trạng hôn nhân thầy ơi! (bó tay ko cần chấm !)
- Các em hỏi từ từ thầy mới trả lời đc chứ. Nhieu vậy biết trả lời đến bao giờ!
- Thầy ơi, hay giành hân cả buổi hum nay để làm quen đi! (cả lớp... ủng hộ cả 2 tay!)
- Đc! (Choáng luôn!)
- Thật hả thầy?
- Hoan hô thầy. Thầy muôn năm! (quá kinh hoàng!)
- Thầy vẫn chưa nói hết mà!

4. Chương 4

- Thầy sẽ sẵn sàng trả lời tất cả các câu hỏi của các em nhưng với một điều kiện: Các em phải trả lời đc những câu hỏi của thầy.
- OK. Nâu-pờ-rốp-bờ-lừm!(No problem - ko vấn đề gì!) - Cả lớp đồng thanh.
- Oh, so am I! (thầy thế hệ

rùi đây!) Ai trả lời đc câu hỏi của thầy thì có quyền đặt câu hỏi với thầy. Thầy bắt đầu này. Từ đầu chương trình Hình học 11 đến giờ chúng ta đã học bao nhiêu phép biến hình?

Cả lớp cuống cuống tìm SGK lần giở phần mục lục, đứa nào cũng quyết tìm ra nhanh nhất, một loạt cánh tay giơ lên. Thầy Thiết mỉm cười, mời bạn trai giơ tay cao nhất kia. Thằng Đức béo ì ạch đứng dậy, mặt tươi như hoa, mọi lần có thấy giơ tay phát biểu gì đâu, mà hôm nay giơ tay hăng thế ko biết.

- Em tên gì vậy? - Đức béo chưa kịp trả lời thì hội lớp đã nhao nhao:

- Đức béo!

- Đức lợn xề ạ!

Mặt thằng Đức cau có, ông thầy đẹp trai mỉm cười:

- Thôi nào các em, để cho bạn ấy tự giới thiệu về mình để còn trả lời câu hỏi của thầy chứ.

- Dạ. Tên em là: Đức, nickname Đức Béo! - Cả lớp cười ầm, thua luôn thằng bạn mình.

- Uk, thế em trả lời câu hỏi của thầy đi.

- Dạ thưa thầy ta đã học các phép biến hình là: - nó vừa nói vừa chăm chú đọc phần mục lục SGK - Phép tịnh tiến, phép dời hình và phép đối xứng trục ạ. Còn có cả phép quay, phép đối xứng tâm... nhưng ta vẫn chưa đc học ạ! (cậ mình đọc SGK đây mà!)

- Uk, đúng rồi, ta mới học ba phép đó. - Vừa dứt lời cả lớp đã hô vang:

- Đến lượt thầy trả lời câu hỏi!

- Thưa thầy, thầy tên là gì ạ? Bao tuổi?... - Thằng Đức đang ngẫm nghĩ định hỏi thêm.

- Chỉ đc một câu thôi. Thầy xin trả lời. Tên thầy đầy đủ là: Trần Văn Thiết.

- Thầy ơi, Thân Văn Thiết ạ? - Nhỏ Gấu nói với lên, cả lớp cười như pháo rang nổ. (bó tay, đúng là lũ học sinh, cái gì cũng bị biến tấu cả!)

- Thân thiết. Nhất định rồi. - Ông thầy lại nở nụ cười khiến lũ con gái ngây ngất, trong đó có cả một con nhỏ đại ương bướng. - Giờ đến lượt thầy....

-

-

- Thầy 24 ạ? Ko tin đâu!

- Chắc trông thầy giống học sinh lớp 12 chứ gì? - Ông thầy nói mà sao mắt cứ nhìn vào nó khiến nó xấu hổ, má nó cứ đỏ ửng, trông hồng hồng xinh xinh mới sợ chứ.

- Phải rồi đó ạ. Thầy đẹp trai dễ sợ! - Nhỏ Chins đứng bật dậy phát biểu câu xanh rờn, khiến bao nhiêu con mắt ái mộ phải hướng về nó - Hi hi hi.... em chỉ nói sự thật thôi ạ.

-....

Không khí lớp rộn rạo hết cả lên, ai cũng háng hái trả lời những câu hỏi của ông thầy giáo mới. Nhỏ Ấn gờ tay liên tục mà mãi ko đc gọi, cô bé đang tức tối lắm, chợt đc thầy gọi mình. Cô nàng sướng còn hơn cả nhật đc tiền. Trả lời rất chi là hùng hồn. May thay cũng đúng. Đang định đặt câu hỏi với thầy, chợt Huy Vũ quay sang:

- You nhường câu hỏi này lại cho tôi nhá?

Gật đầu cái “cộp” mới sợ chứ. Huy Vũ đứng dậy, hướng đôi mắt nhìn thẳng vào ông thầy giáo:

- Tại sao thầy lại chuyển về ngôi trường này? Khi ngôi trường cũ tốt hơn hẳn ở đây? Vì lí do công việc hay vì một người nào đó? - Cả lớp chẳng hiểu cậu bạn mình đang hỏi gì cả?

- Đúng! (???) Vì sự điều động của sở, vì cá nhân thầy và vì người chị đã quá cố của thầy!

- Vậy sao?... Giọng Huy Vũ trầm ngâm đến dễ sợ. Cả một ko gian yên tĩnh, ngọt ngào đến khó thở, à ko khó hiểu mới đúng!

- Ông sao vậy? Sao lại hỏi thế? - Nhỏ Gấu quay xuống thắc mắc.

- Công nhận, ông hum nay lạ thế? - Nhỏ Chins lay người cậu. Nó cũng thắc mắc lắm nhưng cũng ko mún hỏi chính xác hơn là ko dám hỏi.

- Mấy you ko hiểu đầu. - Huy Vũ chốt lại một câu nặng chịch.

....

- Ôn tập phép biến hình tiết 1 đến đây là kết thúc. Tiết sau là tiết chữa bài tập, các em nhớ về làm các bài tập trong SGK để buổi sau thầy kiểm tra. Giờ thì các em nghỉ. - Cả lớp ngơ ngác, ko hiểu gì cả.

- Thế té ra vẫn học à mày? Chả nào thầy toàn hỏi về bài học.

Giờ ra chơi, ba cô nàng lại đứng ở hành lang hóng mát cộng chém gió. Cái hành lang tầng ba này gắn với tụi nó nhiều kỉ niệm lắm đấy. Vui cũng có, buồn cũng có mà kinh thiên động địa cũng có. (là mấy vụ nc bằng chân tay ý mà).

- Ê, thằng Cún của mày kìa Gấu ơi! - Nhỏ Chins la toáng lên khiến nhỏ Gấu đang ăn hạt ô mai ngon lành xít nghẹn.

- Đâu... đâu hả mày?

- Dưới tầng ý!

- Uk nhỉ? Đúng em Cún hát hay của tao rồi. (Cún là cậu trai học khối 10 mới vào trường, hát hay kinh khủng, có fan hâm mộ là rất nhiều bạn gái cùng khối và cũng nhìu chả kém mấy chị khối trên, trong đó có cả nhỏ Gấu chanh chua nữa.)

- Khiếp quá, chắc gì em nó đã bít bà mà kêu của tao mới sợ chứ. Của khối em trong trường rồi. - Nó cắt ngang cơn tự sướng của con bạn.

- Èo ề, kệ chứ. Sau này em là của tao là đc, cứng nhỉ? - Nhỏ quay sang con Chins làm nó giật cả mình.

- Khiếp quá, nhìn mặt dê kinh khủng. Kêu tao hám trai mày còn hám hơn cả tao! - Nhỏ Chins nhăn mặt nhăn mũi, và cái mỏ lại chu ra.... nhưng iu cực kì.

- Mà em ấy lảng vảng ở khu sân khối mình làm gì nhỉ? - Nó vừa dứt lời đã bị nhỏ Gấu lườm cho xem da mặt.

- Sao mày lại nói thế với em Cún của tao hả? Thích chút ko?

- Đâu chỉ có mỗi em Cún của mày, đây em khối 10 kìa. - Nhỏ Chins vừa giơ tay chỉ thì tiếng nhỏ lớp trưởng đã oang oang:

- Lớp mình ơi, xuống sân học thể dục thôi. Hum nay tụi mình học chung với các em lớp 10a3 đó. Có em Cún đẹp trai đấy! - Lũ con gái hét kinh hoàng, như mún sập cả cái tầng ba vì những bước chân vọt bầu chạy ỳnh ỳnh trên cầu thang xuống sân tập. Trong đó, nhỏ Gấu dẫn đầu đàn!

....

- Ê nhóc, bít bọn chị ko? - Nhỏ Gấu, vỗ vai thằng nhỏ như đúng rồi.

- Biết chứ ạ! Chị là Gấu, chị này là chị Chins. Còn chị là chị Cỏ, thường xuyên đi học muộn! - Ba cô nàng thầm nghĩ: “Ko ngờ mình lại nổi tiếng thế! kekekeke”.

- Ko ngờ nhóc cũng biết bọn chị đấy. Thế có biết fan hâm mộ cuồng nhiệt của mình là ai ko? - Nó nhảy mất hỏi.

- Nếu là chị thì tốt quá!

- Èo..... ềo.....nhầm hàng rồi em. Chị ko có phước đó. Mà là bà chị Gấu này của em cơ. - Trời ơi, nhìn nhỏ Gấu then mới dễ sợ chứ, cái mặt nó cùng với cái mồm thì chỉ làm cho người ta then sợ thôi chứ giờ nó lại then mới kinh. Đúng là: Y-R-M-L. (yêu rồi mà lại!)

- O anh Vũ, anh chuyển về trường này à? - Thằng Cún mặt tươi roi rói khi nhìn thấy Huy Vũ. “Hai người này quen nhau à?” Ba cô nàng ngẩn tò te.

- Uk, mới chuyển đc gần tuần. Học ở đây à? A mấy vậy?

- 10a3. Còn anh.
- 11a13.
- Cùng lớp hội chị Cỏ à?
- Uk, cùng bàn nữa đó. Cỏ nhỉ?
- Mệt!
- Thế té ra tất cả đều biết nhau. Hi hi... - Thành nhỏ cười duyên thế ko bít.
- Thế vẫn hát hả?
- Hi hi...
- Là hotboy khối 10 đó ông! - Nhỏ Gấu giới thiệu luôn. Vâng, biết là hót rùi. Khổ lắm, nói mãi!
- Vậy à? Đúng là thành đệ anh!
- Thì Huy Vũ giờ cũng là hotboy trường rùi mà. Vừa về chưa đc một tuần mà bao nàng đã khao nhau bình chọn ông rùi đây! Có cả tui nữa đó. Hi hi.... Sắp đánh đổ anh Việt Ku đẹp trai nhứt trường rùi. Sướng ná!
- Nhỏ Chins hào hứng. Thành Cún chợt biến đổi sắc mặt.
- Anh Vũ, ra kia em bảo cái này. Hi hi... (cười lăm thế! Biết có răng khểnh cười duyên rồi, khổ, khoe mãi!) Sr ba bà chị xinh đẹp nhá.
-
- Gì hả Cún?
- Em nghe thành bạn em bảo, tí về có vụ oánh thành mới chuyển về trường của hội thành Việt Ku. Nó là hotboy trường, thấy bảo có thành mới đến ngấp nghé cái danh hiệu hotboy số 1 của nó. Em ko biết lại là anh đấy.
- Vậy à? Lại có kịch vui xem rùi đây.
- ...
- Em đã về thưa ba bà chị xinh đẹp!
- Thầy ra rồi kìa, đứng đó mà chém gió! - Thành Cún nhảy vào đứng chen giữa nó và nhỏ Gấu. - Cho em đứng cùng ná! hi hi... (có người sướng điên!)
- Thành Cún nói gì với ông thế? - Nhỏ Chins quay hỏi Huy Vũ.
- Chuyện đàn ông con trai ý mờ. Cún nhỉ?
- Oh... Yes sờ.....
- Trật tự đi nhóc, đứng cùng chị Gấu ko phải phởn thế đâu! - Nó định chém nhỏ bạn.
- Ko, đứng cùng chị mới phởn thế chứ! kekekekeke (Thua luôn!)
- ****
- Huy Vũ vừa bước ra khỏi cổng trường đã thấy gần chục thành trông có vẻ “du côn đầu đường xó chợ” thuộc típ “cao to đen hôi” đứng chờ sẵn. Trong đó nổi bật có thành trông có vẻ khá khảm nhất, style cũng ổn, mặt mũi cũng thuộc dạng điển sỡ trai. Chắc là Việt Ku rùi.
- Cỏ ko biết là mọi người có thích truyện này ko nữa. Có lẽ Cỏ post nốt lần này rồi thôi ko post nữa vậy! Dấu sao cũng cảm ơn mọi người nhiều!
- Thành kia, mày là thành Huy Vũ học 11 mới chuyển về đúng ko? - Việt Ku hếch cái mặt tinh tướng đầy vẻ kiêu ngạo lên hỏi.
- Uk, là tao. Sao? - Huy Vũ cũng ko kém, nhưng lại là vẻ mặt bất cần đời.

- Sao hả? Mà trông cũng ổn đó. Biết vì sao tại tao đứng đây ko?

- Cũng chưa rõ cho lắm. Mà nói thử tao nghe.

- Mà cũng ghê nhỉ. Tao gặp mà hôm nay là muốn xử mà vì dám thích chơi trội, mới vào trường mà ko biết điều. Mà có biết tao là ai ko?

- Thế mà nghĩ tao cần phải biết mà à? - Huy Vũ cười khẩy.

- Thằng chó này. Mà chán sống hả con?

- Chắc ko bằng mà.

- Mẹ thằng này! Bỏ mà tức rùi đó. - Thằng Việt Ku định lao tới.

- Khoan! - Bình thần đến dễ sợ - Mà thích solo tao với mà... Hay chơi hội đồng?

- Sợ rồi à? Chơi hội đồng mới vui chứ! - Thằng Việt Ku tinh tướng, nở nụ cười đều kinh khủng. Khác hẳn với cái nụ cười đầy thuốc mê mà hàng ngày nó vẫn nở khiến lũ con gái trong trường đổ như rạ.

- Mà nghĩ vậy à? Thích thì tao chiều.

- Thằng chó! Bọn mà đánh chết nó cho tao! - Nhất thời cả lũ gần chục thằng xông lên, gậy gộc cầm chắc trong tay. Mọi người (toàn học sinh trong trường) vội né sang hai bên. Ai cũng rợn người bởi những cái sắc mặt đằng đằng sát khí, chắc chắn sẽ nện những cú đòn dã man nhất, đau đớn nhất lên thân xác của kẻ đang nhếch méch cười bình thần phía trước.

- Bọn chó kia dừng lại! - Tiếng quát to từ đằng sau khiến lũ người phía trước phải giật mình quay lại. Đông! Một đồng người mặt mũi lạnh tanh, phải gần 30 chục thằng. Đều là dân chơi, dân có máu mặt cả. Và đồ nghề mang theo toàn những cây phở dài, gậy to. Bọn Việt Ku sắc mặt chợt tái xanh, tay vẫn nắm chắc gậy mặc dù run lẩy.

- Tao đã bảo rùi. Tao đã ày cơ hội, nhưng mà đã ko biết nắm lấy. Thích đánh hội đồng chứ gì? Giờ tao chiều ý mà. - Quay sang phía anh em - Chơi đẹp, ko dùng phở, gậy thôi! - Huy Vũ vừa dứt lời thì đồng loạt anh em xông lên, đánh tới tấp vào lũ người thích “sắc” và thích “chết”!

Nhưng tiếng gậy nện vào người hòa cùng những tiếng chửi bới thậm tệ. Đến cả mình đồng da sắt cũng phải khụy xuống bởi cái quyền uy và sức mạnh ghê gớm của những cây gậy gỗ không mất. Chứ đằng này lại là da thịt người. Liệu ai có thể chịu nổi?

Huy Vũ đỡ lấy cú giáng gậy của Việt Ku, giựt mạnh. Cây gậy rơi xuống đất. Việt Ku định cúi xuống nhặt, ngay lập tức Huy Vũ nắm lấy cổ áo hắn nhấc lên và dúi vào mặt, mũi... Những dòng máu nhỏ chảy dài... ướt thấm cổ áo. Trên khóe miệng, từ trong mũi và khóe mắt.... Chưa đã, cậu lên gối. “Hự!” Việt Ku ngã lăn ra đất, ôm bụng quằn quại.

Trận chiến kết thúc, dưới đất gần chục thằng con trai nằm gục. Thằng Cún cúi xuống, nhấc cổ áo thằng Việt Ku lên:

- Mà động vào ai ko động, đi động vào Vũ Lửa là mà chết rùi. Hôm nay là đòn cảnh cáo, lần sau còn thích chết nữa thì cứ bảo một tiếng.

- Thôi, đủ rồi. Giải tán! Đi ca hai nhá anh em, hôm nay tôi bao! - Huy Vũ chỉnh lại cái cổ áo, rồi ra hiệu cuộc vui đã kết thúc.

Cả lũ người hả hê. Bỏ lại sau lưng mình những thằng “bựa” tội nghiệp đang đau đớn cả về thể xác lẫn tinh thần. (Đau và Nhục!) Mọi người xúm lại ngày càng đông, người lớn thì lắc đầu, học sinh thì khối người hả hê vì được chứng kiến những pha đánh đẹp, hay an ủi được bản thân coi như có người trả thù ỉn vì đã từng là nạn nhân trong cái trò đấm đá gây sự của Việt Ku. Còn có khối nằng thì thần thờ vì thần tượng của mình lại bị dúi đến thế, cái khuôn mặt đẹp trai giờ bị thay thế bằng những vết trầy xước, bầm dập... và mang một màu của máu!

Một ngày tan trường ko bình yên. Đâu đó, vắng vắng những từ chua xót. Có phải chăng là BẠO LỰC HỌC ĐƯỜNG?

Nó vừa về đến nhà. Cô Năm ko còn hớn hởi hay thông báo tình hình của bà chủ như mọi lần mỗi khi nó về nhà. Một không khí ảm đạm bao trùm khắp ngôi biệt thự. Con Kin lông xù cũng thôi ko lon ton chạy ra vẫy đuôi, rồi ngửi khắp người nó như mọi khi.

- Cô Năm, ở nhà có chuyện gì à?

-... - Sự im lặng đến dễ sợ. Nó linh tính có điều chẳng lành. Nó lao vội vào nhà.

....

Mẹ nó, bố nó đang ngồi trên ghế. Hình như đang chờ nó thì phải. Mắt mẹ nó ngấn lệ. Còn bố thì khuôn mặt nặng nề, vẻ buồn bã, tuyệt vọng chẳng thể giấu nổi.

- Bố! Mẹ! Có chuyện gì vậy?

- Con ngồi xuống đi.... Bố có chuyện muốn nói với con.

Nó quaoảng cái cặp xuống nền nhà, bước vào bàn và ngồi xuống.

- Có chuyện gì vậy? Con... con chả hiểu gì cả!

- Công ty của bố đã bị phá sản!

- Bố nói cái gì? - Nó bật dậy khỏi ghế. - Bố đùa à? Sao.... sao lại phá sản chứ? Công ty vẫn hoạt động tốt mà!

- Bố ko biết phải giải thích với con thế nào nữa. Bố.... bất lực!

- Con ơi!... Bố con sắp phải đi tù rồi! - Mẹ nó khóc nức lên.

- Đi tù? Sao phải đi tù chứ? - Nó gào lên và bật khóc.

- Bố con ko đủ tiền trả nợ. Mẹ... mẹ con mình biết sống ra sao đây?

Nó chạy lại, lay người bố nó:

- Con ko tin... Con ko tin.... Bố... bố ơi! Con ko muốn bố phải đi tù..... Mà nhà mình nhiều tiền lắm mà. Tại sao lại ko có tiền trả nợ?.... Con ko hiểu!

- Tại bố đã đầu tư tất cả vốn liếng vào sự lựa chọn sai lầm của mình. Con ko hiểu đâu. Bố nó vò đầu bứt tai. - Bố là kẻ vô dụng. Bố làm khổ hai mẹ con con.

- Ko! Ko phải thế! - Nó ôm chầm lấy bố nó khóc nức nở.

- Con phải cứu bố con! - Mẹ nó chột quay sang, lay người nó. - Bố con ko thể đi tù đc! Con gái ơi, tất cả chỉ nhờ có con! Mẹ xin con đấy!

- Mẹ! Mẹ nói gì? Con... con ko hiểu. Cứu bố ư?.... Bằng cách nào? Nếu con cứu đc bố thì mẹ nói đi... nói đi....

- Ông bạn bố con, sẵn sàng đứng ra trả hết nợ lần cho bố con. Nhưng với một điều kiện....

....

- KOO! Tại sao.... Tại sao lại phải như vậy?.... Tại sao chứ? Con ko muốn!..... Con còn quá nhỏ mà! Như thế thật bất công với con - Nó quỳ dưới đất, lay chân mẹ nó - Mẹ ơi, con ko muốn đâu! Con xin mẹ đó! Đó ko phải là sự thật phải ko mẹ?..... Mẹ nói đi.....! - Nó hét lên, nước mắt giàn rụa. Nó ko tin nổi những gì mẹ nó vừa nói. Ko... ko thể có chuyện đó được. Tất cả ko phải là thật! Đúng ko? Nó ko biết!

- Bố xin lỗi con! - Bố nó gục đầu xuống bàn.

- Mẹ biết như thế thật tàn nhẫn với con. Nhưng chẳng lẽ con có thể đứng yên nhìn bố con phải đi tù sao?

- Ko... Ko phải thế! Con.... Con ko tin! - Nó hét lên rồi bỏ chạy khỏi nhà. Nó muốn chạy trốn. Chốn cái sự thực chưa xót vừa xảy đến với gia đình và với nó kia. Chạy trốn! Nó đang nghĩ tới cái gì? Nó đang nghĩ,

nó tuyệt vọng, mọi thứ như một mớ hỗn loạn... và nó không biết thoát ra kiểu gì. Lối thoát ư? Hình như không có lối thoát cho nó!

Nó lang thang một mình trên đường. Chiều tà đã buông xuống, từng cơn gió lạnh rít qua da thịt, luồn lách vào mái tóc nó khiến chúng rối lên, phơ phất và yếu đuối trước cơn gió lạnh. Đôi chân nó mệt mỏi rã rời, cái miệng khô khốc và đôi mắt sưng húp.

Nó dừng lại trên dòng sông Cầu, nhìn màu nước sông chẳng trong xanh cho lắm, đâu đó còn có vài cái rác trôi lên dềnh. Nó thẫn thờ nhìn vào vô định. Một khoảng không tối mù (mặc dù trời vẫn còn chưa tối hẳn, vẫn đủ để nhìn thấy rõ mọi vật!).

“Ông ấy hứa sẽ giúp bố con trả nợ, nhưng với một điều kiện: Con phải làm vợ hai của ông ấy!”

Nước mắt nó lại trào ra, thấm xuống khoé môi, mặn chát và dầm mùi cay đắng. Nó mới hơn 16, nó còn chưa cả được biết mùi vị yêu là gì. Vậy mà giờ đây, nó phải làm vợ người ta ư? Chưa kể người đó còn đáng tuổi bố nó! Không! Như thế thật phi lý, thật bất công và quá tàn nhẫn với nó.

Chẳng lẽ ông trời lại có thể đối xử với nó như thế sao? Cùng một lúc, biến nó từ một đại tiểu thư quây phá nhưng hồn nhiên vô tư, được sống bên một mái ấm hạnh phúc, đầy đủ, có cha mẹ yêu thương, giờ thành một đứa con có cha sắp phải đi tù, gia đình ly biệt hay đau đớn hơn đó là đánh đổi cả hạnh phúc của đời mình để cứu cha, cứu gia đình.

Cái hạnh phúc ấy sẽ là những ngày nó phải sống ra sao? Nó còn quá nhỏ. Nó còn chưa được sống hết với cái thời mộng mơ của mình cơ mà! Không... không thể! Ông trời đã không thương nó cả nhẽ đến cả bố mẹ nó cũng không thương nó ư? Bố mẹ thương nó lắm mà! Yêu nó lắm mà! Vậy tại sao lại ép nó phải lựa chọn, phải nghe theo cái điều kiện quái đản và ác thú này?

Nó tuyệt vọng và đau đớn. Nó muốn được giải thoát. Một cách nhẹ nhàng nhất. Dòng nước vẫn chảy nhưng không phải là êm đềm mà cuộn nước mạnh lắm. Có lẽ sẽ giúp nó giải thoát nhanh! Dòng sông chẳng sạch sẽ gì nhưng chắc chắn sẽ sạch hơn chán cái xã hội này. Nhảy xuống. Chỉ một cái nâng mình thôi mà. Nước lạnh ư? Nó sẽ không kịp cảm nhận đâu! Vậy thì còn chờ gì nữa. Nó sẽ được giải thoát. Nó không phải đối mặt với cha mẹ, với đôi mắt nặng trĩu nỗi buồn của bố, và những dòng nước mắt ghen ngào, cầu xin nó của mẹ! Mất và đáng thật! Lặng lại thấm khoé môi nó! Gió thổi ngày một lạnh hơn. À không, mát mới đúng. Giúp nó xoa bớt đi cái căng nóng của da mặt, cái cay xè của đôi mắt mỗi một vì đã khóc quá nhiều.

Nó nhớ tới nhỏ Chins và Gấu. Chúng nó chắc sẽ khóc nhiều lắm. “Thôi, hãy hiểu cho tao! Nếu là tao chắc chúng mày cũng lựa chọn cách này thôi! Vắng tao chúng mày đừng buồn nhé!... Mà việc gì phải buồn hay nhớ nhung. Cái con Cỗ tính cách cục cằn, thô lỗ thiếu gì trên đời, chết đi một người cũng chẳng sao!... Hi..... Chết! Chắc chẳng đau đâu!...”

Đôi mắt nó từ từ nhắm lại, nó thấy người mình nhẹ lắm. Rướn người về phía trước, thả mình và... nhảy thôi!...

- Bạn đang làm gì đấy? Muốn chết à! - Một đôi bàn tay con trai quen thuộc nắm lấy người nó giựt mạnh về đằng sau. Nó mở mắt. Đúng là Huy Vũ. Vài giây trước trong đầu nó hiện lên hình ảnh cậu khi cái chạm mạnh của đôi tay cậu lên người nó.

- Buông tôi ra. Sao không cho tôi đi chết hả? - Nó gào lên, đôi mắt lại ướt đẫm lệ.

- Bạn điên à? Sao lại muốn chết!

- Ông không hiểu đi đâu! Làm sao ông hiểu đi chứ! Chỉ có chết tôi mới giải thoát đi sự gài buộc của cái cuộc đời bất công nghiệt ngã này thôi. Tôi mệt lắm!... Tôi không đủ sức đâu! - Giọng nói nó yếu dần, vang vào khoảng không rộng lớn.

- Bạn không đi chết. Dù có chuyện gì cũng không được nghĩ đến cái chết. Biết chưa?

-... - Nó bất chợt khóc nức lên, ôm chầm lấy Huy Vũ mà nức nở. Nó khóc, cứ khóc và khóc hoài... Trời đã tối hẳn, những ánh sáng của đèn điện, của trăng, của phố xá... chiếu rọi xuống lòng sông lấp lánh một thứ ánh sáng lung linh và huyền ảo.

“Ừc, ừc... ừc...” - Tiếng bụng nó sôi lên sùng sục.

- Tôi đói quá. Từ trưa đến giờ chưa ăn gì. Hì... ông mời tôi một bữa ná! - Mắt vẫn còn sưng húp và chưa ráo lệ! Mới phút trc còn muốn chết thế mà giờ vẫn biết là mình cần ăn... và để sống!

- Bó tay với you. Uk, cũng tối rồi, ăn cơm tối là vừa!

5. Chương 5

Huy Vũ đỗ xe cái “phịch” trước “Ko Tên quán” gần cổng trường theo lời đề nghị của nó. Như đã quá quen, nó chạy tốt vào trong, ngồi đúng vị trí mà nó vẫn thường ngồi. May quá bây giờ đã tối nên quán vắng khách. Hì hì, chỗ ngồi của nó chẳng bị ai tranh cãi. Thích thật. Ăn càng thêm ngon!

- Ê, ông uống gì? Trừ bia và rượu ra!

- Thế thì tôi biết uống cái gì! (đùng ngạc nhiên khi Huy Vũ chưa đầy 17 mà trình độ uống rượu cũng ko phải loại vừa. Nhờ vào những lần đc rèn luyện tại những quán bar, vũ trường...)

- Vậy thì để tôi gọi giùm!... Chị ơi cho em hai suất cơm rang thật cảm, và hai cốc sữa chua thạch ạ!

- Oái... tôi uống sữa chua á?

- Sao? Tôi uống còn đc hưởng chi ông! Trời tuy lạnh nhưng uống càng ngon, biết chưa.

- Bó tay với you.

- Mà này, bữa này là ông bao đó ná. Tôi ko có đồng nào trong người đâu.

- Thì tôi ko trả lại để đàn bà con gái trả à?

- Ấy ko, lần này ông trả, lần sau đến lượt tôi. Bệnh sĩ chết trước bệnh sida đó ông!

- Vẫn còn lần sau à? - Huy Vũ cười chọc nó.

- Ủk nhỉ! Tôi nhầm!.... Thôi coi như lần này ông bỏ tiền ra để đc ăn cùng người đẹp vậy! - Nó cười duyên thế ko biết.

“Người đẹp ư? Chiều cao 1m bẻ đôi, chưa kể mái tóc thì rối (chỉ hơi rối thôi, tại gió đấy!), mắt lại còn sưng húp đỏ hoe thế kia. Người đẹp là đây sao?”

- Ko ăn mà cứ mặt dần thối ra thế kia! - Nó cắt ngang mạch phê bình tác phẩm văn học người thực việc thực của thằng bạn, và tác phẩm chẳng ai khách chính là nó!

- Chuẩn bị ăn đây! “Mặt mình đẹp thế, dám bảo là dần thối! Khóc nhiều quá nên mắt chắc có vấn đề!”..... Sao cho nhiều tương ớt thế? - Huy Vũ giật mình nhìn đĩa cơm rang của nó, tương ớt nó rưới phủ kín đĩa, nhìn mà đã muốn chảy nước mắt.

- Hì hì, ăn cay là sở trường của tôi mà.

- Anh chàng đẹp trai này là ai vậy Cỗ? - Chị chủ quán đi qua bàn nó hỏi. Nó chưa kịp trả lời thì chị chủ quán lại vội hỏi nó/ - Sao mắt sưng húp thế kia? Bị anh chàng đẹp trai này chọc đúng ko?

- Hì hì, đúng là có chọc nhưng ko phải là lần chị ạ. Mà là tài xế kiêm hầu bao của em bữa nay!

- Uả thế bồ hả nhóc! - Anh chủ quán nghe cái giọng của nó và bà vợ cũng bước ra hóng hớt.

- Ko ạ! Bồ gì chứ. Trông cao to đẹp zai thế này thôi (cũng biết người ta đẹp đấy!) chứ “bựa nhân” lắm ông nhỉ? - Nó nói rồi quay ra hỏi đến Huy Vũ rồi cười sắc súa. Huy Vũ tức lắm nhưng chả biết làm gì. Vì nó có tới hai đồng minh cơ mà.

- Ê, định bắt chước sở thích của tôi hay sao mà cho cả nửa chai tương ớt thế kia? – Huy Vũ lúc này mới để ý, đĩa cơm rang của mình còn thơm hơn cả đĩa cơm rang ở bên cạnh.

- You nghĩ mình you biết ăn cay à? – Nói rồi Huy Vũ cho cả một thìa cơm đầy bỏ vào miệng, nhai ngon lành lắm. Nhưng... cơm cay sặc cả vào mũi cậu, đọng lại ở cổ họng. Cay kinh khủng. Và đôi mắt cậu ko chịu nghe lời, cứ làm ướt đầm bờ mi.

- Cay quá đúng ko? Nhìn ông kìa.... – Nó cười xem chảy nước mắt – Đã yếu lại còn thích ra gió – Nó lại ko thể kìm chế đc cơn tức cười của mình.

- You cười đủ chưa! – Huy Vũ bực mình gất lớn. Lần đầu tiên à ko là lần thứ mấy rồi cậu bị nó làm cho quê thế này. Sức chịu đựng của mỗi người đều có hạn chứ! Đặc biệt lại là Vũ Lửa!

- Làm gì mà phải gất lên thế? Thực ra vẫn muốn cười tiếp! Hi....

- Vậy thì cứ ở đấy mà cười, tôi về trước. – Nói rồi Huy Vũ đứng dậy đi thẳng.

- Ê, trả tiền đang rồi về! – Nó vừa hút cốc sữa chua vừa gọi với, Huy Vũ quay lại, tiến thẳng về quầy tính tiền. - Nhớ trả thêm cả tiền tương ớt ná! – Nó vẫn còn cố chọc tức Huy Vũ. Tính tiền xong, Huy Vũ đi thẳng mặc tiếng nó vẫn còn vang đằng sau. - À đỡ phí, tôi ăn luôn phần của ông nha!..... Mà này, bắt tôi đi bộ về à!... Đùa tí mà đã dỗi! Xi..... Hi hi... anh chị ơi tí cho em gọi nhờ về nhà cái ná! (èo ôi xin xỏ ngượng mồm chưa kìa!)

Huy Vũ vừa về đến nhà, trong lòng cậu vẫn còn tức nó lắm. Bực mình thật!

- Cậu chủ sao giờ mới về vậy? Ông chủ đang chờ cậu đấy!

- Cháu biết rồi!

....

- Con về rồi đấy à? Ngồi xuống bố có chút chuyện muốn nói với con!

- Lại chuyện con đi về muộn ă? Để lúc khác được ko? Giờ con hơi mệt.

- Ko, chuyện đấy lúc khác bố nói. Giờ bố muốn nói chuyện với con về chuyện của bố.

- Chuyện của bố?

....

- Uk, con nghĩ thế nào nếu giờ bố lấy vợ hai?

- Bố lấy vợ hai?.... À mà cũng chả sao. Đang nhẽ bố phải làm việc này lâu rồi. Mẹ mất đã gần chục năm rồi mà.

- Nhưng... người đó chỉ đáng tuổi con bố!

- Trong tình yêu ko có khái niệm tuổi tác bố ă.

- Con nghĩ vậy thật sao?

- Vâng!

- Con ko sợ người ấy về sẽ làm sáo chộn cuộc sống của con?

- Bố định nói đến chuyện “dì ghẻ con chồng” chứ gì? Bố yên tâm đi, con chả làm gì đến cô vợ bé bỏng tương lai của bố đâu, còn cô ấy có muốn làm gì con thì cũng hơi khó đấy.... Thôi, con mệt rồi, con về phòng đây!

- Alô, mẹ à, con đây.

- Lệ Quân! Con đang ở đâu vậy? Bố mẹ cho người đi tìm mãi mà ko thấy! - Giọng mẹ nó hốt hoảng trong điện thoại.

- Mẹ yên tâm, con vẫn bình yên, ko sút sút tí gì. Mẹ cho người đến trường đón con, con đang ở gần đó. Thôi ná! Tồn tiền điện thoại người ta! (bó tay) – Nó cúp máy luôn.

-...

- Con gái, con có sao ko? - Mẹ nó vội chạy ra đón nó khi vừa nhìn thấy xe con chở nó về.

- Con ko sao mà, con ăn cơm rồi. Giờ con mệt lắm, con muốn đi tắm rồi ngủ luôn. Ngày mai, con sẽ nói chuyện với bố mẹ!

Dứt lời nó lê chân đi thẳng lên cầu thang. Giờ nó chỉ nghĩ tới duy nhất một điều: Tắm rửa thật sạch. Cả một ngày bụi bặm dơ người rồi. Và tắm cũng là một cách giúp nó tỉnh táo hơn để đối mặt với những chuyện nó sắp phải tự mình đưa ra quyết định.

Nó ngâm mình trong bồn nước tắm, tay tóm những bọt bông xà phòng – cái thói quen hàng ngày của nó. Rồi nó thả lỏng mình.... và bắt đầu với những suy nghĩ chẳng hề trẻ con chút nào - những suy nghĩ khác hẳn ngày thường. (nói thế chứ chưa chắc đâu! Nó vẫn còn con nít lắm!)

“Nếu mình chết, bố vẫn chẳng thể thoát khỏi nợ lẩn, bố mà bị bắt đi tù chắc mẹ cũng chả thể chịu đc!... Nhưng... lấy chồng? Mình còn quá nhỏ mà. Hơn nữa, mình sẽ sống ra sao chứ? Chắc cái ông bạn bố mình chẳng phải là người tốt. Người tốt gì mà đi bắt con gái người ta về làm vợ mình chứ? Bì ổi! Xấu xa! Đồ thú vật!.... Nhưng... để đổi lấy mình mà ông ta phải trả một số tiền lớn như vậy? Ông ta có gốc ko nhỉ? Một kẻ xấu xa thường ham tiền mà!.... Khó hiểu thật! Mà ông ta là ai nhỉ? Sao lại muốn lấy mình? Ông ta biết mình à?.... Mình chả biết bạn bố mình ai vào với ai cả!... Ông ta như thế nào nhỉ? Tóc bạc trắng à? Ko! Như thế già quá! Bố mình cũng trẻ mà, chưa đầy 40! Chắc ông ta cũng vậy!... 40 – 17 bằng bao nhiêu nhỉ?” – Nó xoè tay ra đếm, nhắm nhẩm trong đầu. – “23! Á sao lớn vậy! Khiếp quá! Nhỏ Ốc yêu thằng hơn 9 tuổi mà đã bị lũ con gái la oi oi kêu là già quá! Vậy còn mình? Chúng nó chắc ngất!.... Hu hu... Hix hix... mình phải làm sao đây? Giá mà có phép thuật nhỉ? À bụt chả hạn. Mình sẽ biến ọi chuyện chỉ là một giấc mơ. Hi hi...” – Nó chợt xì mặt sau cái cười rõ tươi – “Nhưng đây hổng có phải là mơ! Ông trời ơi, thượng đế ơi! Con hận người!...” – Nó ngủ thiếp trong phòng tắm từ lúc nào ko hay.

Nơi căn phòng của một cô công chúa nhỏ, có bàn tay của một bà mẹ hiền hậu vuốt khẽ lên mái tóc con. Một đôi mắt lặng lẽ nhìn. Một nỗi buồn xa xăm. Một giọt lệ vô tình khẽ rơi!

- Cỗ, nó lại đi học muộn nữa rồi! Đúng là chả bao giờ sửa đc cái tật ngủ nướng của nó. - Nhỏ Gấu quay xuống nói.

- Thế mới là Cỗ! Mà thầy đã vào đâu, tí nữa là nó lại treo tường, phi nước đại vào lớp ý mà. - Nhỏ Chins vừa nói vừa vuốt vuốt cái đầu Víc mượt mà của mình.

Cả hai đứa bạn thân nhất của nó đều ko biết rằng nó đang gặp chuyện. Một việc mà có thể làm thay đổi cả cuộc đời của nó. Chỉ riêng có một người suốt từ nãy đến giờ chẳng nói một câu nào, biết rõ rằng ko phải là nó - lại - đi - học - muộn!

Nó mở mắt, vươn mình chui khỏi cái chăn, khi những tia nắng đáng ghét cứ ko chịu để cho nó yên. Một ngày mới bắt đầu và cũng là lúc nó phải đương đầu với thử thách, bước ngoặt cam go của đời nó. Kinh hoàng!

...

- Cô chủ, ông bà chủ đang đợi cô dưới phòng khách.

- Vâng!... Hừ... bắt đầu thôi. Cố lên!

-...???

....

- Bố. Mẹ! – Nó chào bố mẹ rồi ngồi ngay ngắn xuống chiếc ghế sofa. (một hành động hiếm có khó tìm từ trc tới nay của nó!)
- Con còn mệt ko? - Vẫn sự ân cần của mẹ nó thường ngày.
- Dạ ko. Ngày nào mà cũng đc ngủ tí tể này thì chả bao giờ con mệt! (bó tay, vừa mới nghiêm trang đc vài phút!)
- ???
- Hì hì.... Con đã suy nghĩ kĩ lắm rồi. Nhưng con muốn làm rõ một số vấn đề... Bố! Ông bạn bố bao tuổi?
- Ông ấy hơn tuổi bố, 40 rồi!
- “Biết ngay mà! Mình phục mình quá!” (???) Thế ông ấy còn vợ ko hả bố?
- Ko, bà ấy mất gần chục năm rồi!
- Chả nào!... Nhưng.... nếu con đồng ý lấy ông ta thì... con phải làm vợ ông ta ạ?
- ??? (thật sự ko hiểu gì?)
- Ý con là... con mới chưa tròn 17 mà! Luật pháp cấm đó!
- À... ông ấy cũng trao đổi với bố rồi. Con sẽ sống ở nhà ông ấy đến khi con đủ 20 tuổi thì sẽ chính thức là vợ ông ấy. Và ông ấy sẽ tôn trọng con đến khi con trở thành vợ ông ấy hợp pháp.
- Vậy là có nghĩa giờ con ko phải là vợ ông ấy chứ gì? – Nó hí hửng.
- Ko hẳn thế. Là vợ nhưng ko trên danh nghĩa. Chuyện con lấy ông ấy sẽ đc giữ kín.
- Con hiểu rồi....
- Con gái, nếu con ko muốn thì đừng gượng ép mình. Bố ko muốn con vì bố mà phải chịu khổ. Bố chỉ cần con và mẹ sống vui vẻ là đc!
- Bố!... Ko! Con phải sống vì bố mẹ chứ! Hì hì. Con chả sợ!... Đẳng nào con vẫn cứ đc tự do đến tận khi con 20 tuổi cơ mà! Lúc đấy thiếu gì cách con thoát khỏi ông ta chứ. Hì hì... giờ chỉ cần ông ta đồng ý bỏ tiền cứu nhà mình là đc! Bố mẹ nhỉ? – Nó cười tinh ranh, tự đắc lắm!
- “Kìa con bướm vàng, kìa con bướm vàng...”
- Alo... - Giọng nó đầy ngái ngủ.
- Hôm nay mày nghỉ học à? Hải Kute bảo mày bệnh. Mày sao vậy? Bọn tao lo quá. Ra chơi cái là gọi ày luôn nè.
- Ủk, tao ko sao đâu. Hơi mệt tí thôi.
- Đưa đây tao... - Tiếng nhỏ Chins vang trong điện thoại. - Cỗ à, mày bệnh nặng lắm à? Có sao ko? Đi bác sĩ chưa? Ăn uống gì chưa? Mà bệnh gì vậy mày?
- Mày nói thế tao trả lời bằng mắt à?
- Ko! Bằng niềm tin. Hì hì.
- Tao bệnh ko nặng, ko có sao, ko phải đi bác sĩ, đã ăn 1 bát mì tôm trứng và 1 hộp sữa 100%. Còn hỏi gì nữa ko?
- Hì hì... Trí nhớ mày tự dưng phát huy công hiệu đột xuất thế?... À có nghĩa là tụi tao ko cần phải đến thăm mày chứ gì?... Nói thật, chiều tao có phi vụ với mấy anh nên... Hì hì. Minh con Gấu đến thăm mày đc ko?
- Cái gì? Mày phải đi. Đưa máy tao... - Lần này là giọng nhỏ Gấu vang trong điện thoại - Cỗ à, mày yên tâm, tao sẽ bắt bằng đc con Chins đi.
- Tao bận thật mà!
- Mày bận kệ mày. Bận bẽ là trên hết, ko có zai zủng gì cả!

- Nhưng tao...
- Thôi đi hai bà tướng. Gọi điện hỏi thăm tôi hay là tra tấn lỗ tai tôi đây?
- Hì hì... Sr quên mất bà đang là bệnh nhân.
- Bệnh nhân cái gì. Tao có sao đâu. Chiều này khỏi cần đến thăm.
- Sao vậy?... Mày đang giận à?
- Trời.... Giận gì mà giận. Chiều này tao bận rồi, ko có nhà hiểu chưa. Mai đi học bình thường, tha hồ mà hỏi thăm, chăm sóc cộng tâm bồ cho tao.
- Ủk, mai mày đi bọn tao mang ày cả một giỏ táo tàu nghe. Cho mày ăn sái quay hàm thì thôi.
- Hì hì.... Thanks hai tình yêu tình báo của tôi ná. Giờ nếu mà hai tình yêu có lòng tốt thì.... để cho em đc ngủ thêm tí nữa ạ.
- Con ranh này. Biết rồi. Tụi tao quan tâm mới gọi chứ, tốn bao tiền điện thoại của người ta chứ bộ. Thôi ngủ ngon ná. Cũng vào lớp rồi.... À quên hai tình yêu yêu kưng lắm đó. Chụt chụt chụt....

Huy Vũ cùng bố ngồi ăn cơm trưa. Một hiện tượng hiếm hoi của cả hai bố con.

- Con trai, chiều nay con ở nhà đc chứ?
- Làm gì vậy bố?
- Chiều nay, dì tương lai của con và gia đình cô ấy sẽ tới đây. Bố muốn con ở nhà cùng ăn cơm với mọi người. Bố bảo cả cậu con tới nữa.
- Cậu ạ? À nhân tiện con hỏi bố. Tại sao cậu lại chuyển từ trường Chuyên về cái trường mới con đang học? Có phải là sự sắp xếp của bố ko?
- Đúng là một phần cũng có sự tác động của bố. Vì dẫu sao có cậu cùng trường cũng tốt cho con mà.
- Nhưng còn cậu. Bố có nghĩ cho cậu ko?
- Hì hì... - Ông Trịnh cười thật hiền - Bố biết con và cậu Thiết tuy rất ít khi nói chuyện với nhau nhưng con lại rất quan tâm tới cậu. Cậu con cũng thế đó. Biết con lại bị đuổi học, chuyển về trường mới, cậu con đã xin với sở chuyển về đây. Thế nên đừng phụ lòng tốt của cậu con.

-...

Nó theo chân bố mẹ đi đến một ngôi biệt thự, đẹp và sang trọng chả thua kém gì nhà nó. À ko, chính xác là to và rộng hơn. “Rộng thế này, biết đường nào mà chốn mỗi khi muốn đi chơi tối chứ. Thằng cha chồng mình ko biết có cấm đoán hay cho người canh gác mình ko nhỉ. Kiểu như bảo kê thì mình chắc chết.”

- Mời ông bà và cô vào ạ. Ông chủ chúng tôi đang chờ sẵn ở trong nhà rồi ạ. - Tiếng ông quản gia làm nó giật mình.

....

- Thưa, ông bà và cô Trần đã tới ạ. - Ông quản gia vừa dứt lời, đáp trả lại sự mong ngóng chờ đợi của các thành viên trong gia đình. Bố mẹ nó bước vào, ko hiểu sao, chân nó cứ cứng đờ, ko chịu nhúc nhích. Tiếng mẹ nó giục:

- Đi vào nào con.

- Dạ vâng.... Hì hì... “Xung trận thôi!” - Nó lăm bắm.

Nở một nụ cười đầy tự tin, nó kiêu hãnh sánh bước bên bố mẹ, tiến lại cái bàn tiệc la liệt thức ăn, bài trí khá sang trọng. Đang cười toe toét, nó giật nảy mình. Cái nảy mình đầy kinh sợ. Trước mắt nó là ba người đàn ông. Một là ông thầy giáo đẹp trai của nó. Hai là thằng bạn ko đội trời chung của nó (Nhưng đôi lúc

vẫn đội đấy. Ghét người ta thế mà hum trc con ôm người ta khóc nức nở mới sợ!). Và ba là người đàn ông nó va phải lần ở siêu thị, là bố của Huy Vũ... và có lẽ chính là ông chồng tương lai của nó) Cái mặt nó méo xệch, nhăn nhó đến khổ sở.

Sắc mặt của ông thầy Thiết cũng biến đổi nhanh chóng. Học trò của mình lại sắp là vợ anh rể mình, tương đương cũng sắp là chị mình rồi. (hồi chúa để biết thêm cảm giác của ông thầy đẹp trai này. Chắc chắn là quá sốc!)

- Ông bà và Lệ Quân ngồi xuống đi. – Ông Trịnh vui vẻ mời. - Giới thiệu với con trai và cậu Thiết, đây là ông bà Trần Đại Phát và cô con gái Trần Lệ Quân - vợ tương lai của tôi! (điều nó đoán chẳng hề sai)

Ông Trịnh vừa dứt lời, Huy Vũ đứng phắt dậy, cậu ko thể chịu đựng đc thêm nữa. - Con ko hiểu bố đang nghĩ gì nữa. - Cậu đẩy ghế, đi ra và.... nắm lấy bàn tay đưa con gái khuôn mặt đang nóng bỏng, rất kinh khủng kéo đi khỏi cái nơi mà trong đầu cậu lúc này thật đáng ghê tởm.

- Ông bỏ tay tôi ra! Ông đang làm đau tay tôi đấy! – Nó cố gắng giựt tay mình ra khỏi tay thằng bạn. Cậu ta đã lôi nó ra tận ngoài đường.

- Đây là lí do mà you muốn tự tử phải ko?

- Uk, nhưng đó chỉ là lúc trc còn giờ thì ko!

- Ko ư? You điên à? Đầu you ko biết suy nghĩ à?

- Biết! – nó gắt lên – Vì biết suy nghĩ tôi mới phải làm thế này.

- Vì lí do gì? You nói đi.

- Vì tôi cần giữ lấy hạnh phúc của gia đình tôi.

- Thế con hạnh phúc của chính you.

- Đó là hạnh phúc của tôi. Mà việc gì ông phải bận tâm chứ?

- Sao cơ? Tôi ko phải bận tâm ư? Một đứa con gái, chỉ bằng tuổi tôi mà giờ nó trở thành Dì của tôi. Mà tôi ko phải bận tâm ư. Thật nực cười you biết ko! - Cậu gắt lên.

- Thế ông nghĩ, tôi ko thấy mình nực cười ư. Một đứa con gái còn chưa nếm chãi hết mùi vị của đời, còn chẳng biết tí gì về ty, mà giờ phải lấy một người đáng tuổi bố mình. Ông nghĩ tôi sung sướng lắm à. Hơn nữa, giờ tôi lại còn là Dì của một thằng con trai cũng chỉ bằng tuổi tôi. Hạnh phúc nhỉ? – Nó cười đầy mỉa mai – cái mỉa mai chính bản thân mình.

- Vậy thì you đừng làm nó thêm rắc rối nữa. You ko đc lấy bố tôi. Làm như thế thật ngốc, hiểu ko.

- Tôi phải lấy bố ông. Đó là sự thật.

- Bố tôi ép cô đúng ko? – Ông Trịnh ép nó ư? Có phải thế ko nhỉ. Ông chồng tương lai của nó là ông Trịnh thì giờ nó ko còn thấy ông ta xấu xa nữa. Ngay từ lần đầu tiên nó gặp ông ấy, nó đã có cảm nhận ấy rồi. Hơn nữa, ông ấy vì nó mà trả hết nợ lần cho gia đình nó. Có lẽ nào... đó là một tình yêu? Nó ko biết! Nhưng chắc chắn ông ấy là người tốt. Ông ấy đồng ý lấy nó ko phải vì là một lão yêu râu xanh, nếu thế chẳng cần đến những điều khoản mà ông ấy đặt ra, tất cả đều hướng đến sự tôn trọng nó. Ko... ông ấy ko hề ép buộc nó!

- Tôi tự nguyện! Và tôi ko hối hận.

- You..... Được! Vậy thì kể từ giây phút này, tôi và you là kẻ thù, đúng như những gì mà you muốn! – Huy Vũ hét lên đầy giận dữ. Cái đầu cậu chỉ muốn nổ tung. Được Dì nhỏ ư? Để rồi xem! Huy Vũ bỏ đi thẳng, mặc nó bơ vơ một mình giữa con đường chỉ có ánh đèn cao áp. Một cái gì đó cô đơn, đáng sợ vô cùng. Nước mắt nó chợt rớt rơi trên đường.

Nó một mình lê bước trên con đường lạnh lẽo, những tiếng xe, tiếng bíp còi vang ỉn ỏi... nhưng nó chỉ nghe thấy những tiếng ừ tai kinh khủng. Lạnh! Cái lạnh của gió cứ tạt vào mặt nó. Đau!

Cuối cùng nó cũng trở về đc căn biệt thự - ngôi nhà của những ngày về sau của nó.

- Con gái!.... Hai con đi đâu đấy hả? - Mẹ nó lo lắng.

- Huy Vũ về chưa ạ? - Khuôn mặt nó như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

- Dạ thưa, cậu chủ vẫn chưa về ạ - Ông quản gia lên tiếng.

- Vậy cũng tốt! Chúng ta trở lại việc chính chứ ạ?

- Ủ. Cháu vào bàn ngồi đi. Chúng ta vừa ăn cơm vừa nói chuyện.

- Dạ!

- Ông lấy cho Lê Quân một cốc nước ấm được chứ? - Ông thầy giáo quay ra nói với ông quản gia - Cô bé có lẽ đang lạnh.

- Vâng! - Ông quản gia quay bước đi. Mọi người hướng con mắt vào nhìn nó. Nó mỉm cười.

- Con ko sao đâu.... Hì hì.... Cái cậu Huy Vũ này đều thật đấy. Kéo con đi rồi lại bỏ đi đâu, bắt con phải một mình đi bộ về. Bực ghê!.... Uả... Sao mọi người vẫn chưa ăn ạ? Thức ăn vẫn còn đầy nè. Hì hì... con đói quá! Thôi cả nhà mình cùng ăn đi. - Nó cầm đĩa gấp đầy thức ăn ngon vào bát mình, rồi chọt cười toe.
- À từ nãy đến giờ, em quên chưa chào thầy. Thầy là... là gì của Huy Vũ đấy ạ?

- Thầy là cậu ruột của nó.

- Hoá ra đây là thầy giáo của con à?

- Dạ vâng. Thầy Thân Văn Thiết đẹp trai đấy ạ!

.....

Sau bữa cơm đầy tiếng cười nhưng ẩn chứa một nỗi buồn của một cô nhóc chưa tròn 17. Nỗi buồn ấy có lẽ chẳng ai hay! Mọi người bắt đầu vào cuộc nói chuyện.

- Đây là hợp đồng tôi đã thảo sẵn, mời ông bà và cháu đọc kĩ rồi chúng ta bắt đầu đi đến kí kết.

- Bác cho cháu hỏi một câu đc ko ạ?

- Ủ, cháu cứ nói.

- Tại sao bác lại muốn lấy cháu? Cháu và bác chỉ gặp nhau đúng một lần. Và... thực sự là mọi chuyện vẫn khiến cháu ko hiểu gì cả!

- Bác tin là mình chọn đúng người. Bác thấy cháu chính là người mà bao lâu nay bác luôn tìm kiếm.

- Cháu?... Thôi... cứ cho là như vậy đi. Người lớn thật khó hiểu!.... Thế tại bác lại bắt cháu phải ở nhà bác đến tận năm cháu 20 tuổi trong khi đến lúc đó cháu mới là vợ của bác?

- Vì bác nghĩ đó là thời gian mà bác cháu ta cần. Lúc đó cháu sẽ hiểu hành động của ta lúc này.

- Trời!... Thôi đc rồi! Cháu có thể thường xuyên về nhà chứ ạ?

- Thi thoảng thì đc. Còn thường xuyên thì ko nên. Vì kể từ bây giờ, cháu đã mang trong mình một trọng trách rất lớn. Đó là quán xuyến ngôi nhà này.

- Cháu á? Cháu... cháu biết gì mà quán xuyến ạ?

- Hì... Cái gì cũng cần có thời gian. Bác tin là cháu làm đc!

- Lại thôi đành vậy ạ. Còn nữa. Cháu... cháu vẫn đc gọi bác là bác chứ ạ? Đừng nói là bắt cháu phải gọi bác là chồng, anh yêu... hay đại loại cái gì như thế đấy nhá. Cháu... cháu ko gọi đâu! - Nó vừa dứt lời chọt mọi người cười ồ lên vì sự ngây ngô và đúng là trẻ con của nó.

- Cháu yên tâm. Chúng ta cứ gọi nhau như thế này cho đến khi cái hợp đồng kia trở nên vô hiệu và đc thay thế bởi một tờ đăng kí kết hôn.

- Dạ??? - Cái mặt nó lại dần thối ra.

- Giờ cháu đã đồng ý chấp thuận và kí hợp đồng đc chưa?

Nó cầm cây bút, ngay lúc này đây, trước mặt nó là bản hợp đồng - tờ giấy mang cả định mệnh của đời nó. Nếu nó đặt bút kí tên, cuộc đời nó sẽ bước vào một bước ngoặt mới, nó ko biết là tốt đẹp hay là một sự lựa chọn sai lầm nữa. Đôi tay nó chột run lên, nó nhớ tới những lời Huy Vũ nói: “Vậy thì kể từ giây phút này, tôi và you là kẻ thù, đúng như những gì mà you muốn!”. Nó thấy mọi chuyện bắt đầu rắc rối, nó... nó ko biết những ngày tháng sau này chung sống với Huy Vũ cậu sẽ ghét nó thế nào. Nhưng, còn ba mẹ nó. Nó... nó đã quyết định rồi mà. Những lời Huy Vũ nói ư? Mặc kệ nó ko thêm bận tâm. Kẻ thù ư? Thì từ trc đến giờ nó và cậu vẫn là kẻ thù mà.

Nó ngược đôi mắt lên nhìn bố mẹ nó, nó thấy họ đang che giấu một nỗi buồn. Cũng giống như nó thì phải. Nó mỉm cười, hít một hơi thật dài, bàn tay nó nắm chặt lấy cây bút và... Nó đã làm cái việc mà nó nghĩ, nó chẳng hề hối hận. Nó tự nguyện. Nó biết mình làm đúng, bởi nó biết duy nhất một điều là ít ra nó cũng là một đứa con gái ngoan, đứa con gái có hiếu.

Cuộc đời nó đã sang trang. Hạnh phúc hay Đau khổ? Niềm vui hay Nỗi buồn? Hãy để thời gian trả lời nhé!

Đêm nay là đêm cuối cùng nó đc ở trong căn phòng thân yêu suốt 16 năm trời của nó. Chỉ ngày mai thôi, nó sẽ sống trong một căn phòng xa lạ và... Nó chột thấy khoẻ mắt mình cay xè. Giọt nước mắt vô tình rơi. Nó đã bảo là nó ko đc khóc rồi mà. Nó ghét bản thân nó. Tại sao nó lại yếu đuối đến thế? Nó là Trần Lệ Quân. Nó là con Cỏ đàn ông cơ mà!

Nó ngủ thiếp với con gấu bông trên tay. Một giấc ngủ chẳng ngon lành và êm đềm gì. Một giấc ngủ với đôi mắt sưng húp và mệt mỏi. Một giấc ngủ mà nó ko biết về ngày mai. Một giấc ngủ... với thấp thoáng hình bóng người mẹ, ngồi bên giường nhìn đứa con ngủ. Lại một lần nữa, có giọt nước mắt rơi...

Những tiếng rú ga, la hét âm ỉ. Những chiếc xe phân phối lớn thi nhau lượn đường, khoe mình bằng những màn kĩ xảo đc dân tình cổ vũ phấn khích. Có một chiếc xe lao đi âm ỉ, tiếng gió tạt vào mặt vù vù, đằng sau cặp kính chắn gió là một đôi mắt đỏ ngầu. Tiếng la hét, reo hò ngày càng lớn. Lại một lần nữa thành phố thức trắng đêm!

- Cỏ! Trùi ui, nhớ tình yêu quá cơ! - Nhỏ Chins vừa thấy nó ở cửa lớp đã chạy vội ra, túm lấy hai tay nó dung dăng dung dẻ nói. Nhìn trông “phờn” quá trời!

- Thôi đi bà! Hum qua đi chơi với zai chứ có thiết gì đến bạn bè. Mà giờ nói nhớ, ờ ời ngượng mồm chưa kìa! - Nhỏ Gấu chặn họng nhỏ Chins.

- Ê này, đi chơi với zai ko có nghĩa là ko thiết bạn bè ná. Một ngày ko gặp người ta nhớ lắm chứ bộ. Cỏ! Đừng nghe lời con Gấu ná. Tui... là... tui... iu... bà lắm cơ! I love you... chiu chiu chiu...! - Nhỏ Chins lại chu mỏ khoe cái môi cong tớn của mình.

- Khiếp quá! Nhìn cái môi của bà như cái “tĩ vệt” ý! - Nó nhăn mặt nói.

- Ê ê ê... Tức rồi ná... Tôi tức rồi ná... Ừ thêm tình yêu với bà nữa.

- Lại tình yêu với mấy anh to cao đen hôi chứ gì? Kakaka!

- Còn lâu đi. Người ta tình yêu với nhỏ Gấu chứ bộ! Trời ơi, Gấu ơi tao yêu mày quá cơ!

- Thôi... thôi đi con Chins đỡ hơi này. Càng ngày tao càng sợ mày rồi đó.

- Á à.... Mày dám bảo tao đỡ hơi hả?... Đứng lại... mày có thích chết ko?... - Nhỏ Chins sách guộc đuổi theo nhỏ Gấu chạy vòng quanh lớp. Những tiếng la thất thanh và kinh khủng vang ra từ cái miệng của hai đứa khiến cho cả lớp ai nấy cũng phải kinh hoàng.

Nó bật cười nhìn hai nhỏ bạn thân. Đúng là lúc nào nó cũng cảm thấy vui vì hai con bạn. Một đứa cực đánh đá nhưng luôn biết nghĩ tới người khác. Một đứa cực điệu đà và hám trai nhưng vô cùng ngây thơ (vô số tội!), nhí nhảnh và hồn nhiên.

Đứng trên ban công, ba đứa chúng nó ngồm ngoàm nhai táo trông thật ngon lành.

- Sao hôm nay Huy Vũ ko đi học nhỉ? - Nhỏ Chins than thở.
- Uk. Ko biết có việc gì. Hôm qua bà nghỉ, hôm nay lại đến Huy Vũ. Cũng buồn ghê!
- Chả đc nghe ông ấy trêu chọc với khen xinh... nhớ quá cơ!
- Khiếp! Lúc nào cũng thích khen xinh. Bà chết vì khen với tâng bốc mất thôi.
- Xí, thế đc khen xinh bộ bà ko thích?

-....

Nó lặng im, đưa mắt nhìn vào khoảng ko xa vời. Huy Vũ ko đi học vì giận nó sao? Huy Vũ sẽ đối xử với nó thế nào?.... Lại một cái thở dài... và mệt mỏi!

6. Chương 6

Nó lê bước một cách uể oải xuống hành lang trường. Cả buổi học ngày hôm nay nó chẳng vào đầu được cái gì. Cái đầu của nó cứ ong hết cả lên. Toàn là những suy nghĩ mông lung. Nó ko biết tí nữa khi trở về căn nhà mới nó sẽ đối mặt với Huy Vũ thế nào. Mà sao hẳn lại ko đi học chứ. Điên thật. Ghét nó đến thế sao?... Hừ.... mà lúc nào hai đứa nó chả ghét nhau. Thôi mặc kệ hấn. Nó chẳng thêm quan tâm.

Mà đúng rồi. Mỗi quan tâm của nó lúc này là ông thầy giáo đẹp trai cơ. Chắc là ông ấy bây giờ khinh thường nó lắm. Một con nhỏ như nó lại đi lấy một người đáng tuổi bố mình thì sao ko khinh được chứ. Nhất là lại ko phải xuất phát từ tình yêu. Nếu như vậy chắc giờ nó chẳng thấy rần rật mình đến thế này. Mà sao ông trời cứ thích trêu đùa nó thế? Lần nào gặp ông thầy cũng là những lần nó chẳng thể nào ngờ. Từ một anh học sinh tốt bụng đến ông thầy giáo đẹp trai, giờ lại là em chồng tương lai của mình (em của vợ trc chồng mình có được coi là em chồng ko nhỉ? Thôi mặc kệ, gọi thế chắc cũng chẳng sai, nhỉ?), và ko biết sau này là gì nữa, biết đâu chồng cũng nên! Điên thật, nó lại suy nghĩ linh tinh cái gì rồi. Bây giờ nó mà gặp thầy thì chắc nó xấu hổ lắm, chẳng biết chui vào đâu.

- Lệ Quân, sao phờ phạc thế em?

Nó ngẩng mặt lên. Chúa ơi! Ngài đúng là tàn ác với con!

- Dạ... Em... em... Em chào thầy ạ! – Nó bật tiếng chào một cách bất thành lời khiến ông thầy cũng phải phì cười.
- Em chào thầy thế này chắc thầy cũng đến sớm mắc bệnh tim thôi.
- Em...
- Cô bé Lệ Quân lém lỉnh mà thầy biết đâu rồi?
- Dạ?
- Dám cả trèo tường vào trường mà giờ sao gặp thầy cứ ấp a ấp úng thế?
- Tại em giờ chả biết phải xử thế nào ạ!
- Về chuyện bản hợp đồng?
- Dạ!

- Uk, thật ra thầy cũng ko biết phải làm thế nào cho nó thật bình thường và tự nhiên. Tự dưng một cô học trò lại biến thành chị gái mình. Kể cũng hơi khó xử.... Nhưng thôi. Dầu sao thì mọi chuyện đã rồi. Suy nghĩ tích cực lên em ạ!

- Thầy... thầy ko ghét em à?

- Sao lại ghét? Cô bé này hơi kì quá! Thầy quý em lắm đó. Kể từ cái lần dám bắt thầy bé từ trên tường xuống đó. Trông thế mà nặng phết đó nha.

- Eò, thật chả đàn ông tẹo nào?

- Hả?

- Thì đó, em mới có 4mấy cân thôi mà thầy đã kêu nặng. Đàn ông con trai phải galăng, mình đồng da sắt chứ thầy.

- Và phải như em, ăn to nói lớn chứ gì?

- Thầy lại chọc em rồi! Tại em cá tính chứ bộ! He he....

Hai thầy trò nó cùng cười vui vẻ, cái ý nghĩ về ông thầy giáo chợt tiêu tan trong đầu nó. Nó chợt cảm thấy mến ông thầy này biết bao.

- Huy Vũ hôm nay ko đi học đúng ko em?

- Dạ vâng. Chắc cậu ta vẫn còn giận em!

- Uk, cũng có thể. Nó bề ngoài trông thế chứ bên trong thì có vẻ yếu đuối lắm. Nó cũng biết nghĩ ọi người đấy, nhưng.... Có lẽ tại chị Hai ra đi quá sớm! – Giọng ông thầy chợt nặng trĩu.

- Thầy thương Huy Vũ lắm đúng ko?

- Hả? Hi... Cậu nào mà chả thương cháu chứ!... Thôi muộn rồi, để thầy đưa em về. À mà kể từ hôm nay em đến nhà chồng tương lai rồi hả?

- Thầy đừng có chọc em có được ko? – Nó gằn giọng. – Em ghét đó!

- Cô bé này thật là... Thôi được rồi: Thưa cô, tôi xin được mạo muội làm tài xế ko lương đưa cô về nhà mới. Ko biết ý cô thế nào?

- Tất nhiên là ta đồng ý rồi. Thời buổi kinh tế thị trường tiết kiệm đồng nào hay đồng ấy. (Được mấy K đi xe bus chứ bộ. Mua đc vài cái kẹo mút, ăn cả ngày!)

.....

Ông thầy dắt con BS ra đến cổng, lại cái giọng trịnh trọng:

- Để đảm bảo an toàn, đề nghị quý cô đội mũ bảo hiểm (đã đc kiểm định chất lượng) và thắt dây an toàn bằng cách ôm chặt người phía trc! (^ ^)

- Kòn lâu em mới ôm thầy ná! Em chỉ ôm mỗi tình yêu của em thôi.

- Chết thật! Đã có người yêu rồi hả?

- Hi hi, là hai nhỏ bạn thân của em đó. Nhỏ Gấu và Chins, à nhầm cái An Ly và cái Lâm Trang. Hai cái đứa mà quậy cả giờ hôm trc của thầy ý. Đứa đứng lên kêu thầy đẹp trai với đứa đặt biệt danh cho thầy là Thân Văn Thiết ý. Keke...

- Đúng là bạn bè có khác cùng quậy như nhau!

- Ê, thầy có thích em trừ lương ko hả, mà vẫn chưa chịu khởi hành? (nó cười toe).

Suốt dọc đường đi ko biết ông thầy pha trò gì mà nó cười sặc sụa. Mới mấy phút trước con trách chúa tàn ác, thế mà giờ... Ủ, như thế mới là Cỗ chứ!

Nó về đến ngôi nhà mới với sự chào đón nồng nhiệt của mọi thành viên... giúp việc trong gia đình. (Chả biết có giả tạo hay ko nữa!)

- Thưa cô chủ (chưa là vợ ông chủ chưa là bà chủ!) đã về. Mời cô chủ vào nhà thay quần áo, nghỉ ngơi và dùng bữa ạ. – Ông quản gia kung kính.

- Bác đừng gọi cháu như thế có đc ko ạ. Cháu kém bác nhiều tuổi mà. Bác cứ gọi gọi là Lê Quân ạ. Hi hi...

- Ông quản gia chợt cười hiền từ.

....

- Phòng cháu đây ạ. Còn có cả biển nữa cơ đấy. Hình con thỏ này xinh ghê bác nhỉ. Mua ở shop nào thế bác? – Nó măm mê cái biển hình con thỏ treo phòng nó.

- Hả...???

- Hi hi... - “Tít tít.... Tít tít...” - Uả mà điện thoại bác kêu kìa.

- Ủ... Alo...

“Người lớn có khác, để chuông điện thoại chả phong khách tạo nào, ai đời lại đi dùng nhạc thế này. Hix hix...”

- Cô chủ cứ vào phòng thay quần áo nghỉ ngơi. Tôi phải xuống xem việc bếp thế nào. Đến chiều tôi sẽ dẫn cô chủ đi thăm các phòng.

- Dạ!

Ông quản gia tắt tuổi đi. Nó mở cửa bước vào phòng. Hi hi... Trông cũng đẹp chả kém kái phòng thân yêu tre của nó. Mọi thứ được bày biện khá là phong cách, ko quá riêm rúa cầu kì hay đơn điệu. Nói chung là hợp chuẩn của nó. Chứ mấy cái kiểu phòng của tiểu thư công chúa là nó đại ghét. Đúng là chả nữ tính tẹo nào!

Thay đồ xong, nó măm mê đủ mọi thứ trong phòng như kiểu: bắt tay ta làm quen nhé! Kể từ bây giờ... chúng mày là của tao! Chán chê, nó bước ra khỏi phòng. Chợt nó nghe thấy tiếng nhạc bài “Baby some more time”, đúng cái bài mà nó thích. Cứ thế, theo tiếng nhạc, nó bước lên cầu thang... Nó dừng lại tại một căn phòng chả biết là của ai. Khổ nỗi phòng ở đây nhìn phía ngoài cái nào cũng giống cái nào nên mới có biển treo phòng. Ấy thế mà cái phòng này lại chả có biển gì hết. Nó ghé sát tai vào cánh cửa, vừa để nghe nhạc vừa dò xét xem có gì ở bên trong. Chợt mất đà, cái cửa hình như ko đóng bật ra, nó ngã nhào vào trong. Luống cuống vội đứng dậy. Nó kinh hoàng hét lớn!

- Má ơi. Mặc quần áo vào đi! Đồ ko biết xấu hổ. – Nó vừa hét vừa lấy hai tay bịt chặt mắt lại.

- Này, ai mới là người ko biết xấu hổ ở đây chứ hả? Tự tiện vào phòng người ta lại còn chửi bới.

- Tôi... tôi đâu có vào... Tự cái cửa nó mở ra đấy chứ! - Nó hé mắt ra rồi lại vội bịt mắt lại - Mà thôi, ông mặc quần áo vào đi.

- Tôi có mặc quần áo hay ko thì liên quan gì đến you? Tự tiện vô đây, tôi còn chưa hỏi tội you đâu đấy!

- Ông! Ông mặc vào đi. Hu hu... tôi.... Tôi ko biết đâu!

- Kệ you! Tôi cứ thích mặc thế này đấy! – Huy Vũ đắc chí trong bộ dạng cởi trần mặc quần đùi! - Thời tiết mùa này mà còn mặc như thế! À quên có điều hoà rồi mà! (chắc chắn có vài người tưởng bở! hi hi)

- Tôi... tôi ko thèm nói chuyện với ông nữa! – Nó ôm mặt chạy thẳng ra ngoài. “Cốp” – nó va phải cái cánh cửa phòng chết tiệt. Hu hu. Tức quá! Vừa tức vừa đau, lại vừa xấu hổ. “Cái tên này, con trai lớn từng ấy tuổi rồi mà đi mặc mỗi cái quần ngắn cùn cộn, chưa kể lại còn mỏng dính nữa chứ! Đồ vô duyên, đồ dầy thân kinh chap mạch! Hix, mình đến đau mắt mắt thôi, phải tra ngay thuốc nhỏ mắt mới được! Ôi xấu hổ chết đi được. Bố mẹ ơi.... Con bắt đầu thấy sợ rồi! Hu hu...)

Nó lết xuống đến phòng ăn, vừa nhìn thấy Huy Vũ, nó đang định quay bỏ đi thì chợt bị cậu ta chặn lại.

- Định chuồn hả? Ngày đầu tiên về nhà chồng mà đã thích bỏ bữa à?

Nó quay đầu lại, mỉm cười đầy tự kiêu:

- Ê này nhóc, Dì sao lại phải bỏ bữa chứ. Dì phải có bổn phận chăm sóc cho Con mình chứ. Nhóc nhỉ?

- You...

Nó tiến tới bàn ăn, kéo ghế và ngồi xuống một cách thản nhiên.

- Chà, nhiều đồ ăn gớm!

Chợt như sực nhớ ra một điều gì:

- Ủa, bác... bác Trịnh ko ăn cơm hả bác?

- Dạ thưa ông chủ sáng nay vừa phải đi công tác Hà Nội vài ngày nữa sẽ về ạ.

- Hì hì... Vậy cũng tốt!

-???

- Chồng đi công tác mà có vẻ vui sướng nhỉ?

- Tất nhiên rồi. Thế là được tự do hẳn mấy ngày liền. Ôi Tự Do muôn năm! Hà... hà... hà... (điệu cười đầy man dợ)

-???

- Cô cậu đi đường cẩn thận ạ!

- Dạ...! – Nó dắt chiếc xe đạp mới toanh, quà của ông Trịnh tặng nó ngày đầu tiên về đây. Dù chả thích thú tẹo nào nhưng nó vẫn phải tỏ ra như chẳng có chuyện gì. Hơn nữa, nó ko muốn mọi người ở đây biết là nó ko biết đi xe đạp! Chắc người ta sẽ cười nó thối mũi mắt!

....

- Lên xe đi, đứng cổng làm gì? – Huy Vũ thắc mắc khi thấy nó cứ dắt xe đứng cổng mãi mà chẳng chịu đi.

- À... ờ... Tôi quên đồ. Ông cứ đi trc đi, tí tôi đi sau. – Nói rồi nó giả bộ dựng xe, quay vào nhà.

- Đúng là đồ con gái. Làm gì cũng lè mề. Chuẩn bị bao lâu thế mà giờ vẫn quên được đồ! Thôi tôi đi trc, mặc kệ you đi sau! – Huy Vũ lao lên con địa hình phi thăng. (Có lẽ có người sẽ hỏi, sao Huy Vũ ko đi xe máy: SH, BS hay đại loại là một loại xe máy sịn hay phân phối lớn nào đó, mà lại đi xe đạp. Nhưng ko phải hotboy nhà giàu nào cũng giống như nhau cả!)

Huy Vũ đứng chờ nó mãi mà chẳng thấy nó đâu cả. (Nói là ghét nó thế chứ thật ra, cậu cũng khá quan tâm tới nó!). Ko thể chờ được nữa, cậu quyết định quay xe quay lại. Giật mình khó hiểu. Cậu thấy nó đang vô cùng khổ sở với con xe đạp: Leo lên lại leo xuống, hết dắt xe lại bực mình dừng lại, nhăn nhó trông đến là thảm hại.

- Này, you làm trò hả? Mọi người đang nhìn ghê quá kìa.

- O... Ông đi rồi mà sao lại quay lại thế?

- Tại mãi mà chẳng thấy you đâu, sợ có chuyện gì xảy ra thì khó ăn khó nói với baba.

- Ông cũng tốt quá nhờ!

- You ko biết đi xe đạp đúng ko?

- Ai.... Ai bảo ông thế? Sao tôi lại ko biết đi xe đạp chứ?

- Vậy sao you ko đi mà cứ dắt bộ thế?... Hay sợ hỏng xe mới? – Huy Vũ móc nó.

- Uk, tôi ko biết đi đấy? Sao? Nực cười lắm à?

- Ko! You nghĩ thế à? Thật vớ vẩn. Mà you lại muốn mượn học nữa hả?
- Ông dèu tôi?
- Thế you đi bộ nhá?
- Ko!... Ko đâu. Tôi mới chân lấm rùi. Dắt xe rõ mệt à? Nhưng... cái xe này thì làm thế nào?
- Thì tìm chỗ gửi chứ sao!

- Chết rồi, mượn mất 5 phút rồi.
- Vậy mọi lần you vào trường kiểu gì?
- Lần trc ông cũng vào mượn, thế ông vào kiểu gì?
- Lần ấy ko thấy ông bảo vệ đâu, cứ thế trèo cổng vào. Nhưng hôm nay có vẻ ko dễ chơi... Ông ấy đang ngồi kè kè đọc báo thế kia, mọc cánh may chăng mới vào nổi!
- Thì vẫn còn đường khác mà, chuyên gia ở đây ko biết sao! – Nó hếch hàm ra hiệu đi theo nó.

....

- Ông leo lên trước rồi nhảy xuống. Sau đó đỡ túi sách cho tôi.
- Sao phải đỡ, you cứ ném nó luôn vào cùng với cặp sách của tôi.
- Ko. Túi của tôi ko ném đc. Ông lằng nhằng thế nhỉ. Bảo sao thì cứ làm đi. Vào đc trong thì đợi tôi trèo lên rồi đỡ tôi xuống. Ok.

Huy Vũ đành phải nghe theo lời nó. Đúng là lợi thế người cao có khác, cậu ta lấy đà, vót một cái là đã ở bên trong một cách ngon ơ. Trong khi nó lại biện pháp thủ công ỉ ạch kê đá.

- Này, đỡ lấy cái túi của tôi này. Cắm để rơi xuống đất đó! - Dứt lời nó quăng cái “bụp” túi sách của mình vào trong. Huy Vũ chưa kịp chuẩn bị tinh thần thì ăn nguyên cả một túi sách nặng trĩu vào người, đau điếng. (nguyên nhân của sự nặng trĩu là bởi sự tồn tại của 6 quả táo tàu to tướng trong túi sách, nó, Chins, Gấu mỗi đứa 2 quả mà!) - Đỡ đc rồi chứ?
- Được... rồi! – Huy Vũ tím mặt vì đau.

Nó ngó nghiêng xem có ai lảng vảng gần đấy ko, hoặc ít nhất là một ánh mắt lạ từ một trong bất kì ngôi nhà nào ở gần đây, rồi trèo lên mấy tầng đá, tay bám chặt lấy bờ tường, dang chân, nâng mình... và túm chặt cái váy đồng phục (nguyên nhân của việc đánh mất quan sát vừa nãy, oái oăm thật những lần nó phải trèo tường vào trường là y như rằng là những lần nó phải mặc đồng phục!!!) khi leo đc lên bờ tường:

- Ê này, cấm nhìn lên!
- Ko nhìn thì đỡ you kiểu gì? Mà you chả túm chặt thế kia có muốn nhìn cũng ko đc!
- Đã bảo ko là ko mà.
- Thì hôm qua you chả đc nhìn thấy nội y của tôi rồi thấy. Giờ tôi nhìn lại cũng coi như là công bằng chứ sao!
- Này! Cấm nhắc tới cái chuyện hôm qua đấy. Thôi nhắm mắt lại đi!

Huy Vũ nói thế chứ cậu cũng ngại lắm, nhắm mắt rõ là chặt. Nhìn cái mặt nhăn nhúm như ông già khiến nó buồn cười lắm nhưng vẫn phải cố nhịn.

- Chuẩn bị đi! Tôi nhảy này!... Nào... 1 – 2 – 3... NHẢY!!!!!!

“Ụch” – Nguyên một vật thể lạ nặng hơn 40 ký rơi từ trên cao xuống, nằm ngay trên một vật thể lạ nặng 50 ký. Huy Vũ ko biết tay mình đang chạm phải cái gì: mát mát, mịn mịn....

- Á! Bỏ ngay cái tay của ông ra khỏi mông tôi. Sao ông dám ôm mông tôi hả? – Té ra là Huy Vũ chạm phải mông nó. Cậu cuống quýt rút tay ra khỏi và đẩy vội người nó ra khỏi người mình. “Bụp” – Nó bị Huy Vũ đẩy ngã sang một bên. – Ông làm cái gì thế hả? Sao lại đẩy tôi ngã? – Nó gất lên.

- Tôi... tôi... Tại you nặng quá, đè hết lên người tôi, ai mà chịu được! “Mình làm sao thế này, đây đâu phải là lần đầu tiên mình chạm phải con gái chứ. Nhưng sao mình cứ có cảm giác run và xấu hổ thế này. Khó hiểu thật!...”

- Bắn hết cả váy tôi rồi. – Nó nhăn nhó đứng dậy phủi váy áo.

- Thì quần áo tôi cũng bắn chứ bộ. – Huy Vũ đứng dậy chìa quần áo cho nó xem.

- Thì ai bảo ông có mỗi việc đỡ người ta thôi mà cũng ko đỡ nổi.

- Tại tôi phải nhắm mắt lên mới ko biết you nhảy thế nào mà đỡ.

- Thôi, mau vào lớp đi. – Nó lấy túi sách và hùng hổ bước đi.

- Này, you con gái mà sao đáng đi xấu tệ!

- Hả???

- Mặc váy mà chân cứ dạng háng thế kia, trông khó coi lắm!

- Thì tôi vẫn đi thế mà!

Huy Vũ vội chạy tới chỗ nó.

- Ngực phải ưỡn ra - Cậu lấy tay đánh đánh vào lưng nó - Bụng phải thóp lại, mông đẩy ra đằng sau...

- Thế này là “ngực tấn công mông phòng thủ” à?

- Ko biết, nói nhiều thế?...Giờ thì chân khép lại và đi đi...

Nó đi dc vài bước thì nhăn mặt:

- Eò khó đi lắm! Chả tự nhiên tạo nào! Trông như con tôm ấy! Ko đi đâu.... Thôi mặc kệ, đi vào lớp thôi.

Huy Vũ ngao ngán, con gái gì mà chả nữ tính tạo nào! Chán thật!

- Ê này, đi thế này phải ko? Hà hà.... Hà hà....

Cậu ngẩng lên thấy nó làm dáng y như lúc cậu dạy nhưng bước đi thì uốn éo, mông đánh liên tầng. Cậu chỉ còn biết lắc đầu nhìn nó. Lần đầu tiên cậu thấy một đứa con gái có dáng đi xấu đến thế! Nhưng dưới những tia nắng sớm, những cơn gió nhẹ, mái tóc nó cứ bay bay cùng với nụ cười tươi rói đẹp như ánh mặt trời khiến cậu ko khỏi phải xuyến xao. Nhìn nó trông thật đẹp!

Nó và Huy Vũ vừa đi đến cầu thang, chợt nhìn thấy bóng Hải Kute ở phía trước.

- Tiêu rồi, Hải Kute mà vào lớp trc là tôi và ông chết đó! Lại thêm một cái bản kiểm điểm nữa là một tuần làm nhân viên dọn nhà vệ sinh luôn đấy! Phải vào lớp trc lão ấy mới dc!

- Hải Kute ở phía trc thì mình chạy lên sao dc. Vào lớp trc bằng niềm tin hả you?

- A... tôi có cách rồi. Lên theo lão nhanh, đừng để lão nhìn thấy đó!

- ???

....

Hải Kute lên đến tầng 3, nó cuống cuống.

- Đưa điện thoại của ông đây.

- Làm gì?

- Thì cứ đưa đi, ko kịp bi giờ!

“Tít tít... tít” – 0974*****.

Hải Kute vừa đến cửa lớp, chợt điện thoại rung, lão xem thấy số máy lạ, cặp lông mày rậm như con sâu dóm díu lại vào nhau trông xấu xí đến kinh khủng.

- Alo, ai vậy?

- Chào ông - Giọng một người phụ nữ hơn khàn và ồm. – Ông có phải là ông Nguyễn Xuân Hải, giáo viên bộ môn văn trường THPT Hoa Hướng Dương?

- Vâng! Là tôi. Có chuyện gì ko vậy?

- Tôi là phóng viên của đài truyền hình Thái Nguyên... Hình như ông đang trong giờ dạy, tôi nghe thấy ồn quá!... Ông có thể tìm chỗ nào yên tĩnh để tôi có thể trao đổi với ông một số việc chứ?

- Được, được.... Được rồi. - Hải Kute tắt tuổi bước ra, tiến thẳng tới sau nhà kho (là một phòng học ko dùng đến của trường) cạnh lớp học.

Vừa thấy khuất bóng ông thầy, nó kéo Huy Vũ chạy nhanh vào lớp.

- Alo.... Alo.... Alo... “tít tít tít tít...” - Cuộc gọi đã kết thúc! - Đang gọi sao lại tắt máy? Hừ... “Tít tít tít...” - 0977 868 88* - “Thuê bao quý khách vừa liên lạc...” - Một cái mặt sắp sửa bốc khói!

Yên vị tại chỗ ngồi, thấy cái mặt hầm hầm của lão thầy bước vào lớp nó ko khỏi nhin cười quay sang thẳng bạn:

- Hôm nay lại được xem kịch “giận cá chém thớt!”. - Một cái gật đầu mỉm cười tán thành.

- Hôm nay hai người lạ thế? Nhìn nhau cười cơ đấy! - Nhỏ Gấu quay xuống, giơ cái bút chì “con khỉ” lông đen xì ra dò xét.

- Bà điên à? - Nụ cười trên môi nó tắt lịm – Ai thềm cười với hần!

-??? “Rõ ràng vừa cười với mình xong! Đểu thế!”

- Hôm nay lão thầy mình làm sao ý nhỉ? Chẳng có chuyện gì cũng quát tháo ầm ầm.

- Chắc lại tức ai đấy mà!

-... - Mỉm cười.

- Này Cỏ, may ày và Huy Vũ hôm nay nhá, vừa đến thì ông thầy vào.

- Thì tao phải biết chọn thời cơ chứ bộ!

- Mà sao hôm nay bà và Huy Vũ lại đến cùng nhau vậy? - Nhỏ Chins nhăn mặt.

- Ờ.... Ờ thì... tình cờ chứ sao. Gặp ở cầu thang thì cùng đi lên. Hỏi gì lạ thế?

- Thật à? Hìhìhì ...

- Mà kia có phải là bọn Linh Xinh ko nhỉ? Nhìn cái dáng đi đã ngứa mắt rồi. Uốn a uốn ẹo!- Nhỏ Gấu khó chịu.

- Thì thương hiệu của chị Linh Xinh rồi mà. Đáng chuẩn đc đào tạo chuyên ngành “bán hoa” đó! Keke....

- Tôi đến thua bà đó Cỏ ạ! - Nhỏ Chins phì cười – Mà hình như tụi nó rẽ vào khối mình thì phải.... Chắc ko phải lên gặp tụi mình đấy chứ? Hìhìhì....

....

- Chào ba em.....! – Con nhỏ Linh Xinh cười với đôi mắt gian tà và cái giọng kéo dài đến vô tận, gấp cột xi măng bật lại chắc chết khối mạng ruồi muỗi xung quanh đấy!

- Ôi.... ko biết hôm nay cơn gió nào đưa chị Linh Xinh tới đây mà bốc mùi thế ko biết! - Nhỏ Gấu lại cái giọng cạnh khoé và mỉa mai bốp chát của nó. Nhỏ Linh Xinh nghiêng răng ken két nhưng vẫn tỏ vẻ cười tươi:

- Bữa nay tụi chị lên đây muốn lát về mình gặp nhau nói chuyện.

- Ghê vậy à? Chị Linh Xinh định nói chuyện gì với tụi này? - Nhỏ Chins héch mặt hỏi.
- Thì lát về sẽ biết mà!
- Thôi, mấy bà chị biến đi cho nước nó trong. Tụi tôi ko rảnh mà nói chuyện với mấy người. – Nó ngứa tai, phẩy tay đuổi.
- Sao? Ko dám nói chuyện à? - Nhỏ Linh Xinh héch cái mặt trắng dã vì chát phần lên tinh tướng.
- Cái gì? Tụi này có nghe nhầm ko? - Nhỏ Gấu bực bội.
- Thế thì tan học ta cùng nói chuyện.
- Nói chuyện? Được. Giờ thì mời bà chị biến cho. Ở đây thêm vài phút nữa là nói chuyện luôn đấy! – Nó tiến tới, dí sát mặt vào con nhỏ Linh Xinh, khiến nhỏ phải giật mình.
- Ủ, rồi xem.... Tao đi! – Cái dáng uốn éo nện từng tiếng gót giày thô thiển và inh tai xuống bậc cầu thang.
-
- Diên thật! Tao chỉ muốn tát cho con đấy một cái. - Nhỏ Gấu bực xúc.
- Cái tính nóng nảy của mày chả bao giờ bỏ đc.
- Nhìn cái mặt nó lúc vênh lên nói chuyện với mình mới ghét chứ! Cả mấy cái con đi cùng nữa, ko nói câu gì mà nhìn cũng vẫn thấy ngứa mắt. Đúng là bạn bè với nhau có khác, con nào trông cũng như ma nữ, quỳ dạ xoa cũng phải gọi bằng cụ!
- Khiếp quá, may miêu tả kinh quá đấy Gấu ạ!
- Nhưng sự thật là thế mà! Tụi mày ko thấy chắc? Bữa nào tao chụp ảnh, post lên mạng: “Ma nữ một bầy” chắc thu hút dân tình lắm đấy!
- Thôi đi lạy chị, post lên đấy, nổi tiếng quá người ta lại hỏi thăm.
- Sợ gì. Nó hỏi thăm, tao hỏi thăm lại.
- Chins à, Gấu nhà ta đang diên, lửa này cháy to quá chắc phải nhờ đến em Cún mới đỡ đc. Nhỉ?
- Phải, phải đấy! Để tao gọi em Cún đến dập lửa ày nhé! Hehe.
- Chúng mày thích trêu tao ko? Chúng mày gọi được em Cún đến đây tao cho kẹo luôn.
- Kinh ko à? Chins! 1 2 3.... C... Ú.... N.... ơi..... - Nó và nhỏ Chins dưới người ra khỏi ban công hướng về dãy nhà A3, đối diện khu nhà khối 11 chúng nó gào to, ra về đang cố gọi em Cún. Chắc phải có sự hỗ trợ của máy trợ thính may chăng em mới nghe thấy.
- Các chị gọi gì em thế mà gào to vậy? – Ba đứa chúng nó giật mình quay lại, thấy em Cún đã đứng ngay đằng sau.
- Lạy chúa tôi! Thính thật, vừa gọi đã có mặt rồi.
- Em vừa lên đến nơi thấy hai chị gào gọi tên em mà giật cả mình.
- Hì hì.... Bọn chị đang luyện thanh, thử gọi tên nhóc, ai dè có mặt ngay tức khắc. Kakaka. – Nó bật cười rõ tươi. – Mà này, lên đây làm gì vậy? Gặp chị Gấu à?
- Bà thích chết ko? - Nhỏ Gấu đỏ mặt nhưng vẫn cố ra vẻ ghê gớm.
- Con gái con đứa mà dữ dằn như hổ cái thế à? Ko có ma nào nó thèm thích đâu đấy.
- Kệ tôi, độc thân là một thời thượng đó!
- Thôi đi bà!.... Mà nhóc, hỏi thật lên đây... chi mô? – Nó từ giọng rất chi là nghiêm túc biến đổi 180 độ với cái kiểu tếu táo vốn có của mình.
- Em lên tìm anh Vũ.

- Xí, lên tìm hần thì thôi, đi vào lớp mà tìm. Ở đây ko có hần. – Nó lại trở về cái giọng hậm hực của mình.
- Hi hi.... Tiện đc gặp cả ba chị nữa mà. - Lại khoe răng khểnh!
- Giải nhờ! Dám mượn danh gặp anh mày để lên đây cưa cẩm mấy bà chị già hả?
- Ô anh Vũ... Hi hi...
- Này, nói ai bà già hả? Ở trong lớp chém gió kinh thế ra ngoài này cẩn thận bị gió độc nó chém lại đấy!
- Đùa tí mà you đã thái độ rồi. Tại nghe thấy có người hỏi thăm mình lên ra thôi. Cún, tìm anh có chuyện gì ko hay lên đây chỉ để gặp mấy bà chị xinh đẹp? (thay đổi nhanh thế!)
- À... Tất... tất nhiên là tìm anh rồi. Hi hi.... Nhưng giờ em quên bém mắt là mình muốn nói chuyện gì!
- Cái thằng nhỏ này, dạo này sao đơ vậy hả? Hay cảm ai rồi?
- Đâu... đâu có, anh nói gì thế? Thôi em về lớp đây, sắp vào lớp rồi! - Thằng bé toát mồ hôi chuồn thẳng.

- Ba đứa mày là con Cỏ, con Chins và con Gấu?
- Còn bà chị đây nếu ko nhầm là Linh Khích? (nổi tiếng bướng bỉnh một thời, đã ra trường đc 2 năm) – Nó héch mặt hỏi.
- Ủ là bà chị đó em. Sao?
- Ồ chả sao cả? Chỉ hơi lạ vì sự có mặt của bà chị ở đây thôi!
- Tao được biết, mấy hôm trước mày có đánh em tao đã man lắm.
- Là bà chị Linh Xinh đây? – Nó hất hàm chỉ con nhỏ Linh Xinh đang đắc chí đứng cạnh lũ chị em gọi đến để xử ba đứa nó.
- Phải. Tao nghe nói ba đứa chúng mày sặc lắm. Hôm nay muốn đến ttrc là lấy lại công bằng cho con em tao, sau là muốn xem độ sặc của chúng mày đến đâu.
- Chị hơi quá lời rồi. Ko dám phiền đến chị kiểm tra ắt thì giờ. Hơn nữa tụi này cũng ko rảnh để chơi với chị.
- Con chó, tao đùa với mày đấy à? – Linh Khích giơ tay tát nó, nhanh như cắt nó đỡ lại đc, đẩy ra xa, khiến con nhỏ xít mắt đà té ngã.
- Bà chị sao đụng chân đụng tay sớm thế? Còn chưa nói xong câu chuyện mà.
- Giờ ko có nói gì nữa, giờ tui tao chỉ muốn xử lí tụi mày thôi. – Con nhỏ Linh Xinh tinh tướng bước ra.
- Chỗ này ko có lượt bà chị nói. Tí nữa em nói chuyện với bà chị sau.
- Mấy chị, ko cần nói nhiều nữa, đánh chết nó cho em. - Mấy đứa con gái định xông tới chọt giật mình bởi những tiếng nói phát ra từ đám đông đang vây quanh.
- Đứa nào thích nhảy vào hả? - Một lũ con gái bước ra, nếu ko nhầm toàn là dân đàn anh đàn chị có tiếng cả, đám Linh Khích giật mình.
- Chị Linh Khích muốn kiểm tra em đây sặc thế nào chứ gì? Được, vậy thì solo, Ok chứ?
- Mẹ, mày tưởng tao sợ à? Thích thì chơi luôn.
- Hi... chị cứ bình tĩnh. Trước khi chị em mình gặp gỡ nhau thì em phải tới nói chuyện với bà chị này đã. – Nó tiến tới chỗ nhỏ Linh Xinh.
- “Bốp” - Một cái tát nảy lửa in vết 5 đầu ngón tay của nó lên mặt con nhỏ.
- Cái tát này dành cho bà chị vì cái tội dám chim điêu.

“Bốp” - Nhỏ Linh Xinh chưa kịp hoảng hồn thì ngay lập tức lại có một cái tát rất bàn tay – Cái tát này là cho cái tội ko biết điều.

“Bốp” – Còn cái tát này là cho sự vênh váo vừa rồi của chị.

Nhìn khuôn mặt nhỏ Linh Xinh rất đỏ, sưng vù, hai dòng lệ đã chọt rơi ra, nóng bỏng.

....

- Giờ thì em và chị có thể nói chuyện được rồi. – Nó quay sang nhỏ Linh Khích vừa rồi được tận mắt chứng kiến cảnh nó đánh em mình mà ko nói được một lời nào.

- Mà được lắm Cỏ à?

- Sao ă? Nhìn em mình bị đánh chị xót à?

- Mà vênh nó vừa thôi. Được, hôm nay tao quyết sống chết với mày! Tao xem mày vênh được đến đâu! - Nhỏ Linh Khích giận nóng da mặt.

- Chị đã muốn thì em chiều!

Nó vừa dứt lời thì nhỏ Linh Khích nhảy bổ vào người nó, tóm lấy hai tay nó định vật nó xuống đất. Nhanh như cắt nó túm được tóc bà chị giật ngược ra đằng sau. Linh Khích dùng hết sức kéo tay nó ra. Nó giơ chân đá cao vào giữa hàng con nhỏ, tay vẫn kéo tóc khiến con nhỏ đau chảy nước mắt. Hai tay con nhỏ bấu vào áo nó, mấy cái móng nhọn xuyên qua áo len đâm vào da thịt nó. Hình như đã xước da, nó buông tóc con nhỏ, lấy hai tay kéo tay con nhỏ ra khỏi người mình rồi lên gối thực thẳng vào bụng nhỏ. Đau quá, nhỏ ngồi thụp xuống ôm bụng rồi bất ngờ, vớ lấy cái guốc nhọn 7phân đứng phắt dậy định bổ vào người nó. Nó lé kíp, giật được cái ô nhỏ Chins ném cho vụt mạnh vào mạng sườn bà chị Linh Khích.

Nó cay cú. Nó đã chơi đẹp chỉ đánh solo tay ko, ấy thế mà bà chị xấu tính kia lại dám vớ guốc đập nó. Cái vut ô ấy mang hết cái cục tức của nó nện vào người nhỏ chị chơi xấu. Ngó xuống, thấy Linh Khích khụy gối ôm mạng sườn, mớ tóc rối bù, khuôn mặt tái nhợt, nhưng nó chơi đẹp ko hề chơi trò cào mặt nên khuôn mặt vẫn còn nguyên vẹn, ko tí sứt sứt gì. Nó cũng biết làm như thế thì thất đức quá! Sau vài phút đứng nhìn nó biết bà chị đau lắm, đánh thế là đủ.

- Giờ bà chị đã kiểm tra em xong. Em nghĩ thế là đủ rồi. – Nó phui tay, chỉnh lại áo quần, hai cánh tay nó hình như hơi xót, chắc vết bấm móng tay của nhỏ Linh Khích ý mà, chuyện xoàng với nó. Nhưng nếu vết xước ấy mà ở trên mặt nó thì nó sẽ ko để yên đâu. Nó ko làm việc ấy với người ta thì cũng đừng bao giờ giở trò cào mặt ra với nó.

- Cỏ sao lương tay thế? - Một bà chị trong nhóm nó đứng ra. – Mày mệt, thì để chị xử cho, đứng đây suốt này ngứa tay lắm rồi.

- Phải rồi đấy, để bọn này xử cho.

- Thôi, cảm ơn mọi người đã tới, như thế cũng giúp Cỏ một phần rồi. Chuyện này để ba đứa bọn Cỏ xử là hợp nhất.

- Còn mấy con kia, phải dạy cho chúng một bài học nữa. Nhìn con nào con lấy cũng ngứa mắt quá!

- Cái này để em! - Nhỏ Gấu bước ra, suốt từ nãy đến giờ nó ko nói câu nào là nhịn lắm rồi, giờ đến lúc nó phải bật. Nó tiến tới lũ mấy con nhỏ bà chị vừa nãy hênh hoang lắm. - Quỳ hết xuống – Nhỏ Gấu hét. Cả đám sợ xệt nhưng chần chờ chưa chịu nghe theo. – Có quỳ xuống ko thì bảo? – Nhỏ hét lại một lần nữa khiến cả đám vội quỳ xuống ngay.

Nhỏ Gấu bước đến từng đứa nhìn với ánh mắt ghê gớm và rực lửa.

- Lúc nãy mấy chị làm tụi em sợ quá! - Lại cái giọng giễu cợt của nhỏ. – Em là em mắc bệnh tim đó, mấy chị tí làm em chết. Giờ tính sao đây?

Cả đám im de ko dám nói lời nào.

- Thôi, định tha cho các chị nhưng sợ lại giống bà chị Linh Xinh ko biết điều, tha nên mới “dầu nhờn” chị Linh Xinh nhỉ? – Nó quay về phía nhỏ Linh Xinh khiến nhỏ tái mặt, cái khuôn mặt vẫn sưng húp vì đau. - Vậy nên, giờ em tát mỗi chị một cái gọi là đánh cảnh cáo!

Nhỏ vừa dứt lời thì vung tay tát bà chị đứng gần mình nhất. Một cái tát nổ đom đóm mắt. “Tét”. “Tét”. “Tét”... Tám cái tát liên tục nhau cho tám bà chị “râu ria” trong cái chuyện muốn xử ba đứa chúng nó. Cuối cùng là bà chị Linh Xinh, nó quay người lại ra hiệu cho nhỏ Chins xử nốt. Nhỏ Chins bước ra tiến thẳng tới bà chị - nguồn cơn của mọi việc.

- Nhìn má chị hôm nay đc chất phần hồng xinh quá cơ!

Nhỏ Linh Xinh cay cú vênh lên lườm nhỏ. “Bốp” – Nguyên cái tát nữa lại in lên mặt nhỏ Linh Xinh khiến nhỏ há hốc miệng, nước mắt lại trực rơi ra. “Bốp” – Lần này thì nước mắt đã chảy thành hàng.

- Chị là phải ăn hai cái mới xứng. – Nói rồi nhỏ Chins phủi tay ra hiệu thế là xong. Rồi quay ra đánh mắt hỏi mọi người định thế nào nữa.

- Thôi, mọi việc đến đây là xong. Giải tán quốc hội bà con. – Nó lên tiếng báo cuộc vui chấm dứt. – Bây giờ mọi người thích đi đâu em bao!

- Ốc xào Vân Béo đi Cỗ!

- OK.

Nó vừa về đến cổng đã thấy Huy Vũ đứng đó, hình như đang chờ nó nhưng khuôn mặt cổ vẻ hơi khó chịu.

- Tôi tưởng you ngủ luôn ở ngoài đường rồi cơ.

- Uk, tôi ngủ thì có sao? Liên quan gì tới ông?

- Ko ư? You có biết là tôi đứng chờ you bao lâu ko?

- Sao phải chờ tôi?

- Tôi về rồi mà you chưa về thì có chuyện đó!

- Chuyện gì?

- You nên nhớ là you giờ đã là thành viên trong cái gia đình này. Đặc biệt lại là... - Huy Vũ nói đến đây thì ngập ngừng.

- Là vợ bố ông rồi chứ gì? Sao nào?

- Bố tôi cũng nghiêm lắm đó? You nghĩ sao nếu ông ấy biết, hôm nay vợ ông ấy đánh người ở giữa đường hả?

- Ông... ông cũng biết sao?

- Thì you đánh người giữa thanh thiên bạch nhật thế ai mà chả biết. (chợt nghĩ tới mình cũng thế!)

- Mà nếu bố ông biết thì sao?

- Bố tôi ghét con gái đánh nhau hiểu chưa? Ông ấy mà giận thì to chuyện đó.

- Ông hư thế bố ông có mà giận suốt ngày à?

- You nhầm rồi đó. Bố tôi một khi đã giận thì.... Mà thôi. Mau vào nhà đi kẻo ông Tâm lại biết rồi thế nào cũng đến tai bố tôi đấy.

- Ông Tâm nào?

- Thì là ông quản gia nhà tôi ấy.

- À.... Bác quản gia già chứ gì? Nhìn bác ấy hiền lắm mà.

- Thôi đi, you đừng có coi thường. Ông ấy là bố tôi tin tưởng lắm đó. Lời nói của ông ấy còn có trọng lượng hơn cả tôi.

- Hả?

- Thôi, có vào ko thì bảo?

- Rồi... Mà sao you cứ phải giục cuống lên thế?

- Tôi đói được chưa?

- Hả?

- Dạ thưa, cô cậu đi đâu mà giờ mới về vậy ạ? – Ông Tâm sốt sắng hỏi với giọng đầy lo lắng.

- Dạ tụi cháu.... – Nó ấp a ấp úng ko biết trả lời thế nào.

- Tụi cháu ở lại trường làm vệ sinh công ích! Mà thôi, bác dọn cơm cho chúng cháu đi, chúng cháu đói lắm rồi! – Huy Vũ vội đánh lạc hướng chuyển đề tài.

- Dạ vâng, mời hai cô cậu vào thay quần áo rồi xuống dùng bữa.

Nó nằm trên giường, ôm con gấu bông quen thuộc. Hôm nay nó thấy người hơi mệt. Ko hiểu sao nó cứ nghĩ tới chuyện Huy Vũ nói, nếu ông chồng tương lai của nó giận thì sẽ như thế nào? À chính xác như lời thằng bạn nói là giận thật sự ы. Ồi ko, liệu có phải là giống như mấy ông vua xem trong phim Trung Quốc thời xưa thường giam vợ ở lãnh cung hay trong nhà kho. Ồi trời ơi, nó sợ bị giam lỏng lắm. Nó ghét sự tù túng. Nó thích tự do. Nó làm sao mà chịu được cảnh bị giam trong phòng kín, ko điện đèn, mà có khi còn có cả chuột, gián. Má ơi, con muốn về nhà. Con sợ lắm. Huhu.

- Thưa cô chủ, có điện thoại của ông chủ muốn gặp cô.

- Dạ?

7. Chương 7

- Dạ... alo. - Giọng nó hơi run. Nó chẳng hiểu sao ông chồng tương lai lại gọi điện muốn gặp nó. Hay ông ấy đã biết chuyện gì về vụ ынн nhau hôm nay của nó. Ồi ko, Huy Vũ nói rồi đấy, mọi chuyện sẽ thật kinh khủng, nó thấy nóng mặt và hình như cả hơi đau đầu chóng mặt nữa.

- Lệ Quân đấy à? Bác xin lỗi vì giờ mới gọi điện về xem cháu thế nào. Cháu ở đây thoải mái chứ?

- Dạ... dạ ổn ạ.

- Uk, bác bận quá, phải lo công việc nhiều. Bác rất áy náy khi cháu vừa chuyển đến ở ta đã phải đi công tác luôn. Ở đây bác rất lo cho cháu, thằng Huy Vũ đối xử tốt với cháu chứ?

- Dạ vâng, cậu ấy cũng ko có gì là biểu hiện xấu với cháu. Nói chung là tốt ạ.

- Vậy thì bác yên tâm rồi.... Lệ Quân này.

- Dạ?

- Cháu giúp bác nhắc nhở với Huy Vũ, nó hay dính vào những cuộc đụng độ đánh nhau. Cháu hãy bảo với nó, mọi việc ko phải chỉ có thể giải quyết bằng vũ lực, đôi khi chỉ cần tới vài lời nói hay những cử chỉ đẹp. Ta sinh ra cái đầu đầu phải để không chứ! Phải ko cháu?

- Dạ.... vâng ạ. – Nó thấy cổ họng đắng ngắt. Những lời ấy hướng tới Huy Vũ hay là tới nó đây?

- Cảm ơn cháu nhiều nha, bác biết là cháu làm đc mà. Học hành tốt nhá, có thời gian hay gọi điện nói chuyện với bác... Bác sẽ rất vui đấy!

- Dạ...!

Nó cúp máy mà thấy lòng nặng trĩu. Những gì ông chồng tương lai nó nói sao khiến nó thấy ăn năn thế ko biết. Nhưng ông ấy nói đúng, thực sự sau mỗi lần đánh người nó cũng chả thấy vui vẻ gì. Mà đôi khi thấy mình thật độc ác. Ôi điên mất. Mình lại nghĩ lung tung cái gì rồi.

Nó trở về phòng, nằm phịch xuống giường. “Kìa con bướm vàng, kìa con bướm vàng. Xòe đôi cánh, xòe đôi cánh. Bướm bướm...”

- Alo. Gì vậy mày?... – Nó nhăn nhó.

- Máy giờ rồi chị? - Nhỏ Gấu khó chịu chẳng kém.

- 9h. – Nó ngược lên nhìn đồng hồ.

- Vậy mà giờ mày vẫn còn chưa đến hả?

- Đến đâu?

- Ôi trời ơi, cái con đầu óc để trên mây kia - Nhỏ Gấu gắt lên – Mày định ko đi sinh nhật bà Thảo đen à?

- Ôi thôi chết, tao quên bém mắt.

- Kái gì? Mày có đến nhanh ko thì bảo, mụ ấy đang tức điên lên đó. Mày mà ko đến mụ ấy xé xác mày.

- Biết rồi, mà sao tao lại ko đến đc chứ. Tao đến đây...

Nó vội vàng thay quần áo, chải vội cái tóc rồi phi như bay xuống tầng.

- Cô chủ, cô đi đâu mà vội thế?

- “Má ơi, xúi quẩy rồi!”... Cháu... hì hì hì... Cháu ra ngoài một tí ạ!

- Tôi rất tiếc, nhưng giờ đã 9 giờ rồi. Quy định là ko đc ra ngoài quá 9h ạ.

- “Cái gì? Ở nhà mình 10h đã là quá đáng rồi, thế mà ở đây lại còn 9h nữa! Điên thật” Cháu ra ngoài một tí thôi mà.

- Tôi xin lỗi, nhưng cô chủ trở lại phòng đi ạ. – Ánh mắt ông quản gia Tâm đầy quyền lực khiến nó nhụt chí, vâng lệnh làm theo.

Nó lững thững bước lên cầu thang, đẩy cửa bước vào phòng, cơn gió lạnh từ cửa sổ thổi tạt vào mặt nó làm nó khó chịu thêm. Nó đánh con mắt sắc lạnh và cay cú nhìn rá cửa sổ như kiểu “tao đang điên đấy” thì chợt, mặt nó bỗng dịu hẳn, thay vào đó là một đôi mắt loé sáng, cái miệng nở một nụ cười đầy ẩn í và âm mưu đen tối.

Nó hì hục leo xuống dưới qua đường cửa sổ. Cũng may tầng nó ở là tầng 2, ko quá cao, lại có mấy cái lan can trồng cây cảnh. Quá tiện lợi cho nó. Cuối cùng nó cũng đáp đc xuống mặt đất một cách nhẹ nhàng nhất. Nó nhìn trước ngó sau, may quá mọi người đi nghỉ cả rồi thì phải. Nhưng ko đc, đi đường cống chính chắc chắn sẽ bị phát hiện. Thôi thì nó lại trở về nghề cũ vậy.

Trời đúng là thương nó, ngay cạnh cái bước tường kia lại có mấy hòn non bộ mới sợ chứ. Làm đẹp hả? Với nó giờ chẳng có nghĩa lý gì ngoài việc làm thang cho nó chèo nhá. Hehehe. Nghĩ vậy, nó nhanh nhẹn tiến thẳng tới chỗ tường và thoăn thoắt trèo lên. Nhưng.... Ko thực sự may như nó nghĩ. Có cái gì đó đang nhìn nó ở đằng sau....

Lạy chúa con, cả một bày cho to với những cặp mắt xanh lè nhìn đó chăm chú. Và đồng loạt xô tới.

- Ôi ko... Chó... chó.... cứu con với! - Mồm nó hét to kinh hoàng nhưng chân vẫn thoăn thoắt trèo tít lên bờ tường. Tiếng người ủa ra. Quá sợ hãi, nó ko kịp suy nghĩ nhảy thẳng xuống đường.

“Két.....” - Tiếng thắng xe ô tô vang lên rộn người. Cả một vùng sáng loé lên, chói mắt kinh khủng. Một bóng đen từ từ xuất hiện, với cặp mắt dữ tợn và khuôn mặt dị dạng, đôi tay từ từ đưa ra lại gần nó với những chiếc móng vuốt sắc nhọn dài ngoằng. “Ôi ko, là thần chết!.... Ko.... Ko đừng bắt ta. Xin đừng bắt ta.... Ta chưa muốn chết! Mẹ ơi cứu con với... Huhu mẹ ơi....”

- Lệ Quân! Em có sao ko?

Trở lại thực tế. Nó vẫn chưa chết. Thứ ánh sáng kia là đèn pha ô tô. Bóng đen thần chết kia là... thầy Thiết đẹp trai!

Nó ngẩn người, hình như mọi thứ trong cơ thể nó đang ngừng hoạt động. Trước mắt nó là một anh chàng với mái tóc ngắn gọn gàng, mặc chiếc áo phông dài kẻ ngang xanh trắng, quần hờ trên cổ chiếc khăn kẻ sọc đen trắng nhẹ nhàng, đi cùng là chiếc quần jin cực cool. Nó thấy mình hình như đang ngất ngây, trc mắt nó ko phải là ông thầy đẹp trai vẫn đóng bộ ple hay quần âu nữa mà là một anh chàng kute hết mức. Hai cái từ đẹp trai lại một lần nữa ðc thốt lên trong suy nghĩ của nó khi đôi mắt ấy thật sáng, thật đẹp, thật long lanh đang chăm chăm nhìn nó!

“Gâu gâu...” - Tiếng chó sủa, tiếng bước chân người đang dồn dập tiến tới đánh thức nó tỉnh lại sau vài phút “đơ người”. Nó giật mình hoảng sợ, rồi như một người tỉnh táo, nó đứng phắt dậy, kéo tay ông thầy lên chiếc ô to đen bóng.

- Thầy ơi, đi thôi. Thầy mau lái xe đi.... Nhanh lên thầy ơi... Giúp em với!...

Chiếc xe chuyển bánh với vận tốc khá lớn, bỏ lại sau lưng những tiếng bước chân người thôi thúc và giận dữ.

- Sao em lại phải chạy trốn?

- Ko phải... ko hẳn là như thầy nghĩ đâu.

- Vậy là sao? Em nói rõ cho thầy đi. Nếu ko thầy quay xe lại đó!

- Ôi đừng mà thầy!... Hừ... Thôi ðc rồi ạ! Em phải đến dự sinh nhật của chị bạn, nhưng đã 9h và theo như lời bác Tâm thì em ko ðc rời khỏi nhà vào giờ này. Thế là... Em trốn! - Nó ngược lên nhìn ông thầy, cười tinh ranh.

Ông thầy trẻ nhìn nó chỉ còn biết lắc đầu.

- Thế em định với bộ dạng này đi sinh nhật sao?

- Dạ vâng! Sao hả thầy? - Nó tròn mắt hỏi ông thầy và ðc nhận lại là một nụ cười đầy hàm ý và một cái ra hiệu chỉ nhìn vào gương xe. - AAAAAAAAAAAAAAAAAA- Nó tá hoả và hét tướng khi thấy cái đầu xù xì, rối tinh của mình trc gương, chưa kể đến việc có vài vết dơ trên mặt... và bộ quần áo thì ôi thôi... bẩn lem luốc - Hậu quả của việc vượt tường và ðụng xe.

Chiếc xe dừng lại trc “Ren” - Cửa hàng trang điểm có tiếng của Thái Nguyên. Nó được đưa thẳng tới bàn trang điểm. Và dưới sự kháng cự cộng bất hợp tác của nó, ông chủ tiệm cũng làm chủ ðược công việc vô cùng khó khăn của mình là “làm-đẹp-cho-nó”. Trong khi nó phải vật lộn với ông chủ tiệm “Ren” thì ông thầy - kẻ ðã khiến nó phải khổ sở thể này đang mải miết tìm cho nó một bộ cánh mới.

Cánh cửa phòng hát vừa mở ra, cả một ko gian như lặng lại. Một anh chàng cực teen và kute với nụ cười cực duyên trên môi, bên cạnh là một cô nàng lung linh trong chiếc váy trắng bông ngắn và chiếc áo khoác lông đính đá, cùng với đôi giày búp bê trắng dễ thương. Mái tóc thả mượt mà nổi bật với chiếc cặp ghim đính đá nhỏ long lanh. Đôi má ửng hồng vì lớp phấn phủ và cả vì sự e thẹn, đôi mắt đen to tròn và đôi môi hồng vì sắc son nhũ bóng. Chẳng ai có thể tin nổi, đứng trc họ là nhỏ Cổ với phong cách ðàn ông thường ngày giờ hiện ra như một đại tiểu thư thực sự như chính cái mà nó vẫn sở hữu từ trc đến giờ nhưng chẳng ai có thể nhìn ra nổi.

- Mọi người! Sao nhìn ghê vậy? - Nó thốt lên phá vỡ cả bầu ko gian sững sờ mấy phút trc.

- Lạ chúa con! Ôi trời ơi! Có phải là Cổ đó ko mà? - nhỏ Gấu hét lên.

- Con điên! Ko tao thì ai hả?... – Nó quay ngoắt ra ông thầy - Đấy em bảo thầy rồi mà, xấu hổ chết đi đc! Tự dưng... - Nó chưa kịp nói xong thì ông thầy đã kéo tay nó tiến thẳng vào chiếc bàn ngồi.

- Nhập cuộc thôi nào cô bé!

Thế là dưới tiếng nhạc ồn ào và vui tươi, những bông hoa rực rỡ sắc màu, những đĩa hoa quả đầy ắp và thơm ngon, những ly nước ngọt và chút rượu mạnh..... có những con người trẻ tuổi la hét âm ỉ chính xác hơn là cái việc họ gọi: ca hát! Những trận cười bể bụng, những bài hát “kinh dị” của những giọng ca “kinh hoàng” và xen cả vài giọng ca ấm đến lạ thường, trong trẻo đến vô cùng. Một bữa tiệc sinh nhật ồn ào nhưng vui cũng ko ít!

11h. Nó trở về căn biệt thự. Sau cuộc vui giờ đây thay vào cái cảm giác sung sướng và vui vẻ mấy lúc trc là một sự lo lắng. Chắc mọi người đang tức điên lên vì nó cho coi! Bác Tâm sẽ rất giận nó. Chắc là vậy rồi.

- Đừng lo, cô bé! - Vẫn nụ cười ấm áp ấy!

- Cô chủ đã về! - Giọng bác Tâm ko hề có biểu hiện gì của sự giận dữ. Bác ấy chịu đựng tốt thật!

- Cháu... cháu...

- Đã muộn rồi. Cô chủ về phòng nghỉ ngơi để mai con đi học ạ. Tôi sẽ tiễn ông Trần.

Nó lững thững bước về phòng. Vừa đến cửa nó đã giáp mặt với Huy Vũ.

- Kẻ chạy trốn giờ đã trở về! -

- Chưa ngủ, đứng đây làm gì?

Một ánh mắt chột sững lại, ngẩn người.

- You còn hỏi nữa à? Vì you mà cả cái nhà này mất ngủ đó. Cũng may cậu Thiết còn gọi điện về chứ ko cả cái thành phố này kũng ko yên vì you đâu. Bất kì ngõ ngách nào cũng bị lật tung lên đấy - Giọng đầy sự trải nghiệm. (Cái này anh chàng phải biết rất rõ rồi, đã từng rất nhiều lần trốn nhà rồi mà!)

- Thầy gọi về? Chả nào bác Tâm giọng vẫn bình thường thế!

- Bình thường gì? Ông ấy lo lắng và giận dữ lắm đấy. Chẳng qua ko thể hiện ra ngoài thôi. Còn you nữa, tưởng ngủ rồi ai dè... con gái con đứa đêm hôm mà dám trèo tường chón ra ngoài.

- Ờ, thì sao?

- You sao bước thế hả? Người ta nói thế mà vẫn còn ương.

- Uk, tôi thế đấy! Giờ mới biết à? – Nó lại cái điệu hếch mặt lên thách thức.

- You... Bực mình! Biết thế này tôi đã chẳng phải mất công thế. Lại còn nghĩ cho you chứ! Đúng là tôi điên mất rồi!

- Xí! Ai thèm ông quan tâm! Tôi mệt rồi, phải đi ngủ đây! – Nó rồi nó đẩy người Huy Vũ sang một bên, mở cửa bước vào...

- Nay... “Rằm” – Đóng cửa!

Huy Vũ tức điên. Cậu bực ko nói đc câu gì. Bỏ về phòng mình. Ném mình xuống giường, cậu tóm lấy cái gối quăng ra cửa. Hình bóng con nhỏ đáng ghét lại hiện ra trc mắt cậu. Cái mặt lúc nào cũng thách thức cậu! Nhưng... Hôm nay nhỏ lạ quá! Nhỏ trang điểm! Mình đã phải sững người. Nhỏ trông thật lạ trong bộ váy ấy. Lạ lắm! Cái gì đó thật nữ tính. Đẹp!

Vài tia nắng nhỏ hắt vào phòng, nó khẽ dụi mắt và choàng tỉnh. Vươn vai đón chào một ngày mới. Nó bước xuống giường, tiến lại cửa sổ và kéo rèm. Hiếm khi có dịp nó dậy sớm để mà có thời gian ngắm cảnh bình minh. Bầu trời với những nàng mây thiếu nữ bồng bênh trôi. Hì với nó trông cứ như mấy đùm mây thì đúng hơn, được cái mấy đùm mây này cứ lững lờ trôi, khiến nó có cảm giác nhẹ nhẹ, êm ái lạ thường. Sau

một ngày một mỗi, đêm qua nó ngủ thật yên giấc. Ko hiểu sao, lúc này nó chợt nghĩ đến thầy. Đúng rồi, đêm qua nó có mơ thấy thầy. Vẫn đôi mắt sáng và nụ cười ấm áp. Thầy luôn xuất hiện một cách thật bất ngờ. Và lần nào cũng cho nó một cảm giác lạ thường. Nó mỉm cười. Ko biết vì điều gì nữa.

————— Hôm nay trời nhẹ lên cao

Tôi cười ko hiểu vì sao tôi cười!—————

(ăn cắp và chế thơ ca tí!)

- Huy Vũ đi học rồi ă? - Giọng nó gần như mếu máo. “Tên đáng ghét này, sao ko chờ ng ta đi học cùng chứ. Đèo ng ta có một tí mà cũng ki bo. Giờ lại phải dắt xe à?... Ôi má ơi, xe!... Mình chưa đi lấy xe về!...”

- Thưa cô chủ, xe đạp của cô chủ đã được chuẩn bị sẵn. Cô chủ đi học kéo muộn ă.

- Xe đạp của cháu?

- Vâng, thưa cô.

- Ko phải chứ? Mình chưa có mang về mà!... – Nó lẩm bẩm. – Ko lẽ là cậu ta?! – “Biết thế này tôi đã chẳng phải mất công thế. Lại còn nghĩ cho you chứ! Đúng là tôi điên mất rồi!”

- Thưa cô chủ. Đã muộn rồi ă.

- Dạ vâng. “Thôi chết muộn thế này rồi cơ à?”... Cháu đi học đây ă.

- Ấy cô chủ ko đi xe sao?

- Dạ thôi ă, cháu đi xe bus! Hi hi... - Nó nói với lại trong khi cố gắng chạy thật nhanh.

- Chị Cỏ!

Nó đang đứng chờ xe bus thì chợt giật mình bởi tiếng gọi của thằng nhóc Cún.

- Uả, Cún, nhóc đi học đường này à?

- Vâng. Chị đang chờ xe bus à?

- Uk.

- Lên quá giang xe em ko?

- Hi hi... Chú chỉ đc cái hiểu ý chị! – Nói rồi nó nhảy lên xe nhóc Cún nhanh gọn và khẩn trương.

- Em chịu chị thiệt đấy! - Thằng nhỏ cười để lộ cái răng khểnh thật duyên.

Trên hành lang tầng 3, ba cô nàng lại tựa lan can và chén ô mai.

- Bà và ông thầy đẹp trai của chúng ta có vẻ thân thiết nhỉ? - Nhỏ Gấu nheo mắt nhìn nó hỏi.

- Thân thiết gì mà thân. Nói lung tung. – Nó cáu.

- Eò, vậy seo hum qua lại đi sinh nhật cùng thầy?

- Ờ thì.... Thật tình và cũng thật là bất ngờ. Tao gặp thầy!

- Tình cờ hả? Mà gặp may quá nhỉ?

- Thế còn vụ sáng nay với em Cún, cũng tình cờ hả? - Nhỏ Chins chen vào.

- Cái gì? Vụ gì với em Cún của tao hả? Nói mau - Nhỏ Gấu như muốn nhảy dựng lên.

- Cái con điên kia. Mà định ăn tươi nuốt sống tao đấy à? Ai dám làm gì đến em Cún của mày. Chả qua hôm nay, lúc chờ xe bus gặp em nó cô đơn một mình, lại độc thân trên con ngựa sắt. Thế là tao nhảy lên xe đi cùng cho em nó đỡ buồn thôi. Haha...

- Xí, thế thì còn được!

- Đc cái gì mà đc. Mà cứ như em ấy là của mày ko bằng.

- Ai bảo của tao đâu! - Nhỏ Gấu xấu hổ.

- Thế mà có người lúc nào mở miệng cũng kêu: Em Cún của tao. Chins nhỉ?

- Uk!

- Hai con kia có đứng lại ko? Chúng bay có đứng lại ko thì bảo? Thích trêu tao hả? Đứng lại... đứng lại....

- Lại những cuộc rượt đuổi quen thuộc. Nếu một ngày nào đó, có ai ghi thành tích những người góp phần vào việc sớm phải xây mới cầu thang thì có lẽ chúng nó phải đc ghi tên đầu sổ!

“Bình” – Nó va phải một cái gì đó rất êm và ấm.

- Ui cha!

- Lệ Quân?...

- Ôi em xin lỗi thầy ạ.

- Mới sáng ngày ra sao đã chạy ghê thế hả?

- Dạ... em tập thể dục ý mà thầy. Hi hi

- Ôi, thầy hôm nay đẹp trai quá, nhưng ko đẹp trai bằng hôm qua đâu ná. - Nhỏ Chins phát ngôn khiến mọi người cứ tưởng có chuyện gì to tát. Đúng là cô nàng chỉ cái tài phát ngôn lung tung và bừa bãi. - Ủa, tao nói gì sai sao mà mọi người cứ nhìn chăm chăm thế?

- Hi hi... Duyên quá cơ! - Nhỏ Gấu lườm nó.

- Tao nói thế có sao đâu... Tao... #\$\$%###.... Tao...#\$\$%^###

- Lại còn ko à? Mà...

##\$.... Mà...

##%.....

Trong khi nhỏ Gấu và nhỏ Chins bắt đầu đấu khẩu thì nó quay sang nở một nụ cười cực e thẹn trc ông thầy.

- Em xin lỗi ạ.

- Uk, ko sao. Thế hôm qua có sao ko?

- May có thầy gọi điện về nên em ko có bị bác Tâm mắng. Cảm ơn thầy nhìu nhìu ạ!

- Trời, cảm ơn xuống thế thôi à? Phải một châu ăn khao chứ!

- Ăn khao ạ, cho tụi em ăn với! - Nhỏ Gấu và nhỏ Chins đồng thanh.

-!!! (Bó tay! Tưởng đang bận cãi nhau cơ! Tai thính thật!)

- E, sao hôm nay ko đợi tôi hả? – Nó quay sang hỏi khi Huy Vũ đang nằm dài trên bàn.

- Sao tôi phải đợi you? - Mắt vẫn trong trạng thái nhắm.

- Thì... chờ tôi đi học cùng với chứ sao!

- Xin lỗi, tôi có nghe nhầm ko? Tôi ko có khái niệm làm phu xe miễn phí cho người ta nhá. Nhất là với những kẻ đáng ghét và ương bướng.

- Này!... Ông nói ai đáng ghét đó hả? Một vừa hai phải thôi chứ!... Ông tưởng biết đi xe mà tính tướng sao? Tôi cóc thèm ná. Ko có ông thì tôi đi nhờ người khác có sao đâu!... Này, tôi đang nói với ông đó!... Này...

- Ko thấy tôi đang ngủ sao? You trật tự giùm cái. Phiên phức!

- Cái gì?...Tức chết đi đc!

- Chị CỎ. Định đi xe bus về à? - Lại giọng của thằng nhóc quen thuộc. Nó tưởng lớp thằng nhỏ phải về từ lâu rồi chứ. Hôm nay khối 10 học 4 tiết thôi mà.

- Sao vẫn còn chưa về? Tan học lâu rồi mà!

- Hì... em chán chưa muốn về. Giờ thì muốn về rồi. Thế chị có muốn đi nhờ xe ko? Trả lời mau đi ko là em đi mất đây này.

- Uk, thôi nhóc đi đi. Chị đi xe bus về thôi.

- Uả sao vậy? Em chỉ đùa thôi mà.

- Ko. Ai thèm giận nhóc. Chị chỉ sợ có người lại giận thôi. Hì hì.

- Mặc kệ. Ai giận thì giận. Mình là chị em mà chị nhỏ? - Nói rồi thằng nhóc một mực kéo nó lên xe. Ko thể từ chối nổi, nó đành ngồi lên xe cho thằng em chở về nhà.

....

- Sao chị ko đi xe đạp vậy? Đi xe bus bất tiện lắm.

- Hả?... À.... Chị...

- Chị ko biết đi xe đạp đúng ko? - Thằng nhóc tỉnh queo.

- Uả sao biết.

- Hì... em đoán thế mà cũng đúng à?

“Bụp” – Dám gạt chị mày. – Nó đấm cái “bụp” vào lưng thằng em.

- Á. Đau em mà chị.

- Con trai thế mà cũng đau à. Xi.

- Hì... em kêu để chị thương ai ngờ lại bị chê.

- Ói trời. Chị đây ko biết thương người đâu. Chỉ biết đánh người thôi.

- Em cũng đc tận mắt chứng kiến rồi.... Mà chị này, nhà chị ở đâu, mai em lại đến chở chị đi học ná.

- Cái gì? Ko đc.

- Sao vậy?

- À... mẹ chị nghiêm lắm. Hì... thôi chở chị đến chỗ bến xe bus sáng nay thôi.

- Eò, nó ngay trc mặt rồi. Thế mai em lại chở chị chỗ này nhé.

- Thôi, chị đi xe bus.

- Mà cái thằng nhóc này, thích chở gái thế à? - Nó vừa nói vừa nhảy phắt xuống xe trc cả khi thằng nhóc dừng lại.

- Đâu có, có phải gái nào mún em đèo là đc đâu. - Nhóc Cún dừng xe, chống chân rồi nhăn mặt.

- Biết rồi. Biết em hotboy khối 10 rồi. Hahaha...

- Chị đừng có chọc em mà. Thôi quyết định thế ná. Mai em sẽ chở chị ở đây. Thôi em đi đây! - Thằng nhóc lao nhanh ko kịp để nó nói đc gì.

- Cái thằng nhóc này. Hấp thật! Hi... nhưng mà mai đờ phải đi xe bus. Hà hà... tên Huy Vũ đáng ghét kia, mi tưởng ko có mi thì ta ko có ai đèo đi học sao? Cỏ ta đây mà lại phải chịu thua à? NEVER ná!

2h chiều, nó giả vờ đi học thêm, thế là chốn đc ông quản gia già cùng nhỏ Chins đến nhà nhỏ Gấu chơi. Nhà nhỏ Gấu là nhà ở chung cư, khá to và đẹp. Cảnh quan xung quanh cứ gọi là nên thơ và lãng mạn hơn cả công viên. Từ trên tầng 2 phòng nhỏ Gấu nhìn ra là khu đường rộng rợp mát bóng cây và nối dài là những hàng ghế đá.

Đang đứng ngoài lan can hóng gió, nó và nhỏ Chins chợt nhìn thấy một đôi trai gái đang ngồi ghế đá ôm hôn nhau thắm thiết. Tên con trai trong khi “mở” còn đang “làm việc” thì tay cứ quờ quạng lung tung bèn, và tất nhiên dưới sự “để yên ko phản ứng gì” của đứa con gái, nhìn đúng là vô cùng “mất cảm tình và ô nhiễm bầu ko khí”!

- Chins, Chins ơi. Người tình tôi ơi!

Xem người ta... họ đánh nhau kìa! – Nó tự dưng ngheêu ngao hát.

- Co, Co (Cỏ) ơi. Người tình tôi ơi!

Chuyện người ta, mình xí chi vô! - Nhỏ Chins cũng bật hát lại với nó.

- Chins, Chins ơi. Người tình tôi ơi!

Xem người ta.... họ đánh nhau kìa!

- Co, Co ơi. Người tình tôi ơi!

Hay chúng mình cũng xí vô thôi!

Nhỏ Gấu từ trong bước ra với đĩa táo trên tay. Phì cười với hai con bạn đang hát “dân ca và nhạc cổ truyền”.

- Ê, chúng mày thần kinh vẫn ổn định đấy chứ? Đứng đấy mà hát vớ vẩn cái gì thế?

- Mày ra mà xem người ta đang làm gì trc cửa nhà mày kìa. - Nhỏ Chins hếch mặt chỉ xuống dưới.

- Đâu?... Kái gì thế kia? Hai đứa kia muốn chết à? Quanh đây toàn trẻ con, chúng nó mà nhìn thấy thì...

- Vậy thì phải xử lí thôi. – Nói rồi nó nháy máy tình quoaí, nhúp lấy một quả táo con trên đĩa, nhắm một mắt, nhắm mục tiêu và “VÈO” - quả táo bay trên không phi thẳng vào đầu thằng con trai dâm dề, làm cả hai đứa “bất lịch sự” phải giật mình, cáu tiết.

- Thằng nào ném đó? – Tên con trai tức tối gắt, mắt nhìn xung quanh và dừng lại ở ba đứa chúng nó.

- Đây ném đó, ko phải thằng nào đâu! – Nó cúi xuống nói, tay giơ giơ quả táo về thách thức.

- Con chó, mày thích chết à? Mày thích ném bọn tao ko? Mấy con ranh con. Bà mà lên bà tát cho sưng mồm, phù mỗ con nhá! (Đanh đá, chua ngoa khỏi phải nói!)

- Ôi chò ôi... sợ quá.... sợ quá! Chưa bít ai phải phù mỗ đâu em nhá. Mới tí tuổi mà bày đặt hôn... hít. Bố mẹ mày mà nhìn thấy thì mày mới là con bị ăn tát đó. Hay ho lắm ý mà giờ mình cho người ta sờ. Tao mà là mẹ mày tao tát ày ko còn cái răng nào mà ăn cháo, ở đây mà ngoang ngoác cái mồm ra chửi em nhá. Ở đây người ta kê ghế đá ko phải làm chỗ cho chúng mày bày đặt chuyện yêu đương đâu nhé. Ko cút đi chỗ khác, tao gọi bảo vệ đến thì ở đây mà yêu với chả đương. – Đúng là giọng của nhỏ Gấu ko lẫn đc đi đâu. Nó vừa nói xong thì hai tên kia chỉ còn nước chuồn nhanh cho rảnh, mặc dù vẫn đang trong tình trạng tức sôi máu.

Vài tia nắng nhỏ hắt vào phòng, nó khẽ dụi mắt và choàng tỉnh. Vươn vai đón chào một ngày mới. Nó bước xuống giường, tiến lại cửa sổ và kéo rèm. Hiếm khi có dịp nó dậy sớm để mà có thời gian ngắm cảnh bình minh. Bầu trời với những làn mây thiếu nữ bồng bênh trôi. Hi với nó trông cứ như mây đùm mây thì đúng hơn, được cái mây đùm mây này cứ lững lờ trôi, khiến nó có cảm giác nhẹ nhẹ, êm ái lạ thường. Sau một ngày mệt mỏi, đêm qua nó ngủ thật yên giấc. Ko hiểu sao, lúc này nó chợt nghĩ đến thầy. Đúng rồi,

đêm qua nó có mơ thấy thầy. Vẫn đôi mắt sáng và nụ cười ấm áp. Thầy luôn xuất hiện một cách thật bất ngờ. Và lần nào cũng cho nó một cảm giác lạ thường. Nó mỉm cười. Không biết vì điều gì nữa.

————— Hôm nay trời nhẹ lên cao

Tôi cười không hiểu vì sao tôi cười!—————

(ăn cắp và chế thơ ca tí!)

- Huy Vũ đi học rồi à? - Giọng nó gần như méo mào. “Tên đáng ghét này, sao không chờ ng ta đi học cùng chứ. Đèo ng ta có một tí mà cũng ki bo. Giờ lại phải dắt xe à?... Ồi má ơi, xe!... Mình chưa đi lấy xe về!...”

- Thưa cô chủ, xe đạp của cô chủ đã được chuẩn bị sẵn. Cô chủ đi học kéo muông ạ.

- Xe đạp của cháu?

- Vâng, thưa cô.

- Không phải chứ? Mình chưa có mang về mà!... – Nó lẩm bẩm. – Không lẽ là cậu ta?! – “Biết thế này tôi đã chẳng phải mất công thế. Lại còn nghĩ cho you chứ! Đúng là tôi điên mất rồi!”

- Thưa cô chủ. Đã muông rồi ạ.

- Dạ vâng. “Thôi chết muông thế rồi cơ à?”... Cháu đi học đây ạ.

- Ấy cô chủ không đi xe sao?

- Dạ thôi ạ, cháu đi xe bus! Hi hi... - Nó nói với lại trong khi cố gắng chạy thật nhanh.

- Chị Cỏ!

Nó đang đứng chờ xe bus thì chợt giật mình bởi tiếng gọi của thằng nhóc Cún.

- Uả, Cún, nhóc đi học đường này à?

- Vâng. Chị đang chờ xe bus à?

- Ừ.

- Lên quá giang xe em không?

- Hi hi... Chú chỉ để cái hiểu ý chị! – Nói rồi nó nhảy lên xe nhóc Cún nhanh gọn và khấn nguyện.

- Em chịu chị thiệt đấy! - Thằng nhỏ cười để lộ cái răng khểnh thật duyên.

Trên hành lang tầng 3, ba cô nàng lại tựa lan can và chén ô mai.

- Bà và ông thầy đẹp trai của chúng ta có vẻ thân thiết nhỉ? - Nhỏ Gấu nheo mắt nhìn nó hỏi.

- Thân thiết gì mà thân. Nói lung tung. – Nó cáu.

- Ờ, vậy seo hum qua lại đi sinh nhật cùng thầy?

- Ờ thì... Thật tình và cũng thật là bất ngờ. Tao gặp thầy!

- Tình cờ hả? Mà gặp may quá nhỉ?

- Thế còn vụ sáng nay với em Cún, cũng tình cờ hả? - Nhỏ Chins chen vào.

- Cái gì? Vụ gì với em Cún của tao hả? Nói mau - Nhỏ Gấu như muốn nhảy dựng lên.

- Cái con điên kia. Mà định ăn tươi nuốt sống tao đấy à? Ai dám làm gì đến em Cún của mày. Chả qua hôm nay, lúc chờ xe bus gặp em nó cô đơn một mình, lại độc thân trên con ngựa sắt. Thế là tao nhảy lên xe đi cùng cho em nó đỡ buồn thôi. Haha...

- Xí, thế thì còn được!
- Đc cái gì mà đc. Mà cứ như em ấy là của mày ko bằng.
- Ai bảo của tao đâu! - Nhỏ Gấu xấu hổ.
- Thế mà có người lúc nào mở miệng cũng kêu: Em Cún của tao. Chins nhỉ?
- Uk!
- Hai con kia có đứng lại ko? Chúng bay có đứng lại ko thì bảo? Thích trêu tao hả? Đứng lại... đứng lại....
- Lại những cuộc rượt đuổi quen thuộc. Nếu một ngày nào đó, có ai ghi thành tích những người góp phần vào việc sớm phải xây mới cầu thang thì có lẽ chúng nó phải đc ghi tên đầu sổ!

“Bình” – Nó phải một cái gì đó rất êm và ấm.

- Ui cha!
- Lệ Quân?...
- Ôi em xin lỗi thầy ạ.
- Mới sáng ngày ra sao đã chạy ghê thế hả?
- Dạ... em tập thể dục ý mà thầy. Hì hì
- Ôi, thầy hôm nay đẹp trai quá, nhưng ko đẹp trai bằng hôm qua đâu ná. - Nhỏ Chins phát ngôn khiến mọi người cứ tưởng có chuyện gì to tát. Đúng là cô nàng chỉ cái tài phát ngôn lung tung và bừa bãi. - Ủa, tao nói gì sai sao mà mọi người cứ nhìn chăm chăm thế?
- Hì hì... Duyên quá cơ! - Nhỏ Gấu lườm nó.
- Tao nói thế có sao đâu... Tao... #\$\$%##... Tao...#\$\$%^##
- Lại còn ko à? Mà...
##\$... Mà...
##%....

Trong khi nhỏ Gấu và nhỏ Chins bắt đầu đấu khẩu thì nó quay sang nở một nụ cười cực e thẹn trc ông thầy.

- Em xin lỗi ạ.
- Uk, ko sao. Thế hôm qua có sao ko?
- May có thầy gọi điện về nên em ko có bị bác Tâm mắng. Cảm ơn thầy nhìu nhìu ạ!
- Trời, cảm ơn xuống thế thôi à? Phải một châu ăn khao chứ!
- Ăn khao ạ, cho tụi em ăn với! - Nhỏ Gấu và nhỏ Chins đồng thanh.
- !!! (Bó tay! Tưởng đang bận cãi nhau cơ! Tai thính thật!)

- E, sao hôm nay ko đợi tôi hả? – Nó quay sang hỏi khi Huy Vũ đang nằm dài trên bàn.
- Sao tôi phải đợi you? - Mắt vẫn trong trạng thái nhắm.
- Thì... chờ tôi đi học cùng với chứ sao!
- Xin lỗi, tôi có nghe nhầm ko? Tôi ko có khái niệm làm phu xe miễn phí cho người ta ná. Nhất là với những kẻ đáng ghét và ương bướng.
- Này!... Ông nói ai đáng ghét đó hả? Một vừa hai phải thôi chứ!... Ông tưởng biết đi xe mà tính tướng sao? Tôi cóc thèm ná. Ko có ông thì tôi đi nhờ người khác có sao đâu!... Này, tôi đang nói với ông đó!... Này...
- Ko thấy tôi đang ngủ sao? You trật tự giùm cái. Phiền phức!

- Cái gì?...Tức chết đi đc!

- Chị Cỏ. Định đi xe bus về à? - Lại giọng của thằng nhóc quen thuộc. Nó tưởng lớp thằng nhỏ phải về từ lâu rồi chứ. Hôm nay khối 10 học 4 tiết thôi mà.

- Sao vẫn còn chưa về? Tan học lâu rồi mà!

- Hi... em chán chưa muốn về. Giờ thì muốn về rồi. Thế chị có muốn đi nhờ xe ko? Trả lời mau đi ko là em đi mất đây này.

- Uk, thôi nhóc đi đi. Chị đi xe bus về thôi.

- Ủa sao vậy? Em chỉ đùa thôi mà.

- Ko. Ai thèm giận nhóc. Chị chỉ sợ có người lại giận thôi. Hi hi.

- Mặc kệ. Ai giận thì giận. Mình là chị em mà chị nhỏ? - Nói rồi thằng nhóc một mực kéo nó lên xe. Ko thể từ chối nổi, nó đành ngồi lên xe cho thằng em chở về nhà.

....

- Sao chị ko đi xe đạp vậy? Đi xe bus bất tiện lắm.

- Hả?... À.... Chị...

- Chị ko biết đi xe đạp đúng ko? - Thằng nhóc tỉnh queo.

- Ủa sao biết.

- Hi... em đoán thế mà cũng đúng à?

“Bụp” – Dám gạt chị mày. – Nó đấm cái “bụp” vào lưng thằng em.

- Á. Đau em mà chị.

- Con trai thế mà cũng đau à. Xi.

- Hi... em kêu để chị thương ai ngờ lại bị chê.

- Ôi trời. Chị đây ko biết thương người đâu. Chỉ biết đánh người thôi.

- Em cũng đc tận mắt chứng kiến rồi.... Mà chị này, nhà chị ở đâu, mai em lại đến chở chị đi học nhá.

- Cái gì? Ko đc.

- Sao vậy?

- À... mẹ chị nghiêm lắm. Hi... thôi chở chị đến chỗ bến xe bus sáng nay thôi.

- Eò, nó ngay trc mặt rồi. Thế mai em lại chở chị chỗ này nhé.

- Thôi, chị đi xe bus.

- Mà cái thằng nhóc này, thích chở gái thế à? - Nó vừa nói vừa nhảy phắt xuống xe trc cả khi thằng nhóc dừng lại.

- Đâu có, có phải gái nào mún em đèo là đc đâu. - Nhóc Cún dừng xe, chống chân rồi nhăn mặt.

- Biết rồi. Biết em hotboy khối 10 rồi. Hahaha...

- Chị đừng có chọc em mà. Thôi quyết định thế nhá. Mai em sẽ chở chị ở đây. Thôi em đi đây! - Thằng nhóc lao nhanh ko kịp để nó nói đc gì.

- Cái thằng nhóc này. Hấp thật! Hi... nhưng mà mai đỡ phải đi xe bus. Hà hà... tên Huy Vũ đáng ghét kia, mi tưởng ko có mi thì ta ko có ai đèo đi học sao? Cỏ ta đây mà lại phải chịu thua à? NEVER ná!

2h chiều, nó giả vờ đi học thêm, thế là chốn đc ông quản gia già cùng nhỏ Chins đến nhà nhỏ Gấu chơi. Nhà nhỏ Gấu là nhà ở chung cư, khá to và đẹp. Cảnh quan xung quanh cứ gọi là nên thơ và lãng mạn hơn cả công viên. Từ trên tầng 2 phòng nhỏ Gấu nhìn ra là khu đường rộng rợp mát bóng cây và nối dài là những hàng ghế đá.

Đang đứng ngoài lan can hóng gió, nó và nhỏ Chins chợt nhìn thấy một đôi trai gái đang ngồi ghé đá ôm hôn nhau thắm thiết. Tên con trai trong khi “mở” còn đang “làm việc” thì tay cứ quờ quạng lung tung bèng, và tất nhiên dưới sự “để yên ko phản ứng gì” của đứa con gái, nhìn đúng là vô cùng “mất cảm tình và ô nhiễm bầu ko khí”!

- Chins, Chins ơi. Người tình tôi ơi!

Xem người ta... họ đánh nhau kìa! – Nó tự dưng nghêu ngao hát.

- Co, Co (Cỏ) ơi. Người tình tôi ơi!

Chuyện người ta, mình xí chi vô! - Nhỏ Chins cũng bật hát lại với nó.

- Chins, Chins ơi. Người tình tôi ơi!

Xem người ta.... họ đánh nhau kìa!

- Co, Co ơi. Người tình tôi ơi!

Hay chúng mình cũng xí vô thôi!

Nhỏ Gấu từ trong bước ra với đĩa táo trên tay. Phì cười với hai con bạn đang hát “dân ca và nhạc cổ truyền”.

- Ê, chúng mày thần kinh vẫn ổn định đấy chứ? Đứng đấy mà hát vớ vẩn cái gì thế?

- Mày ra mà xem người ta đang làm gì trc cửa nhà mày kìa. - Nhỏ Chins hếch mặt chỉ xuống dưới.

- Đâu?... Kái gì thế kia? Hai đứa kia muốn chết à? Quanh đây toàn trẻ con, chúng nó mà nhìn thấy thì...

- Vậy thì phải xử lí thôi. – Nói rồi nó nháy máy tình quái, nhúp lấy một quả táo con trên đĩa, nhắm một mắt, nhắm mục tiêu và “VÈO” - quả táo bay trên không phi thẳng vào đầu thằng con trai dâm dề, làm cả hai đứa “bất lịch sự” phải giật mình, cáu tiết.

- Thằng nào ném đó? – Tên con trai tức tối gắt, mắt nhìn xung quanh và dừng lại ở ba đứa chúng nó.

- Đây ném đó, ko phải thằng nào đâu! – Nó cúi xuống nói, tay giơ giơ quả táo về thách thức.

- Con chó, mày thích chết à? Mày thích ném bọn tao ko? Mấy con ranh con. Bà mà lên bà tát cho sưng mồm, phù mỗ con nhá! (Đanh đá, chua ngoa khỏi phải nói!)

- Ôi chò ôi... sợ quá.... sợ quá! Chưa bít ai phải phù mỗ đâu em nhá. Mới tí tuổi mà bày đặt hôn... hít. Bố mẹ mày mà nhìn thấy thì mày mới là con bị ăn tát đó. Hay ho lắm ý mà giờ mình cho người ta sờ. Tao mà là mẹ mày tao tát ày ko còn cái răng nào mà ăn cháo, ở đây mà ngoang ngoác cái mồm ra chửi em nhá. Ở đây người ta kê ghế đá ko phải làm chỗ cho chúng mày bày đặt chuyện yêu đương đâu nhé. Ko cút đi chỗ khác, tao gọi bảo vệ đến thì ở đây mà yêu với chả đương. – Đúng là giọng của nhỏ Gấu ko lẫn đc đi đâu. Nó vừa nói xong thì hai tên kia chỉ còn nước chuồn nhanh cho rảnh, mặc dù vẫn đang trong tình trạng tức sôi máu.

... Nó nhảy lên, nhảy lên và... Cả một không gian như tĩnh lại, thời gian như ngừng hẳn và chết đột ngột. Trong căn phòng nhỏ giờ mọi thứ như hoá thạch, cứng đơ! Hai cái môi gặp nhau nhẹ nhàng chỉ trong vài tích tắc. Một cái chạm môi nhẹ. Một cảm giác mềm kinh khủng! Nó nhẹ nhàng, chớp nhoáng nhưng đầy dư vị của một cảm giác thật khó nói, khó diễn tả!... Cái cảm giác ấy ko phải là lần đầu đc chạm môi, nhưng nó cũng ko phải là lần thứ 2 mà cả nó và Huy Vũ có đc. Một cái gì đó khiến cho cả hai con người đều luống cuống, trở nên thật vụng về!

- Trả cô này! Thật là vớ vẩn! – Huy Vũ cố thốt lên một câu trước khi rời khỏi cái căn phòng quái quỷ, nơi cậu và nó có một nụ hôn, ừ thì là một cái chạm môi nhẹ thôi nhưng nó mang dư vị của một nụ hôn mà! Một nụ hôn lần thứ hai, hình như dễ chịu hơn nụ hôn đầu!

....

Huy Vũ vừa bước ra khỏi phòng, nó đã nhảy phắt lên giường, ném chiếc gối xuống và nằm úp mặt lên. Nó đập, giãy giụa, đập tay huỳnh hục xuống gối. Cái giường như rung lên và chỉ muốn khuy xuống thôi. Tại con bé nó khoẻ và “điên cuồng” quá. Những tiếng kêu la lại bắt đầu.

- Mình điên mất thôi! Ôi ko! Lần này thì mình mới chính là kẻ hôn hấn. Thật là kinh khủng. Ko thể chấp nhận nổi! Ôi mình chết mất, chết mất. Biết giấu mặt đi đâu đây. Mình đã hôn hấn. Mình hôn hấn. Thật đúng là vợ vẩn. Hấn nói đúng. Vợ vẩn, vợ vẩn, vợ vẩn quá đi thôi.... Mẹ ơi, hu hu... mẹ ơi, bố ơi, con chết mất,... hu hu... con nhớ mọi người quá! Mẹ ơi,... bố ơi...

Huy Vũ trở về phòng, quăng mình xuống giường, vợ lấy cái gối kê đầu thật cao. Nhìn chăm chăm lên trần phòng. Ko nhìn thấy cái gì ngoài hình ảnh con nhỏ đáng ghét với cái má ửng hồng ví xấu hổ, đôi mắt gần như sắp khóc, bờ vai như run rẩy trước đôi chân cổ tỏ ra vững chãi!

- Ko, ko... Tất cả chỉ là tai nạn! – Đúng, tất cả chỉ là tai nạn thôi mà! Và bất kì ai trong chúng ta cũng thấy điều đó! Nhỉ?

Cổ xua tan đi hình ảnh con nhỏ trong cái khoảnh khắc lúng túng và ngượng nghịu ấy thì lại một hình ảnh nữa tràn về. Hình ảnh con nhỏ ôm gối cười thầm. Trông nhỏ với đôi mắt lim dim, nhắm hờ, cái môi căng mọng, hồng hồng, khê he hé. Một cái cười nhẹ nhàng, duyên đến khó tả. Cái khuôn mặt tròn như phủ một lớp phấn kích thích khiến nó trở nên sung sướng như đang cười, đang reo vui... Nó đẹp, đẹp lắm! Đẹp trong cái cười ẩn chứa niềm tương tư mà có lẽ Huy Vũ vẫn chưa nhận ra chủ nhân của niềm tương tư ấy!

Mẹ nó cứ loay hoay trở mình mãi mà vẫn ko ngủ đc. Đã mấy ngày nay rồi!

- Bà lại mất ngủ đấy à? Nhớ con sao ko gọi? Tôi thấy bà cứ suy nghĩ quá như thế! Con nó còn trẻ con mà!

- Nó đi đến ở nhà người ta mấy ngày nay rồi, chả nhẽ nó ko nhớ ông và tôi một chút nào sao? Nó ko về đc thì ít nhất cũng phải biết gọi điện về cho tôi chứ! Đã bao lần tôi định nhắc máy gọi... nhưng tôi muốn nó tự gọi về! Nó nhớ tới tôi và ông thì nó phải gọi về chứ!...

- Tôi đã bảo rồi, để tôi gọi thì bà ko chịu. Bà đúng là nhiều lúc thật khó hiểu. Nó mới chưa tròn 17 mà!

- Ông ơi, tôi nhớ nó quá! Ko biết nó ăn uống sao rồi! Ông ơi, tôi chịu ko nổi nữa rồi. Tôi hối hận rồi ông ơi! Đãng nhẽ chúng ta ko nên để nó phải hy sinh như thế! Quá tàn nhẫn với con mình!... - Mẹ nó ngồi dậy, khóc nức nức. Bố nó cũng ngồi dậy, nhẹ nhàng xoa vai an ủi bà vợ. Ông cũng buồn, cũng nhớ con và cũng day dứt lắm chứ!

...

- Bà chủ ơi! Ông bà chủ ơi!... – Tiếng cô Năm giúp việc hốt hoảng, hấp tấp ở ngoài cửa phòng.

- Có chuyện gì vậy cô Năm? - Bố nó bật điện, đứng dậy mở cửa.

- Ông bà ơi, điện.... điện ... thoại... - Tự dưng cô Năm lại bị nói lắp, nói mãi ko lên lời.

- Cô sao vậy?

- Điện thoại của cô chủ!

Vừa nghe thấy vậy, mẹ nó vội cầm ngay cái điện thoại ko dây cô Năm đưa, giọng nghẹn ngào:

- Con... con gái của mẹ! Sao giờ này mới gọi điện hả? Sao lúc nào cũng hư như thế hả?

- Con cũng nhớ mẫu hậu lắm!... Con gọi điện về rồi mà.... Xa con lâu ngày thế vẫn mắng con à? - Giọng nó nức nở trong điện thoại.

- Ko... ko... Mẹ... mẹ đâu mắng con chứ. Con... con vẫn khoẻ chứ, ở đây người ta đối xử với con tốt chứ?

- Hứ... Vâng, mọi người tốt với con lắm. Hi... con vẫn khoẻ như voi mà. Còn bố mẹ? Cô Ba?... Con nhớ mọi người lắm!

- Uk, vẫn tốt. Cả nhà ai cũng nhớ con.

- Vâng....

-.....

Nó vừa bước xuống phòng ăn, Huy Vũ chăm chăm nhìn vào đôi mắt sưng húp của nó. Nó mặc kệ, kéo ghế ngồi xuống và chén miếng bánh mì phết bơ.

- Tí nữa đi cùng ko?

-... - Im lặng và vẫn tiếp tục chén miếng bánh mì.

- You ko nghe tôi nói à? – Huy Vũ cố hạ giọng xuống mặc dù cục tức đã bắt đầu trong cổ họng.

- Cám ơn. Ko cần. – Nó nói mà ko thèm nhìn và lại tiếp tục chén. Lần này thì cục tức trong cổ Huy Vũ đã lên đến đỉnh điểm. Cậu đứng dậy, bỏ dở miếng bánh, đẩy ghế cái “rầm”, và túm cái cặp đi thẳng.

- Chị Cỏ! - Thằng nhỏ Cún hô to và vẫy vẫy cái tay khi vừa mới trông thấy nó từ ngõ đi ra.

- Chị mày đâu có mù chứ! Hô to thế làm gì?

- Hi.... - Thằng nhỏ đưa cái tay lên đầu gối, cái miệng lại nở nụ cười trừ. Cái thằng nhóc này, hình như biết rõ thế mạnh của mình là ở cái răng khểnh và nụ cười duyên hay sao mà lúc nào cũng thấy nó cười. Giờ nó mới để ý. Đúng như lời nhỏ Gấu nói, thằng nhỏ xinh trai thật! Cái mặt búng ra sữa, đôi mắt lúc nào cũng long lanh mới sợ, cái môi thì đẹp như môi con gái. Thằng nhỏ có nước da trắng như trứng gà bóc, da của nó cũng mịn màng chả kém gì con gái. Nhất là cái răng khểnh, hề cứ cười là lại nhô ra duyên kinh khủng! Trông nó lại cực kute và baby boy. Nó mặc chiếc áo cánh trắng, lồng bên ngoài chiếc áo đuôi tôm đen, chiếc ca vát đỏ kẻ ngang cách điệu thắt hờ, lỏng lẻo nhưng đầy tinh nghịch. Nó mặc chiếc quần jin với chiếc giày đế kép kùng màu đỏ đen với cái ca vát. Nó còn đặc biệt chú ý đến cái vòng hình như bằng cao su của thằng nhóc. Trông đúng là buồn cười thật! Nhưng phải nói, thằng nhỏ cũng đẹp trai khỏi chê, nhưng là một cái đẹp của một thằng nhóc thôi. Hi. Vẫn còn bé lắm em ạ!

....

- Chị!... Chị đang nhìn chăm chăm em đó!... Ủa mà sao mắt chị sưng húp thế kia? Chị khóc à?

- À... ko... ko! - “Cốp” - Lại cái cốc đầu quen thuộc của nó dành cho thằng em – Sao bận tâm nhieu quá thế hả? Trẻ con, biết gì! Thôi đi học mau, muộn rồi đó. Chị mày mà lại phải viết kiểm điểm nữa, thì chị ày no đòn nghe chưa!

Thằng nhỏ phụng phịu:

- Em biết rồi!... Mà chị cũng chỉ hơn em có mỗi một tuổi thôi – Câu sau nó lí nhí ở trong cổ họng.

Nó và thằng nhóc vừa dừng xe tại cổng trường, bao nhiêu ánh mắt nhìn chúng nó. Đám con gái lớp 10 nhìn nó soi mói và ghen tức. Cái lũ này, mới vào trường, ko biết đến danh nó hay sao mà nó thoáng nghe tiếng đứa nào đó nói nó sau lưng:

- Con kia là con nào thế? Sao Cún lại đeo nó nhí! Nhìn ghét thế ko biết!

- Đây em! – Nó quay ngoắt lại, tiến tới sát mặt con nhỏ, khẽ cười. - Chị là Cỏ, học 11a13, có gì muốn biết thêm thì lên lớp gặp chị, chị sẽ bổ sung thông tin thêm cho em! – Con nhỏ tím mặt, nghe đến cái tên Cỏ 11a13 là nó đã hoảng, gần như sắp khóc. Nó liếc xéo con nhỏ một cái rồi vỗ vai thằng em. - Chị mày lên lớp trc đây, ko đi cùng nhóc án mạng xảy ra chết, chị mày còn yêu đời lắm!

Nó nở một nụ cười tươi khuyến mãi cho thằng nhóc Cún rồi quay người đi thẳng vẫn với cái dáng ngang tàn của mình. Nó ko hề biết rằng, đằng sau là một thằng nhóc gần như chết lặng vì nụ cười ấy. Đôi mắt thằng nhóc cứ dán chặt vào cái vóc dáng nhỏ bé, nham nhum, ít nhất là thằng nhóc cũng to và cao hơn nó một cái đầu.

Nó để túi sách lên bàn, ngồi phịch xuống chỗ ghế ngồi của mình, thở một cái:

- Vừa mới có chút chuyện với một con nhỏ lớp 10.

- Sao hả? - Nhỏ Gấu và nhỏ Chins đồng thanh hỏi.

- Thì em Cún của mày chứ ai! – nó hếch mặt chỉ nhỏ Gấu. - Thằng nhỏ đèo tao đi học, vừa đến cổng con bé lớp 10 dám nói đũa tao sau lưng, thế là tao quạo ậy câu. Im đi!

- Em Cún lại đèo mày đi học à? - Giọng nhỏ Gấu buồn thiu.

- Mẹ ơi, mẹ thôi cho con nhờ! Tao có làm cái quái gì với thằng nhóc đó đâu. Chẳng qua ko có xe thì đi nhờ. Bộ mày ghen à? – nó và nhỏ Chins cùng bật cười chọc quê con bạn!

- Ghen cái gì mà ghen! Xí. Tao thêm vào nhá. Thằng nhóc đó à? Còn lâu đi ná, chẳng qua tao thích cái giọng hát của nó thôi. Xí.

- Tao chẳng thích đâu, chẳng thích đâu... Ko phải thích... mà là... RẤT THÍCH! – Nó nhại lời con bạn rồi bật cười ha hả. Những tiếng cười lại vang lên. Có một con bé mặt đỏ ửng, khẽ cười như vẽ: “Uk, thì cứ cho như là thế đi! Thì sao? Chết ko hả?”

Đang cười vui, chợt nó giật nảy mình bởi tiếng quăng cặp sách “bụp” một cái lên mặt bàn.

8. Chương 8

- Điên hả?

- ... - Ko câu trả lời. Huy Vũ ngồi xuống ghế, cái vẻ mặt lạnh, “bơ” ko thêm nhìn nó. Cái tên này chắc vẫn còn giận vụ sáng nay.

- Này, có nghe tôi nói ko đấy hả?

- ... - Vẫn cái sự tỉnh bơ đáng ghét, Huy Vũ nằm xuống bàn, nhắm nhắm lời bài hát.

- Tên tai điếc!

Huy Vũ bật dậy, ghé sát vào mặt nó, cái bộ mặt nụ cười đều đáng ghét:

- You lắm nhảm thế đủ chưa? Giờ sao? Muốn nói gì? Muốn nói đến vụ hôm qua?

Mặt nó nóng đỏ, hơi thở nóng bỏng của Huy Vũ cứ phả vào mặt nó, rất kinh khủng. Nó đẩy người Huy Vũ ra, lùi lại đằng sau, miệng gắt lên:

- Tránh xa khỏi người tôi! Nói linh tinh gì đấy hả?

- You quên? Có cần tôi nhắc lại!

- Ông... - Đôi mắt nó gần như sắp khóc. Huy Vũ sao ác thế? Cậu ta ko hề biết là xung quanh bây giờ có bao nhiêu người sao? Sao cậu ta lại có thể nhắc chuyện đó ở đây chứ? Tất cả chỉ là tai nạn, và nó đâu có cố tình. Sao lúc nào, cậu ta cũng gây cho nó một cảm giác khó chịu đến thế?

Huy Vũ nhìn chằm chằm vào đôi mắt nóng đỏ và ngân ngấn nước, chỉ cần một cái chạm nhẹ nữa thôi là hai hàng nước mắt nóng bỏng sẽ chẳng ngại ngần lăn dài.

- Sao vậy? Chuyện đi cùng hot boy khối 10 mà nóng đến thế à? – Huy Vũ tăng lời. Đôi mắt nó tròn xoe, đầu của tên này có vấn đề ko nhỉ? Một ý nghĩ chợt loé lên trong đầu nó. Ko, chính xác là hắn đang tăng lời chuyện khác. Hai nhỏ bạn vẫn đang ngẩn tò te xem diễn biến chiến tranh của chúng nó mà. Và chắc chắn rất muốn biết vụ hôm qua là gì!

- Ôi giờ ơi! Tưởng gì làm tụi tôi hết hồn! - Nhỏ Chins buông thông. Nhỏ Gấu cái mặt lại phụng phịu. Ai bảo lại nhắc đến vụ em Cún yêu của nó đèo Cỏ mà ko phải là nó. Ôi ước gì mình là cô ấy. Chắc nhỏ Gấu đang nghĩ vậy!

Nó nằm phịch xuống bàn. Xấu hổ quá, xít nữa thì nó khóc nhè ngay trước lớp. Hoá ra tên Huy Vũ kưng ko quá đáng ghét, hắn biết dừng lại đúng lúc. Nó nghĩ vậy và ngủ luôn lúc nào ko hay.

- Này, này. Thầy vào lớp rồi kìa! - Nhỏ Chins lay người nó. Nó vội mở chùng mắt, bật dậy như cái lò xo, đứng nghiêm trang cùng lũ bạn chào thầy. Hôm nay thầy lại trở về vị trí của một ông thầy giáo, nhưng sao lúc nào nó cũng thấy đẹp trai đến thế! Nó thề rằng, càng ngày càng thấy thầy đẹp trai hơn. Hi.... Hình như nó lại ko bình thường nữa rồi!

....

Nó. Một cái bút. Một tập vở. Nó đang chăm chú nghe giảng và ghi chép thật tỉ mỉ. Đó ko phải là điều gì to tát nhưng... nó làm khá nhiều người phải kinh hoàng há hốc miệng. Ko phải là lần đầu tiên, nhưng cũng ko vượt quá 10 đầu ngón tay chuyện nó đang ngồi học hành chăm chỉ thế.

Nó chăm chú nghe từng lời thầy giảng, nó ghi chép tất cả những gì trên bảng, những gì thầy nói và mở rộng thêm. Ừ thì phải công nhận, nó ghi thế chứ cũng chả hiểu chúng có nghĩa gì, vì nói thật, nó rỗng kiến thức quá nhiều! Nhưng những lí thuyết mới thì nó hiểu, những lí thuyết mà thầy vừa mới giảng kia. Nó thấy những con số giờ ko còn rời rạc, khó hiểu mà có sự liên kết đến kì diệu. Nó ko bận tâm, ko thêm quan tâm đến xung quanh nó, với nó lúc này chỉ có thầy và bài giảng. Nó cứ có cảm giác, thầy đang hướng đến nó, thầy chỉ giảng ỉnh nó nghe. Đúng rồi, chỉ một mình nó mà thôi. Nó thấy đôi mắt thầy đầy cương nghị nhưng cũng có lúc thật dịu dàng, nó thích cái miệng lúc nói của thầy, mắt máy cuốn hút đến lạ thường.

....

- Huy Vũ... - Nhỏ Chins khều khều vai cậu bạn ngồi trên. – Tí nữa về đi Ko Tên Quán ná, mời tụi tôi sinh tố sữa chua ná! Hihi.

- Ok.

- Hi.... Biết mà. Ông trong mắt tôi là hơi bị được đấy!

- Bà cứ quá khen! – Huy Vũ giả vờ tự sướng!

- Ko thật mà! Hơn khối thằng mà tôi biết!... Lại còn đẹp trai nữa! - Nhỏ Chins mơ mộng.

- Trật tự giùm cái! – Nó quay xuống, lấy cái bút gõ nhẹ đầu con bạn, gọi nó về với thế giới thực tại!

- Gì ơi ă! Đang ấy thì.... - Nhỏ Chins nhăn nhó! - Bữa nay sao thế hả? Tự dưng học hành chăm chỉ đột xuất!

- Tôi học kệ tôi. Bà trật tự ko làm ảnh hưởng là đc! Lúc nào đầu óc cũng để trên mây! Trời xinh ra cái mặt xinh mà cái đầu sao tẻ thế ko biết! Thôi học tiếp đây!

- Cái gì...? Đầu mình mà tẻ à! Xi... Mơ mộng cũng ko cho người ta mơ mộng... - Nhỏ Chins phụng phịu, hai cái má lại phồng lên, cái môi lại kéo dài... Nhưng phải nói thật, nhìn những lúc nó phụng phịu sao mà iu thế. Khổ, cái đầu nó lại mơ mộng quá! Thành ra chẳng biết gì về cái thế giới thật phụ phàng này. Nó chép miệng nghĩ thế rồi học tiếp. Thôi chết thầy giảng đến đâu rồi. Nó cuống cuống chép, chả để ý có ai đó đang nhìn nó.

- Về ko? Tôi đèo. – Huy Vũ dừng xe trc mặt nó.

- Ko! Cám ơn!

- Bố mẹ you đang ở nhà tôi. Họ đến thăm you. Tôi tưởng you muốn về sớm gặp họ. Thôi you ko cần thì tôi về trc đây! – Huy Vũ đang định phóng xe thì bị nó kéo giật lại.

- Sao ko nói sớm hả? Mau đưa tôi về nhanh lên. – Nó nhảy phắt lên xe Huy Vũ và cũng ko biết có một cậu bé đang dắt xe nhìn nó ngẩn ngơ, thoáng một cái buồn. Hình như vì bị “hụt” đc đền ai đó!

Vừa về đến nhà, nó đã la toáng.

- Bố mẹ ơi, con về rồi nè. Bố mẹ ở đâu rồi!

Những người làm nhìn nó ko khỏi tròn mắt. Chẳng ai có thể tin nổi là một đại tiểu thư từ trong trứng sinh ra. Đã bảo rồi mà! Nó là một đại tiểu thư nhưng tính cách ko hề tiểu thư!

Vào đến đại sảnh, nó thấy mẹ nó đang vội bước ra đón nó. Nó chạy lại, ôm lấy người mẹ nó, áp cái đầu vào bờ ngực nóng ấm của mẹ. Nó nhớ mùi vị này biết bao, nhớ mùi nước hoa nhẹ nhẹ của mẹ, nhớ cái ấm nóng của cơ thể mẹ, nhớ cái dáng người mảnh mai quý phái của mẹ. Nó nhớ quá! Nhớ quá đi mất thôi.

- Bố mẹ đến sao ko báo trc với con?... Bố mẹ làm con vui quá! Con nhớ bố mẹ lắm!

- Mẹ biết, mẹ biết mà! Mẹ cũng nhớ con lắm, bố con cũng vậy, cả cô Năm nữa, ngày nào cũng nhắc đến con. Con Kín cũng thế, từ ngày con đi ko còn chạy đi chơi lung tung nữa, hình như nó muốn ở nhà trực đợi con về!

- Hix... Thật hả mẹ! Con nhớ mọi người lắm. Con Kín ngoan thật, khi nào bố mẹ về nhớ nhắc con gửi cho nó khúc xương ná! Hi... - Nó khẽ cười, hai dòng nước mắt làm nhem nhuốc khuôn mặt bầu bĩnh xinh xinh của nó. Huy Vũ nhìn mà cũng thấy lòng nghèn nghẹn, khoẻ mắt cay cay. Trc kia cậu cũng từng như thế, từng đc sà vào vòng tay âu yếm của mẹ, từng đc nựng nịu, vùi vùi mẹ, từng đc mẹ hôn lên đôi má bé bỏng và khẽ mỉm cười triu mến,... Nhưng tất cả chỉ còn là quá khứ mà thôi!

Bố nó cùng ông quản gia Tâm từ trong bước ra. Nó chạy đến trc mặt bố nó, chống hai cái tay lên hông, cái mặt nhăn nhó:

- Bố! Con hỏi tội bố nè! Bố chăm sóc mẹ kiểu gì mà để chỉ có mấy ngày thôi mà mẹ gầy đi nhiều quá vậy?

Bố nó tròn mắt nhìn nó, rồi ông khẽ cười:

- Cái này còn có cả tội của đại công chúa nữa đó!... Gặp mẹ thì vui thế mà gặp bố lại nhăn nhó thế hả?

Nó phì cười, nhảy cẫng lên ôm lấy cổ bố nó. Nó thơm lên hai bên má 4 cái “chụt”, “chụt”, “chụt” và “chụt”. Những cái râu cứng của bố nó đâm đâm vào miệng nó, nó nhớ mấy cái râu này quá, lâu lắm rồi nó mới lại đc ôm cổ bố mà hôn lên chúng. Nó thích bộ râu ngắn choắn này của bố, vì nom bố rất phong độ và đúng là “Người đàn ông đẹp trai nhất nhà”!

Tất cả mọi người quây quần bên bàn ăn. Bữa nay ông quản gia thay mặt gia chủ tiếp đãi bên bố mẹ vợ của ông chủ nên có phần thịnh trọng lắm. Thức ăn bày la liệt trên bàn, toàn những món đc chọn lựa kĩ lưỡng. Phong cách bài trí theo kiểu người Việt nhưng sang mà ấm cúng lắm. Những chiếc đĩa đựng đồ bằng sứ đc khéo léo đặt cạnh những chiếc đĩa trang trí bằng trúc. Một bình hoa với những loài hoa đại nhưng đẹp kì lạ bên cạnh trúc nhỏ dáng vươn cao. Món ăn cũng hết sức bình dị nhưng đc chế biến và trình bày bởi đầu bếp nổi tiếng của 1 trong những khách sạn mà nhà Huy Vũ đã xây dựng và đầu tư.

Món cá sốt ăn thật lạ, những miếng thịt cứ ngọt lịm, săn chắc, thơm mùi dầu, cà chua và những gia vị đi kèm. Đĩa gà nướng đất bùn trắng bóc, thơm nức mũi, xé dễ dàng, tách thịt đến tận xương, thơm mùi thơm của đất bùn, mùi thơm khô cháy và cái ngọt, cái thơm của thịt gà nướng. Đĩa mướp đắng (hay miền Nam vẫn gọi là khổ qua đó!) nhồi thịt xanh nguyên vỏ, đc buộc khéo léo bằng sợi rơm khô, từng miếng, từng miếng nhỏ đc cắt rời mà vẫn giữ nguyên đc hình dáng quả mướp đắng ban đầu. Bỏ vào miệng, cái vị đắng hoà tan với nhân thịt, trứng bên trong sao mà ngon đến lạ. Đĩa tôm chiên vàng ươm, béo ngậy, từng miếng thịt ngọt và chắc cứ tan chảy trong miệng. Bát canh mọc nóng nghi ngút khói, cái vị chua của me, của xoài làm nó thích hơn cả. Nó ko nhớ là mình đã múc bao lần canh nữa. Và một vài món nữa mà nó ko biết phải

gọi và tả như thế nào. Chỉ biết duy nhất một điều là tất cả chúng đều ngon lắm. Ko biết có phải là vì đã lâu rồi nó mới đc ăn bữa cơm gia đình cùng bố mẹ nó ko nữa!

Đứng ngoài ban công, nó ôm chặt con gấu bông trắng, hướng đôi mắt ra ngoài màn đêm đen xì. Những cơn gió lạnh thổi, nó mặc mỗi bộ quần áo ngủ nên nó thấy hơi gai mình, nhưng mặc kệ nó đang buồn. Được gặp bố mẹ ít quá, nó giờ lại thấy nhớ họ thật nhiều. Nó ước gì, ngay bây giờ đc vượt ra khỏi những bức tường vây cao kia, ngoài kia thôi nó sẽ có thể chạy về ngôi nhà yêu quý của nó, đc ở bên bố mẹ thật lâu, đc nghe cô Năm tíu tíu kể chuyện những ngày nó vắng nhà, rồi con Kin thể nào chẳng nhảy cẫng lên, ngoe ngoẩy cái đuôi đầy một mớ lông của nó, cái mũi sẽ ngửi quanh người cô chủ,... Chỉ thế thôi, nó chỉ cần thế thôi. Nước mắt chợt lăn dài. Tại sao khi người ta đi xa người ta mới thấy nhớ nhà nhỉ? Nó đã bao lần chôn nhà đi chơi, những lần đó chưa bao giờ nó thấy nhớ bố, nhớ mẹ, nhớ cô Năm và con Kin lông xù yêu của nó. Nước mắt lại ồ ạt tuôn ra, ướt cả con gấu ôm...

Một chiếc áo ấm áp bột chợt đc đặt lên bờ vai mềm đang run run vì lạnh của nó. Nó ngược đôi mắt ướt nhẹp lên nhìn. Tên con trai đang cười toe toét:

- Ngày xưa ngày xưa có một cô công chúa chuyên gia khóc nhè...

Nó lấy con gấu đập mạnh vào ngực Huy Vũ.

- Mún chết ko?

- Eò sao you ác thế hả? Tôi mang áo khoác cho you, ko cảm ơn thì chớ, trêu có một tí mà đã cáu kỉnh.

- Ai biểu ông thích rầy vào tôi! Xí! – Nó hếch cái mặt toàn nước lên nhìn Huy Vũ. Cậu lấy đầu ngón tay dí mạnh vào chán nó:

- Cái mặt đáng ghét này. Sao lúc nào cũng thích thách thức tôi thế hả?

- Xì, tại ông cũng đáng ghét ko kém ná!

- Rồi, tôi đáng ghét còn you thì ko, đc chưa?

- Hi, rồi! – Nó cười rạng rỡ, khuôn mặt bầu bĩnh với hai đôi má ửng hồng căng lên, cái môi xinh mở rộng để lộ hàm răng trắng và đều tắp, đôi mắt ướt giờ long lanh thật đẹp!

- You nhớ nhà đúng ko? – Huy Vũ chợt trầm giọng hỏi nó. Một cái khẽ gật đầu, đôi mắt đưa con gái lại ươn ướt.

Giữa màn đêm tĩnh mịch, có hai cái bóng đen chạy chôn ra sau vườn. Chiếc chìa khoá đc tra vào ổ, cùng tiếng thì thầm nhỏ: “Bí mật nhé, chìa khóa cửa sau này là tôi đánh trộm, ko ai biết đâu đấy, để lộ là lần sau nghỉ khoẻ ở nhà luôn!”. Những cái gật đầu lia lịa tỏ vẻ “ừ, hiểu rồi!”.

....

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA – Nó đưa hai tay lên cao, miệng la lên thật to! - Thế là thoát đc rồi! Ôi! Tự do muôn năm! Ta sắp đc về nhà rồi! Happy, happy anh happy.....

Huy Vũ đi đằng sau, cậu nhìn nó chỉ biết lắc đầu cười. Đúng là chưa bao giờ cậu gặp phải một đứa con gái nào giống như nó. Cậu nhớ mới lúc trc, đôi mắt nó ướt nhẹp, nặng trĩu và buồn bã, ấy thế mà giờ lại cười toe toét và la hét ầm ĩ đc ngay! Nó đúng là trẻ con, trẻ con hơn cái bản tính thường ngày của nó rất nhiều. “Cô ấy thật đặc biệt!”

Nó sau một hồi chạy nhảy tung tăng, lòng đầy phấn khởi, cuối cùng, ngay trước mắt nó giờ cũng đã là căn nhà to yêu quý của mình. Nó mỉm cười sung sướng, hít hà cái vị quen thuộc của hương hoa trong vườn nhà lan toả ra tận ngoài.

Chợt nó nghe tiếng con Kin sửa inh ỏi, nó nhăn mặt: “Bộ nó ko nhận ra cô chủ xinh đẹp và đáng yêu này của nó sao?”. Như đoán đc ý nghĩ của cô chủ nhỏ, con Kin thôi ngừng sửa, nó bỏ ra cánh cổng sắt, nhưng vì cái cổng bị đóng nên nó cứ nhảy bổ lên cửa, vẩy cái đuôi mừng quýnh, rúc cái mõm toàn lông ra ngoài

khe cửa, nó hít hà cái mùi vị quen thuộc của cô chủ nhỏ. Hình như nó nhớ lắm cái mùi vị thân thương này. Cô chủ nhỏ, khẽ cúi xuống, một tay giơ ra cho con chó yêu quý của mình liếm láp, tay kia luồn vào khe cửa, vuốt ve bộ lông xù êm ái.

- Kín ngoan lắm! Tao nhớ mày lắm biết ko? Tao cứ tưởng mày ko nhận ra tao cơ. Xem làm tao buồn đó biết chưa! Hi... Thôi... Mày làm tao buồn tay quá! Thôi mà....

Huy Vũ đứng đằng sau, chăm chú nhìn phút giây mừng mừng tủi tủi của nó với con chó lông xù khá là khôn. Lại một lần nữa nó khiến cậu phải nở một nụ cười.

- Ai ở ngoài đó thế? - Giọng cô Năm quen thuộc cất lên từ thềm cửa nhà, mớ tóc vẫn còn hơi rối, hình như cô ấy vừa tỉnh ngủ. Con Kín vội vã quay đuôi chạy thẳng vào nhà, chạy quanh cô Năm một vòng, sủa một hồi rồi héch mồm chỉ ra cổng, cong đuôi chạy trc. Cô Năm vẻ mặt bỗng sáng hẳn, thôi luôn cái cảm giác buồn ngủ vừa nãy.

Vừa ra đến cổng, nhìn qua khe cửa thấy đúng là cô chủ, cô Năm ko giấu khỏi nỗi sung sướng:

- Chúa ơi, đúng là cô chủ của tôi rồi!... Ông bà chủ ơi.... Ông bà chủ ơi, cô chủ về rồi!...

Vừa nói, tay cô Năm vừa tra khoá vào ổ, nỗi niềm sung sướng quá mức khiến cô không thể nào tra nổi chìa vào ổ. Khổ thế đấy, cô Năm làm việc gì cũng đâu ra đấy, chỉ riêng mỗi cái tội, hễ cứ gặp điều gì xúc động là y như rằng mất tự chủ, làm việc gì cũng hỏng. Hi, nhưng nó quý nhất cô Năm ở điểm này, vì khi đó nó thấy cô Năm thật trẻ con và đáng yêu! Cô Năm đã hơn 30 tuổi rồi đó, mặc dù vậy vẫn chưa có người thương. Hừ, nó đã tự hứa rồi tự tay sẽ tìm cho cô một tấm chồng thật xứng đáng!

Bố mẹ nó vẫn mặc nguyên bộ đồ ngủ chạy ra phòng khách chào đón cô công chúa nhỏ trở về nhà. Ko giấu nỗi sự ngạc nhiên và niềm vui sướng, mẹ nó chạy ra ôm ghì lấy nó.

- Con gái! Sao con lại về thế này? Mẹ... mẹ mừng quá!

Nó siết chặt lấy tấm eo mẹ, ngả đầu trên bờ ngực mẹ, lần thứ hai trong ngày nó cảm nhận được phút giây hạnh phúc và ấm áp này. Nó thấy mắt mình ướt ướt, nước mắt thấm nhẹ vào vải áo mẹ, ầm ầm!

- Mẹ ơi con nhớ bố mẹ quá!

- Thế con về thế này gia đình bên biết chứ? - Nó ngẩng đầu ra phía ngoài cửa. Huy Vũ giờ mới bước vào, đứng ở ngoài kia, gia đình nó lại một lần nữa khiến lòng cậu quặn đau.

- Dạ, cháu chào hai bác ạ! Cháu đưa Lê Quân về ạ!

- Huy Vũ! Cảm ơn cháu nhiều lắm. - Bố nó bước ra, bá vai anh bạn nhỏ nhưng chiều cao sắp vượt cả ông. (Ông cũng thuộc típ người to cao đẹp trai đó, ấy thế mà đẻ ra một đứa con nắm lùn nhất nhà à!)

....

Bố mẹ nó vào thay quần áo, trong khi đó nó đc thể luyện thuyết giới thiệu cộng ca ngợi căn nhà nó. Nào là căn nhà này to và đẹp nhất khu. Nào là có vườn hoa bốn mùa đều thơm ngát, có hoa hồng, phong lan, đồng tiền, hoa giấy, hoa ly, mười giờ... Nào là căn nhà đc xây theo lối kiến trúc Đức do tự tay bố nó thiết kế...

- Cháu ăn hoa quả đi này! - Cô Năm cắt ngang mạch diễn thuyết của nó. Huy Vũ chưa kịp dùng đĩa lấy hoa quả, thì tay nó đã nhúp một miếng táo tàu to bỏ vào miệng nhai ngồm ngoàm.

- Hi, đúng là táo cô Năm bố là ngon nhất! - Cô Năm nhìn nó như quá quen thuộc còn Huy Vũ thì lại một lần nữa phải tròn mắt! Có đúng nó là con của ông bà Trần quý phái và lịch thiệp ko?

Mọi người cười nói vui vẻ. Nó lảng xảng chạy khắp nhà, túm đc cái đĩa “Nụ hôn thần chết”. Nó mở rồi cùng cả nhà vừa “chém gió” nó vừa xem bộ phim cười đến chảy cả nước mắt. Nó thích nhất là mấy pha đánh nhau. Nó quay sang Huy Vũ nhẩn nhở:

- Như phim trưởng Hồng Công ý nhĩ? - Dứt lời nó lại nhúp một miếng táo nhai rôm rốp và cười bò lẩn với những pha hài trong phim. Nó kết phim này rồi đấy! (Cổ tui cũng kết, thích nhất là mấy cảnh gần cuối, lãng mạn kinh khủng các bạn nhĩ! Ôi thôi lại chém gió lung tung rồi! hì hì).

Cuối cùng thì cũng đến lúc nó phải tạm biệt bố mẹ, cô Năm và con Kin để trở về với căn biệt thự của ông chồng tương lai.

- Để bố lái xe đưa hai con về!

- Ko! Ko cần đâu ạ! – Nó vội xua tay. – Hi, tụi con đi bộ tập thể dục luôn, Huy Vũ nhỉ? (Chứ ko phải là sợ bố mẹ biết nó và Huy Vũ trốn đi chứ?) - Dứt lời nó vội kéo Huy Vũ về thẳng, chỉ sợ ở thêm vài phút nữa thì lộ hết chuyện.

Nó lững thững bước từng bước, nhãn mặt nó quay sang phía Huy Vũ:

- Ông ơi!... Tôi buồn ngủ quá!

- Hả?

- Sao you nặng thế hả?

- Nặng gì mà nặng? Có 44 cân à!

- Trời, gần bằng cái bao tải gạo 50kg rồi đó! – Huy Vũ chọc nó.

- Xí, mà vai ông gì mà cứng đơ thế? Chả êm tẹo nào!

- ... - Huy Vũ xì mặt. “Thế mà khối người muốn leo lên cũng ko đc đó!”

...

- Nhìn cảnh gia đình you, tôi thấy ngưỡng mộ lắm! Có bố có mẹ đầy đủ vui thật! Ngày trước tôi cũng giống you đó. Mẹ tôi hay ôm tôi vào lòng, đặt bàn tay mềm mại lên đầu tôi, đôi môi mềm của mẹ thường đặt lên chán và hai má tôi. Ấm áp lắm! Còn bố, bố thường hay cho tôi leo lên lưng ngồi, ở trên cao thật tuyệt... Hi, thật nực cười khi tôi kể cho you nghe chuyện này phải ko?

-...

- Này, sao you ko nói gì vậy?

-...

- Trời, vừa đây đã ngủ được rồi! Con gái gì mà bạ đâu cũng ngủ đc!

Thế là có một con nhỏ nằm ngủ ngon trên lưng một cậu trai. Con đường về nhà vắng vẻ với những ánh đèn cao áp tỏa xuống, chỗ sáng trưng, chỗ lại mập mờ tối thui. Từng cơn gió lạnh thổi vi vu, những làn tóc con khẽ bay. Hai con người với sự ấm áp nho nhỏ truyền cho nhau. Cái lạnh hình như đã vơi bớt!

Phía trước có một đám du côn đang vừa đi vừa cười nói ầm vang cả con đường đêm khuya. Bọn chúng, tầm một lũ choai choai, đầu nhuộm xanh đỏ, chúng cười nói và chủ đề toàn những chuyện trai gái bậy bạ. Một thằng trong số đó, cười to nhất, ăn nói mạnh mẽ nhất, có vẻ nó có uy nhất ở trong đám này. Tiếng bọn chúng càng lúc càng gần chỗ Huy Vũ và nó. Có một chút gì đó linh cảm chẳng lành trong người Huy Vũ. Khẽ liếc nhìn nó, cậu thấy nó vẫn yên giấc ngủ ngon trên lưng mình.

Đúng như những gì cậu nghĩ, đám choai choai tầm tuổi cậu đi ngang qua cậu, một vài ánh mắt băng quơ ko thèm nhìn vì mãi cuộc vui, nhưng trong đó, kẻ đầu đàn đã kịp nhận ra kẻ thù của mình. Tên đó chẳng phải ai khác chính là Việt Ku - kẻ đã bị cậu ột trận mấy bữa trước đây. Sau vụ đó, nó đã chuyển trường vì nổi nhục mà cậu đem đến cho nó quá lớn. Đôi mắt Việt Ku ánh lên sự căm phẫn và mối thù ngày nào. Hắn ra lệnh cho cả đám đàn em quay lại tiến thẳng, chặn đường và bao vây Huy Vũ và nó.

- Màm còn nhớ tao chứ Vũ Lửa? - Giọng thằng Việt Ku trâng tráo.

- Màm vẫn ko thay đổi nhỉ? – Huy Vũ nhếch mép cười, trên vai cậu, đứa con gái vẫn ngủ yên.

- Hà hà.... Nhìn mày kia, lằng mằng quá đó! Công gái đi chơi cơ đấy! Tao ko nghĩ là mày làm cái việc dở đời thế này đâu! - Tiếng thằng Việt Ku cười làm nó tỉnh ngủ. Khẽ dụi mắt nó liếc nhìn. Trước mắt nó là cả một lũ thằng con trai mặt mũi đàng đàng sát khí đang vây quanh nó và Huy Vũ.

- Chuyện gì vậy? - Nó khẽ hỏi Huy Vũ.

- Xin lỗi, đã làm you mất giấc ngủ.

- À, hoá ra chẳng phải em nào mà là em Cỏ à? - Giọng cợt đùa của thằng Việt Ku khiến nó ngứa tai kinh khủng. Nó tụt xuống khỏi lưng Huy Vũ, tiến lên phía trước, nó vênh mặt:

- À... Tưởng ai hoá ra Việt Ku bênh chọe. Hôm nay kiếm đc mấy đê tử dõm mà tinh tướng thế hả?

- Mẹ kiếp, mày nói ai đó hả con kia.

- Uả thế suốt này tôi nói với chó à? Chết thật, giờ nó đại lên rồi kia! - Nó tính cách vẫn còn trẻ con quá, Huy Vũ nghĩ vậy, rồi tiến lại sát nó.

- Chuyện của riêng tôi, để tôi giải quyết.

- Làm sao ông giải quyết đc chứ, bọn chúng đông thế cơ mà! - Nó thì thầm. - Nhưng yên tâm, hì thế đánh nó mới sướng tay.

- Con kia, mày muốn chết rồi đó. - Thằng Việt Ku điên tiết hùng hổ tiến thẳng tới chỗ nó. Nó quay sang nói nhẹ với Huy Vũ:

- Ông nhớ cảnh thần chết nhắc cô gái lênh tung chân đá chứ. - Huy Vũ nhanh chóng túm lấy eo bụng nó nhắc nó lên không. Việt Ku vừa tiến lại gần nó đã giơ chân đạp hùng hổ... Thằng Việt Ku đứng sững người, rồi phì cười. Hoá ra chân nó ngắn quá, đạp ko tới chỗ thằng Việt Ku.

- Bày choè quá đấy Cỏ ạ. Chân em ngắn thế kia thì đánh đấm gì. - Cả lũ cười vang khiến nó tức ko thể chịu nổi. Nó tiến lên một bước, chống nạnh, nó chu cái môi cong tớn lên:

- Thì đã sao hả? Tụi tao mà phải sợ bọn mày chắc. Hãy xem đây! - Nó vừa dứt lời thì đôi bàn tay to khỏe của Huy Vũ lại một lần nữa ôm lấy bờ eo nó, nhắc bổng lên cao. Nó ở thế cực vững, nhẹ như ko, nó tung chân đá một cú. Việt Ku ko kịp trở tay, hấn chỉ kịp biết từ trên trời giáng xuống một cú mũi giày hất ngược bộ hàm hấn. Hấn ngã ngay xuống đất, bất tỉnh.

Yên vị dưới đất, nó cười toe toét với Huy Vũ:

- Hì, tụi mình có kém gì phim đâu!

Chợt, cả lũ đàn em Việt Ku ngay lập tức đồng loạt xông lên. Huy Vũ kéo người nó nép sát mình. Nó cảm nhận đc bờ ngực Huy Vũ nóng hổi, các cơ căng lên, tim đập những nhịp mạnh mẽ, co bóp dồn máu đi khắp cơ thể. Cậu tung những đòn đánh và đỡ cực đẹp. Đôi chân cậu chuyển động linh hoạt, tung cú nào trúng cú ấy. Nhưng bọn chúng khá đông. Nó ko thể để mình nằm nép vào người Huy Vũ để cậu che chở đc. Nó là con Cỏ đàn ông cơ mà. Nó sợ dềch gì tụi này. Nó đẩy người ra khỏi Huy Vũ. Nó nhằm thẳng từng thằng một, gần nó nhất mà tung chân đá hất ngược hàm, dúi vào bụng, mạng sườn.

Một tên ôm chặt nó đằng sau, nhanh nhẹn nó huých cùi chỏ thẳng vào bụng hấn. Hấn ngã lăn quay xuống đất, nằm ôm bụng. Chưa hả cơn giận kẻ dám ôm người mình, đồ dơ dáy như loại hấn mà dám ôm nó à? Nó giơ chân sút thẳng vào cửa quý của hấn. Quá đau đớn, thay vì phải ôm cái bụng đang đau giờ hấn lại phải ôm cái cửa quý mà la hét vì đau.

- Cho sướng, dám ôm bà, bà cho tiết sản luôn con nhá! - Bất chợt nó tung chân ra đằng sau, một lần nữa lại trúng cửa quý. Tên đang định đánh trộm nó ôm của quý chạy nhảy và ko ngừng la hét. Nó đang đắc chí cười thì giật mình. “Bình - Đốp” Một tên trên tay đang cầm gậy gỗ cứng nhắc giơ lên định phang vào nó. Nhưng từ xa, Huy Vũ hất một hòn đá, nhanh nhẹn và điêu luyện sút thẳng vào gáy hấn ngã vật ra đất. Nó hoảng hồn, nhòen một nụ cười cực tươi. Huy Vũ nhìn nó cũng khẽ cười. Dưới đất, tên Việt Ku chợt tỉnh, hấn vớ lấy cái gậy gần mình, bất ngờ giáng một đòn, Huy Vũ né trượt bị gậy đập vào tay. Cánh tay rỉ máu. Nó sợ hãi chạy đến bên cậu.

Thế là giữa một ko gian của trận chiến đầy nguy nan, nó và Huy Vũ cứ thế sát cánh bên nhau. Kẻ này yểm trợ cho kẻ kia. Nó giờ đã là cánh tay phải thay cho cánh tay đang bị thương nặng của Huy Vũ. Giờ chúng nó như thể là một, cùng sống chết bên nhau. Trận chiến kết thúc. Nó và Huy Vũ thắng. Bọn chúng bỏ chạy toán loạn.

Huy Vũ khụy người xuống đất, đôi tay cậu chảy đầm đìa máu. Nó đỡ cánh tay cậu lên, dòng máu đỏ chảy thấm vào áo, rớt rớt trên tay nó. Nước mắt nó trào ra, hoà cùng dòng máu. Nó nức nở:

- Huy Vũ, ông đau lắm đúng ko?

- Ko sao đâu, đừng khóc. – Huy Vũ cố nở nụ cười, bàn tay cậu khẽ quệt ngang dòng nước mắt nóng hổi trên khuôn mặt nó. Nhưng đôi mắt cậu chợt mờ đi, khuôn mặt nó cứ mờ dần mờ dần trước mắt cậu. Cả một khoảng không tối đen. Cậu ngất lịm trong vòng tay bé nhỏ của nó. Tiếng nó khóc vang cả vào không trung. Một màu của máu loang lổ khắp người Huy Vũ, người nó và rớt rơi, thấm cả xuống đất! Màn đêm buông xuống, cái lạnh thấu đến tận xương tuỷ!

9. Chương 9

Giữa đêm yên tĩnh của bệnh viện đa khoa trung ương bị phá vỡ bởi một ca cấp cứu. Bác sĩ được điều động, mọi người nhốn nháo. Cả bệnh viện một đêm mất ngủ. Ông quản gia Tâm và hơn chục người làm đứng quây cả ngoài phòng cấp cứu. Những con mắt sắc lạnh đầy căm phẫn cứ nhìn nó ko rời. Đôi mắt ông quản gia nhìn nó ghê nhất. Như mọi oán thán đều đổ dồn lên nó. Nó yếu đuối, nó cô đơn, nó bơ vơ, nó lạc lõng và nó sợ hãi! Nước mắt lăn dài trên khuôn mặt tái xanh.

Trong phòng cấp cứu, những giọt mồ hôi cứ lăn dài ko ngừng. Máu được truyền liên tục và chảy ra cũng thật nhiều, lênh láng, ko tài nào cầm máu nổi. Nhịp tim bệnh nhân yếu ớt và đột ngột... một vệt đường thẳng dài thẳng tắp hiện lên trên màn hình. Bệnh nhân đã ngừng thở!

Cánh cửa phòng cấp cứu bật ra. Đôi mắt nặng trĩu đưa mắt nhìn người nhà bệnh nhân, một cái thở dài và lắc đầu:

- Chúng tôi đã cố hết sức!

Nó khụy xuống, nước mắt giàn dụa. Huy Vũ đã chết! Ko! Ko thể! Cậu ấy mà chết sao? Làm sao có thể chết được chứ? Một cái gậy đập vào tay thôi mà! Phi lí, phi lí quá đi thôi! Ko, Huy Vũ ko được chết! Cậu ấy ko thể chết như thế được!

- Quân giết người! Trả lại cậu chủ cho chúng tôi! Trả lại cậu chủ cho chúng tôi!

Ko! Ko, ko phải là nó. Nó đâu có lỗi gì trong chuyện này. Nó ko phải là quân giết người. Ko phải mà! Nó muốn nói, muốn gào lên, muốn thanh minh nhưng ko thể, nó ko đủ sức để nói, người nó mềm nhũn, cái miệng ko thể thốt lên lời như có ai đó bóp cổ chặn lấy họng nó. Đau kinh khủng! Nó chỉ biết khóc, chỉ khóc, chỉ khóc mà thôi!

Những giọt nước mắt thấm vào gối mềm, ướt sũng.

- Ko, ko phải tôi! Ko phải tôi!...

- Cô chủ! Cô chủ tỉnh lại đi!

Nó mở mắt, đôi mắt sưng húp và nặng trĩu.

- Ô, bác... cháu cháu...

- Cô chủ tỉnh lại là được rồi! Chúng tôi xin lỗi đã để...

- Bác ơi, Huy Vũ... Huy Vũ...

- Cậu ấy....

Một đứa con gái mái tóc đen xoã dài, rối tinh. Bộ đồ ngủ trắng toát, phát phơ bay trước cơn gió ngoài cửa sổ lùa vào. Khuôn mặt tái xanh, nhợt nhạt ko sức sống. Cái môi khô nhợt, nứt nẻ. Đôi mắt dài dại, thâm quầng đang chăm chăm nhìn.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! - Tiếng la thất thanh vang lên trong căn phòng ko có gần biển tên.

- Sao la dữ vậy?

- Là... là you sao? You định dọa ma tôi đấy à?

- Đâu có! Tại tôi lo cho ông, vừa tỉnh dậy đã chạy vội đi tìm ông! Hi, sang đến nơi thấy ông ngủ ngon quá...

- Trời đất! You nhìn you kìa... Ko dọa ma thì cũng dọa quỷ!

- Ông! Ông vừa nói cái gì hả? Mún chút ko? – Nó gằm gừ, cúi xuống lay người cậu.

- Á! Đau chết đi đc! – Cái mặt cậu nhăn nhó thảm hại! Đôi bàn tay khê đặt lên cánh tay đang được băng bó, lườm lườm nó.

- Hi, quen! Mà tại ông đó! Người ta xinh đẹp mỹ miều thế mà dám sánh với ma quỷ gì ở đây!

- Vậy à? Hi... You soi gương nhìn lại bộ dạng mình đi!

- Làm sao? – Nó héch mặt tiến lại chỗ chiếc gương, cái mặt vẫn vênh vênh đắc chí, bất cần đời. – AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA - Lại một tiếng la vang khắp toà biệt thự.

- Này, ăn đi! – nó bưng đặt một bát gì đó to tướng trước mặt Huy Vũ.

- Gì thế?

- Ko biết! Có ăn là tốt, hỏi nhiều!

- Trời, tôi phải biết nó là cái gì mới ăn đc chứ! Nhỡ có thuốc độc thì sao?

“Cốp” - Thuốc độc cái đầu ông ý! Bộ ông nói tôi đầu độc ông à?

- Cũng nghi lắm!

- Ông!

Ông quản gia Tâm lắc đầu, từ tốn bước vào:

- Tôi đã xin nghỉ cho cả cậu chủ và cô chủ rồi. Giờ hai người phải nghỉ ngơi để khoẻ lại còn đi học được.

- Uả sao cô ta cũng được nghỉ vậy?

- Sao tôi ko đc nghỉ hả?

- Thi tôi là bệnh nhân mà!

- Tôi cũng là người cần tĩnh dưỡng nghỉ ngơi chứ bộ!

- Đùa, you có bị làm sao đâu! Mà you bị làm sao à? – Huy Vũ chột hốt hoảng.

- Lại còn không à? – Nó vênh mặt tự đắc.

- Dạ, cô chủ hôm qua một mình công cậu về đây đấy. Rồi mệt quá ngất lịm luôn ngoài cổng. May mà đưa cậu chủ về kịp, ko mất nhiều máu quá thì nguy!

- Vậy, hoá ra you công tôi về à?

- Chứ còn sao? Nặng như trâu ý. Thế là ông nợ tôi một ơn cứu mạng ná. Bữa nào tôi đòi đó...

- Cô chủ và cậu chủ cứ nói chuyện, tôi đi giải quyết vài chuyện đã. – Ông quản gia Tâm lại đáng điệu từ tốn bước ra ngoài.

- Tôi chả còn chuyện gì nói với ông cả! Đi đây! – Nó bước ra đến cửa – À quên! - Dứt lời nó tiến lại gần giường Huy Vũ, bưng bát tầm bổ vừa nãy mang cho cậu đứng dậy đi ra ngoài – Mình phải đem cái này đi, có người chờ!

- Này, để lại đi, tôi đùa đấy mà!

- Vậy à?

- Uk, tôi đói!

- Hì, tự mà lấy nhé! – Nói xong nó đi thẳng.

- Ê, này này...

- Cái tên đáng ghét! Hôm qua còn nghĩ tốt cho hần. Hix, giờ á, hần chỉ tầm thường như bao lũ đàn ông con trai khác thôi!... À ko, trừ một người. Ôi tự dừng lại nhớ mới chết chứ.... Hix, hôm nay nghĩ thế là ko ư gặp thầy rồi! Buồn thật!

- Alo, Lê Quân à? Em tỉnh rồi sao?

- Dạ!

- Còn mệt ko em?

- Hì, em cũng đỡ nhiều rồi!

- Vậy tốt quá, nhưng vẫn phải nghỉ ngơi biết chưa. À Huy Vũ thế nào rồi em?

- Dạ, cậu ta cũng tỉnh lại rồi ạ, vẫn còn đủ khỏe để gây chiến với em! Hì!

- Uk, em và Huy Vũ làm mọi người lo lắng đấy!

- Vâng, em biết ạ!- Giọng nó trùng xuống.

- Thôi, dẫu sao thì mọi chuyện cũng qua rồi!... À mà em gọi cho thầy có chuyện gì không?

- Dạ... À, hôm nay em nghỉ, hì, em sợ mình ko hiểu bài mới, tiết toán hôm nay học chương mới thầy nhỉ?

- Uk, thôi đừng lo, cứ nghỉ ngơi thoải mái đi. Có gì ko hiểu thầy sẽ giúp em. Nghỉ ngơi, tầm bổ đi nhá. Chiều thầy sẽ vào chơi!

- Thật ạ! – Nó sung sướng. – À.... Hì, vâng. - Giọng nó chợt trùng xuống vì xấu hổ.

- Uk, thế nhá, nhớ phải nghỉ ngơi tốt đấy, thầy vào mà thấy nhảy nhót là thầy phạt đó!

- Yes, tuân lệnh thầy! Hì hì...

- Uk, bye cô bé nhá!

...

- La là lá la la, Lá la là lá là là...- Nó tung tăng nhảy chân sáo trong phòng - Ôi, tuyệt vời quá! Ôi, chiều thầy sẽ vào thăm mình. Sướng quá đi mất thôi!... Mình điên thật rồi! Sao mình lại sướng thế ko biết! Mình đúng dở hơi thật rồi!... AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! Mặc kệ! Mình đang điên mà! À ko.... Mình đang yêu! Hì... - Nó chợt lắc đầu – Ko, ko... chưa đến đoạn ấy, mình đang thích thầy thì đúng hơn! Ôi lần này thì mình đúng là điên hết thuốc chữa rồi!...

Có một con bé cứ lăm bằm, nhảy nhót ko yên trong căn phòng xinh xắn. Những cơn gió nhẹ của ngày mới thoảng bay vào phòng đưa cái vị mát mẻ, đầy sức sống tràn ngập. Con bé với đôi mắt mơ màng, cái miệng nở nụ cười hạnh phúc, khuôn mặt rạng rỡ niềm vui. Có phải chăng con bé đang yêu thật?

Nó đang nằm yên vị trên giường, tận hưởng một giấc ngủ đã đời sau cả một đêm kinh hoàng và một buổi sáng với niềm vui phấn khích, thì “Em ơi đừng tin nó lừa đấy, nó ở nhà quê có vợ rồi!” - Nhạc chuông tin nhắn nó rung.

“Bà sao vậy sao lại nghỉ học hả?”

“Hi, ko sao! Kiểm có ngủ nướng ý mà! Thế đang giờ học mà nhắn tin hả? Ko sợ điện thoại Hải Kute “tịch thu và tiêu dùng à?””

“Hi, lão đang bận liên thiên trên bục giảng, hào hứng lắm, ko biết đâu mà lo. Thắc kẹo cũng ko dám tịch thu của tao. Hi”

“Uk, thế con Chins đang làm gì? Chắc lại cũng ngồi nhắn tin cho zai chứ gì!”

“Ko, hôm nay bà và Huy Vũ ko đi học, nó có về thăm hẳn, ngồi yên này giờ.”

“Thật ko đó, nó ko liên thiên, mơ màng đầu óc để trên mây thì thật là lạ đó”

“Uk, đúng thật, cái mặt hơi xị và cam đoan rằng ko một chữ nào vào đầu mặc dù có vẻ trật tự lắng nghe lắm! Thôi Hải Kute hình như vừa nhìn tao, bye ná!”

Nó đọc tin nhắn nhỏ Gấu phì cười, vừa mới mấy phút trước còn tinh tướng là thách kẹo ông thầy cũng ko dám tịch thu điện thoại nhỏ, ấy thế mà giờ cũng biết sợ! Nó đang cười chột chẹp miệng thở dài. Nó nhớ chúng bạn quá. Nó muốn được chạy nhảy, được nô đùa và ngồi ăn ô mai cùng hai con bạn. Đặc biệt là đc gặp thầy Thiết.

- Cậu đến rồi à? - Huy Vũ nằm tựa lưng vào giường, tấm chăn đắp gọn phần chân, đôi tay đau đặt tựa lên gối mềm.

- Uk, hôm qua cháu bất tỉnh làm cả nhà ai cũng lo lắng chạy loạn hết cả lên. - Ông cậu Thiết khẽ ngồi xuống giường cạnh cháu.

- Thì đó vẫn là việc thường xuyên mà!

- Cậu nghĩ cháu lớn rồi phải biết nghĩ trước sau.

- Cháu lớn rồi... Hi - Huy Vũ cười khẩy - Trong mắt cậu và bố thì cháu vẫn mãi chỉ là một thằng trẻ ranh lì lợm và mất dạy, đâu có được hai cái từ “lớn rồi” chứ!

- Huy Vũ! Càng lớn cháu càng xa bố và cậu, cháu biết ko?

- Vậy à? Chắc thế! Cháu mệt rồi, cháu muốn ngủ cậu về đi! - Một ánh mắt thoáng hiện nỗi buồn nhìn thẳng cháu rồi khẽ bước thẳng ra khỏi phòng. Đúng là tình cảm cậu cháu trước đây càng ngày càng xa vời. Tại sao? Tại sao chứ? Chẳng lẽ nó thích sống tách riêng và biệt lập với gia đình thế sao?

Cánh cửa phòng khẽ mở. Một con nhóc đang nằm trên giường, hai tay ôm chặt con gấu bông trắng, còn chân thì toé chéo sang hai bên, ngủ thật ngon lành. Người đàn ông nhẹ nhàng kéo chiếc ghế ngồi xuống cạnh giường. Con bé ngủ ngon quá!

Nó mở mắt. Đôi mắt vẫn còn ngái ngủ. Chột tròn xoe, sang trưng. Trước mắt nó là ông thầy đẹp trai đang yên vị trên chiếc ghế cạnh giường nhìn nó cười tươi.

- Cô chị dâu của tôi ngủ ngon quá!

Cái khuôn mặt đẹp trai của thầy và giọng nói thật ấm áp khiến nó vui ko thể tả nổi. Nó ngơ ngác rồi chột nở nụ cười đầy xấu hổ đáp trả. Vội ngồi dậy, khẽ dụi mắt, nó nhắn nhó:

- Thầy đến lâu chưa vậy? Thầy đến mà chả đánh thức em gì cả! Thầy nhìn thấy hết cái dáng ngủ xấu xí của em rồi!

- Ai bảo xấu hả? Nhìn em ngủ ngon quá, thầy ko nỡ đánh thức!

- Thầy làm em xấu hổ chết đi đc!... Hì, mà thầy bảo chiều mới vào cơ mà, sao giờ đã đến rồi ạ?
- Thầy tưởng em mong mới đến sớm. Thôi vậy, thầy về chiều đến nhá!
- Ấy, em chỉ hỏi thế thôi mà! – Nó xì mặt.
- Thì thầy cũng chỉ đùa thôi mà! - Lại một nụ cười nở trên môi người đàn ông. Nó thấy tim mình lại rung rinh lạ! Dừng lại, đập nhẹ thôi. Tao bảo ko nghe à? Đập mạnh thế người ta nghe thấy thì sao? Sao mà ko nghe lời tao thế? Hix, đồ con tim ko biết nghe lời!

Những giọt nắng tinh nghịch nhảy nhót, chạy ngang qua phòng nó, dừng chân và cứ lặng im chiếu rọi nhìn nó cười tít mắt. Những cơn gió sớm uốn mình, luồn lọi qua khe cửa sổ đóng hờ đem hơi lành lạnh thổi vào phòng. Nắng và gió hôn lên má nó ửng hồng. Cái tật ngủ bất điều hoà mà ko bao giờ chịu đóng chặt cửa sổ của nó chẳng bao giờ chữa cả. Nó quần mình trong chiếc chăn ấm áp. Nó chỉ muốn tận hưởng cảm giác này mãi, nhưng những giọt nắng nghịch ngợm ko chịu để cho nó yên. Nó buộc phải mở mắt tỉnh dậy. Ngày mới đã đến sau ba ngày được nghỉ xả hơi ở nhà. Nó ngồi bật dậy, vươn vai, ngáp một cái thật dài. Hôm nay là chủ nhật có nghĩa là ngày nghỉ và đáng nhẽ là nó dc dậy muộn, nhưng... hôm nay lại là ngày ông chủ Trịnh đi công tác trở về và tất nhiên nó phải cùng mọi người chuẩn bị buổi chào đón ông ấy về nhân dịp đợt công tác thành công mỹ mãn. Trời, nghe thật nản! Nó nghĩ vậy và...rúc chăn ngủ tiếp!

Đồng hồ điểm đúng 9h, cũng là lúc nó được chị giúp việc đánh thức và phải chuẩn bị để 10h đến ăn cơm tại khách sạn Đông Á, bố mẹ nó cũng được mời đến dự bữa cơm gọi là Bữa cơm gia đình.

Thật là quá cầu kì! Nó nghĩ vậy khi thấy chị giúp việc đang cố chọn cho nó một chiếc váy cùng với bà chuyên viên trang điểm được mời đến để biến nó sao cho thật xứng với cái danh đại tiểu thư.

- Xong chưa vậy? - Tiếng Huy Vũ thúc giục ngoài cửa phòng.
- Dạ sắp xong rồi ạ! - Tiếng đáp trả của chị giúp việc càng khiến Huy Vũ sốt ruột hơn. Phải đứng chờ nó chuẩn bị suốt từ nãy đến giờ để cùng đi đến khách sạn thật bức mình. Cậu đang định quay bước xuống cầu thang thì cánh cửa phòng nó bật mở. Chị giúp việc cười tươi roi rói:
- Cậu chủ thấy cô chủ xinh ko?

Trước mắt cậu, nó – con nhỏ đã từng mặc váy, đã từng trang điểm nhưng hôm nay nó đẹp lắm. Trang điểm hơi nhẹ nhưng nhấn mạnh vào đôi mắt bồ câu, đôi lông mi dài cong vút và cái môi mang sắc hồng căng mọng. Mái tóc ép dài ngang vai của nó được uốn thành từng nếp sóng bồng bênh càng nhấn mạnh cái khuôn mặt tròn bầu bĩnh của nó. Chiếc váy quây bó sát ngực, ôm chặt lấy bờ eo và buông thả bồng bênh qua đầu gối một chút. Chiếc thắt lưng to xinh xắn và ngộ nghĩnh ôm lấy vòng eo nó càng làm tăng lên vẻ nữ tính và tiểu thư nhưng căng đầy sự tươi trẻ và đáng yêu. Chiếc giày búp bê trắng xinh xinh với lấp lánh những viên đá đính trông thật đẹp mắt.

Huy Vũ nhìn nó chằm chằm chẳng hề chớp mắt. Nó nhăn mặt lườm lườm:

- Bộ lần đầu thấy gái xinh hay sao mà nhìn dữ thế?
- Ko! You tưởng mình xinh lắm chắc! Nhìn cái cổ trống trơn xấu xí kìa! – Nói đoạn Huy Vũ chạy một mạch lên phòng mình. – Này, đeo cái này vào cho đỡ trơ.
- Uả cái vòng... Tôi tưởng ông mua tặng bạn gái rồi? Sao giờ vẫn còn?
- Đeo vào đi, nói nhiều quá! – Nói xong Huy Vũ bước thẳng xuống cầu thang. Hình như cậu sợ nó sẽ trả lại ko thèm đeo chiếc vòng mặt cổ ba lá mà cậu đã từng tranh mua của nó.
- Hì, để tôi đeo cho cô chủ nhé! - Chị giúp việc nhanh nhẹn lấy chiếc vòng trên tay nó đeo vào chiếc cổ nhỏ xinh của nó. Đúng là nó trông còn lung linh và đẹp hơn cả lúc trước. Chiếc vòng cổ ba lá đính đá như tôn hân cái làn da trắng mịn, cái cổ nhỏ nhắn cùng bờ vai thon thả của nó. Chiếc váy màu hồng phấn như bồng bênh và đáng yêu hơn. Nó trông xinh lắm!

Chiếc ô tô đen bóng nhoáng bắt đầu chuyển bánh, bon bon chạy từ căn biệt thự sang trọng đến khách sạn Đông Á.

- Này, tay ông đỡ hẳn chưa đấy?

- Rồi! Xem nè. – Nói đoạn Huy Vũ giơ nắm tay đầm mấy đầm về phía trước. – Giờ thì lại tung hoành đi rồi, 10 thằng cũng không còn là vấn đề! - Thằng bé cười toe. Trước mắt nó, thằng bạn trông chẳng khác gì một thằng bé trẻ con với bản tính hung hăng và tinh vi. “Đúng là ngựa non háu đá!” – Nè, nghĩ gì vậy?

- Nghĩ gì đâu! Mà hỏi làm gì?

- Hả?... – (Chả hiểu gì cả!)

Chiếc xe dừng lại tại khách sạn Đông Á. Nó chui ra đầu tiên, tung tăng tung tủy, ngửa mặt lên trời hít hà hương gió quện với mùi mấy cây hoa trồng trong bồn hoa khách sạn, hương thoang thoang và thật nhẹ nhàng.

- Ôi, dễ chịu thật! Mấy ngày ở nhà chán chết, giờ đã được hưởng hương trời rồi!

Huy Vũ từ trong xe bước ra, nhìn nó:

- Có vào ko hay đứng đấy mà tự sướng?

- Rồi, vào đây! Xí!

Nó và Huy Vũ bước đến cầu thang máy, cả hai cùng nhấn nút cầu thang. Một bàn tay cứng cáp và khỏe mạnh khẽ đặt lên bàn tay con gái trắng xinh và nhỏ nhắn. Một luồng điện khẽ chạy dọc qua hai sống lưng. Nó dặt tay ra khỏi nút cầu thang máy và bàn tay to ấm của Huy Vũ.

- Ê, sao lại chạm vào tay tôi hả?

- Ai muốn chứ? Chẳng may thôi!

- Đừng có mà lợi dụng nhá! Thấy người ta xinh nên muốn sờ soạng phải ko?

- Này, đừng có mà tưởng bở nhá! Về soi gương lại đi, mặt chất phần trông như hề ý!

- Cái gì?

- Vào đi! – Huy Vũ nói rồi bước vào buồng thang máy. Nó leo đèo bước theo sau. Rồi như bao đứa con gái khác, nó soi soi mặt vào tấm tôn sắt của buồng thang máy.

- Bộ xấu lắm sao? Hix, đã bảo rồi mà, cứ bắt mình phải trang điểm! Chắc là trông giống hề thật rồi! – Nó lăm lăm khiến Huy Vũ ko thể nhịn cười. – Cười cái gì mà cười! – Nó cáu.

- Giận trông càng giống hề hơn kìa!

- Ông!... Mà xấu lắm hả? - Nọ xị mặt.

- Uk! – Khuôn mặt thành thật đầy cảm thông.

- AAA!

- Gì thế?

- Ko biết đâu, tôi ko đi ăn nữa đâu! Tôi muốn về! – Nó phụng phịu trông chẳng khác gì một đứa bé gái 5 tuổi. Nó trẻ con quá đi thôi!

- You thật là! Tôi đùa mà! Trông you... xinh lắm! Thật đấy!... AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.

Nguyên một chiếc chân con gái đè lên chân một thằng con trai dầm mạnh. Cánh cửa thang máy mở, nó ung dung bước ra để mặc tên con trai đang la hét vì đau trong thang máy. “Đáng đời! Ai bảo thích gây với mình!”

Nó bước vào phòng ăn của khách sạn. Tất cả chỉ có duy nhất một bàn ăn thịnh soạn dành cho bữa cơm gia đình chào đón ông chủ Trịnh trở về hôm nay. Có lẽ ông chủ Trịnh đã bao cả phòng này. À mà nó quên mất, đây là khách sạn của ông ấy mà!

Mọi người đã đến đủ chỉ thiếu mỗi nó và Huy Vũ thôi. Mẹ nó trông thấy con gái thì vô cùng ngỡ ngàng. Bà ko tin nổi đây lại là cô con gái thường ngày của mình. Nó đẹp và con gái quá! Có lẽ đây là điểm giống duy nhất ở nó và mẹ. Hôm nay bà Trần mặc một chiếc áo dài lụa đen, với những đường ren hoa đầy nghệ thuật. Chiếc cổ áo cách điệu, khoét rộng để hở đôi vai trần với làn da vẫn còn con gái lắm! Chiếc áo dài càng tôn lên những đường cong hoàn hảo của bà. Mái tóc màu hạt dẻ thả dài được uốn sóng nhẹ ở phần đuôi trông vừa quyến rũ lại nhẹ nhàng. Đã hơn 35 tuổi rồi mà mẹ nó nhìn chẳng kém gì một cô thiếu nữ, chỉ có điều chín chắn, quý phái và sang trọng hơn thôi.

Bố nó và ông Trịnh đang nói chuyện gì đó mà cười vui vẻ lắm. Vừa nhìn thấy nó đến, ông Trịnh đã đứng dậy, tiến tới nở nụ cười tươi với nó rồi nhẹ nhàng đưa nó vào bàn ăn.

- Chà, hôm nay Lê Quân xinh quá! Giống bà Trần quá đi thôi!

Thầy Thiết nhìn nó khẽ cười. Nó ngượng mặt đỏ ửng. Hôm nay thầy thiết trông có vẻ đứng đắn quá. Thầy mặc bộ le màu than, bên trong là chiếc áo cánh trắng kẻ sọc cùng với chiếc cà vạt màu đồng. Có vẻ như lúc này giữa nó và thầy đang có một khoảng cách khá xa. Nó nghĩ vậy. Mặc dù nó đang được ngồi ngay cạnh thầy.

Nó vừa ngồi vào bàn thì cũng là lúc Huy Vũ bước vào. Tiến đến chỗ ghế trống, cậu ngồi xuống cạnh nó và vẫn không quên nhìn nó một cái. “Đồ vũ phu à ko đồ vũ thê!”, “Hi, đau lắm hả nhóc? Đáng đời. Chưa què là tốt đấy!”, “You! Cứ đợi đấy!” – Chúng nó đối thoại nhau bằng mắt - Những ánh mắt thách thức lẫn nhau.

Mọi người nói chuyện vui vẻ lắm. Ông chủ Trịnh tỏ ra khá quan tâm tới nó. Ông gấp thức ăn cho nó đúng như cách quan tâm của đức ông chồng dành cho vợ mình. Nó thấy ở ông lúc nào cũng dành cho nó nụ cười hiền từ, khác hẳn cái vẻ uy phong có phần đáng sợ ở vẻ bề ngoài của ông. Nhưng, trong mắt nó, ông ko thể là một người chồng của nó. Mãi sẽ ko thể đâu. Nó chỉ coi ông là ân nhân của gia đình nó mà thôi. Ko hơn ko kém!

Nó ăn khá là bền lên. Ko hiểu vì sao nữa. Có thể vì nó đang được ngồi cạnh thầy - người mà hình như nó thích thật rồi. Vẫn thường thế mà, ở bên người mà mình thích vẫn chẳng thể nào tự nhiên được. Đó chính là điểm khác nhau giữa thích và yêu!

Thầy Thiết hình như nhận ra sự rụt rè của nó bữa nay. Thầy liền gấp cho nó một miếng tôm chiên khẽ cười:

- Ăn đi chứ cô bé!

Nó cũng chợt mỉm cười. Cái cảm giác đầy khoảng cách lúc trước chợt tan biến. Thầy vẫn là thầy, vẫn cười thật đẹp với nó, vẫn quan tâm tới nó. Nó đang ngất ngây thì tiếng Huy Vũ chen vào:

- Ăn tôm để nhảy như tôm nhá! Con gái mà như đàn ông ý! - Rồi cậu tỉnh bơ gấp thức ăn bỏ vào miệng.

- Huy Vũ! Sao con lại ăn nói thế?

- À con nhầm. Quên mất đây là cô vợ bé bỏng của bố! – Nói đoạn cậu lại bình thản gấp thức ăn như ko có gì. Dù cố tỏ ra chẳng thèm bận tâm nhưng cậu vẫn nhận ra có bao ánh mắt đang nhìn cậu chẳng hài lòng và đầy khó chịu. Mặc kệ thôi. Cậu là kẻ thừa, kẻ phá đám của cái gia đình này mà!

“Cốc... cốc” – Huy Vũ, tôi vào được chứ?

- Uk.

Cánh cửa phòng từ từ mở, nó bước vào. Huy Vũ đang nằm dựa lưng vào bờ tường hình như cậu đang nghĩ cái gì đó.

- Có chuyện gì ko? – Huy Vũ hỏi với giọng như chẳng thiết tha gì với sự xuất hiện nó ở đây!

- Tôi muốn nói chuyện với ông. Được chứ?

Huy Vũ hơi ngạc nhiên, sau vài giây lặng im, cậu khẽ gật đầu.

- Được!

Nó tiến tới ngồi xuống giường đối diện với Huy Vũ.

- Tôi xin lỗi!

- Gì vậy?

- Tôi cũng ko biết nữa.

-... - Một cái nhíu mày khó hiểu.

- Tôi biết, ông chẳng vui về gì với chuyện tôi ở đây. Tôi cũng thấy thật nực cười. Đến giờ tôi vẫn chẳng thể tin nổi: Tôi – đã – là – gái – có – chồng! Hi...- Nó cười nhưng sao nước mắt chợt rơi ra. – Tôi... tôi ko biết mình phải sao nữa Huy Vũ à. Tôi sợ lắm! Tôi sợ cuộc đời tôi sẽ chẳng ra gì. Tôi thực sự rất sợ khi nghĩ tới chuyện tôi đã là vợ của bố ông! Tôi sợ lắm, sợ lắm! Tôi ko yêu bố ông! Và tôi chẳng thể chắc rằng đến năm tôi 20 tuổi tôi có thể yêu bố ông! Tôi ko thể. Tôi biết là mình ko thể! – Nó nghẹn ngào, hai dòng nước mắt cứ tuôn trào. Huy Vũ lặng im nhìn nó khóc. Cậu cũng chẳng biết phải làm sao lúc này. Một cái vuốt nhẹ lên mái tóc của nó, rồi bàn tay cậu chợt dừng lại ở bờ vai nó, cảm nhận từng cái rung lên trong tiếng nấc nghẹn ngào của nó. Khoé mắt cậu cay cay.

....

Cậu khẽ đắp tấm chăn lên mình nó. Lặng im ngắm nó ngủ. Đôi mắt vẫn còn ươn ướt, khuôn mặt ko còn rạn rờ như thường ngày. Có lẽ nó mệt mỏi quá! Cậu nhìn nó và chợt thấy nỗi đau trong lòng chợt trỗi dậy. Mẹ mất, với cậu cuộc sống từ đó thay đổi hoàn toàn. Cậu phải sống trong sự cô đơn và cái bức tường giữa cậu và gia đình càng ngày nó càng được cậu xây lớn hơn. Để rồi từ lúc nào cậu trở thành kẻ thừa, kẻ phá đám và phá hoại gia đình. Cậu cô đơn, lẻ loi lắm. Đêm nay gió lạnh hơn mọi khi. Có lẽ vậy mà lòng người chợt thấy lạnh buốt da thịt!

10. Chương 10

Nó tỉnh giấc. Mở mắt và giật mình bởi một cái đầu to đoành đang gục xuống giường cạnh nó, mặc dầu phần còn lại thì đang ở trên chiếc ghế cạnh giường.

- Này! – Nó gắt lớn làm tên con trai phải tỉnh dậy.

- Trời ơi! Cả đêm qua người ta mất ngủ đó you biết ko? Vừa mới chợp mắt dc tí!

Nó bật dậy, gắt:

- Thế sao ông lại ngủ ở đây? Ko về phòng mà ngủ? Hả?

- You nhìn lại đi xem đây là phòng ai?

Nó đưa mắt nhìn xung quanh, giấy nãy:

- Ê, sao tôi lại ngủ ở phòng ông hả?

- You ko nhớ tí gì à? Đêm qua mò đến phòng người ta khóc lóc rồi ngủ luôn mới sợ chứ. May tôi ko quăng you ra ngoài đó. Nhường cho you hẳn cái giường, ngủ ở ghế mất ngủ cả đêm. Giờ lại còn bị cái gắt, phá cả giấc ngủ!

- Hi... - nó cười trừ ngại! – Uk, tui quên bég mất! Thôi, đàng nào cũng tới giờ đi học rồi – Nó hếch chỉ đồng hồ - Coi như là tôi đánh thức ông đi học vậy! Thôi chuẩn bị đi học thôi! Nhớ trường quá rồi! Hi hi.. – Nói xong nó hất tung chăn, bật nhảy xuống giường cái “uỵch” rồi lại cười toe như kiêu: “Hi, xin lỗi, tôi quen thể rồi!”

Nó vừa bước ra đến cửa phòng chợt quay lại:

- Này, hôm nay đèo tôi ná!

- Ko!
- Hả?
- Đùa đấy!
- Đồ đểu! Hi! Thôi đi rửa mặt đánh răng đây! Pipi!

- Ê, kia có phải thằng Cún ko? – Huy Vũ ngoảnh đầu hỏi nó.
“Thằng nhỏ này, lại đứng đây chờ mình đi học à?” – Uk, chắc là vậy!
- Nó đứng đây làm gì nhỉ? Phải hỏi mới đc! – Nói đoạn Huy Vũ phi thật nhanh tới chỗ thằng nhóc Cún đang đứng chờ. – Ê Cún, đứng đây làm gì nhóc?
- Ô! - Thằng Cún mặt thộn ra. – Anh đèo chị Cỏ đi học à?
- Uk, ủa mà sao ko?
- Hi.... - Thằng bé cười trừ. – À ko sao? Em tưởng chị ấy lại phải đi xe bus nên đến đón. Thôi có anh rồi thì em đi trước đây!
- Ô cái thằng kia. Đi cùng cũng đc mà!

Suốt dọc đường đi, mặt thằng nhóc học lớp 10 buồn thiu, tiu nghỉu như đứa trẻ bị ai đó cướp mất cây kẹo mút.

Nó và Huy Vũ vừa bước chân tới cửa lớp, chợt hai nhỏ Gấu và Chins ủa ra.

- Chào mừng sự trở lại của Cỏ - đàn - ông và Vũ - đẹp - trai! – “Bùm” “Bùm” – Hai tiếng nổ liên tiếp, pháo giấy bắn tung toé. Một màn chào đón quá khích sự trở lại của nó và Huy Vũ. Quá bất ngờ, chúng nó chưa kịp biểu lộ cảm xúc thì chợt tiếng Hải Kute từ đằng sau vang lên:

- Các cô giỏi nhờ? Dám làm rác hết ra lớp thế này à? Có dọn ngay ko thì bảo?

Lũ bạn mếu máo nhìn nó và Huy Vũ. Nó cười tỏ vẻ: “Tao vô tội ná! Thôi chịu khó, được bữa trực nhật cho đáng nó đẹp! Hi”

...

- Tại mày đó Gấu ạ, tự dưng bày ra cái trò này!
- Tại mày cũng đồng tình với sáng kiến này của tao. Sao mày ko cản tao hả?
- Tao biết thế này đã cản từ lâu rồi ná!
- Tao mà cũng biết thế này thì ko bao giờ tao thêm bày trò này. Pháo với chả phúng, mất công dọn mết hết cả người!
- Thôi dọn nhanh lên, sắp vào lớp rồi đó! Bị trừ điểm là Hải Kute giết!
- Uk. Biết rồi!

Hai đứa con gái mếu máo dọn dẹp đồng chiến lợi phẩm của mình. Quả là một thành tích đáng ngò, khi tất cả hàng cùng ngõ hẻm trong lớp và ngoài hành lang lớp học đều đầy rác xanh đỏ tím vàng, sắc sỡ sắc màu! Đúng là “nghệ thuật bắn pháo giấy”!

- Alo!
- ...
- Sao? Có đúng là bọn nó ko?

- ...

- Uk, đc rồi em đến ngay! – Sau cú điện thoại vừa nhận, Huy Vũ bấm máy gọi thẳng em Cún.

...

- Anh Vũ à? Có chuyện gì thế?

- 10' nữa có mặt tại nhà anh. Có phi vụ cần xử.

- OK.

Đúng 10', con Nôvô đen dừng lại trc cổng nhà Huy Vũ.

- Đến đúng giờ đó nhóc! – Huy Vũ nhảy lên xe, vỗ vai thẳng em.

- Có vụ gì vậy anh?

- Đi đi rồi trên đường anh kể cho!

Chiếc xe dừng lại tại quán bar “Cầu vồng”. Huy Vũ nhảy xuống xe. Một đám người đã đứng chờ cậu và thẳng Cún có vẻ khá lâu.

- Thế nào? Chắc chắn là bọn chúng chứ? – Huy Vũ tiến lại chỗ anh em.

- Tao cá tiền với mày luôn. Cái mặt nó thì lẩn đi đâu đc! Mẹ kiếp. Bữa trước ai bảo mày lương tay với nó để rồi bị nó chơi cho quả rở đầu!

- Thì em cũng cay lắm chứ. Vì nó mà em phải ở nhà mất mấy ngày. Chưa kể xít chết. Phen này anh em cứ đánh chết chúng cho em. Tội đầu em chịu. Vào thôi!

...

Dưới ánh đèn mờ và thứ âm nhạc inh tai điếc óc. Những cô cậu anh chị đua nhau nhảy, lắc theo vũ điệu. Trên sàn, mấy em gái tầm độ tuổi 17, 18, già nhất là có bà chị 24 đang uốn éo “lau cột” với những màn khoe hàng kinh điển. Những tiếng hò reo, tiếng hú vang lên rầm rồ như để cổ vũ tinh thần của mấy nàng.

Cả đám len lỏi mãi mới chen nổi vào dãy bàn phía cuối phòng. Thằng anh héch mặt chỉ:

- Kia ko phải là thằng Việt Ku thì là thằng chó nào!

- Đúng nó rồi! Phen này ko đập ko làm người!

Nói đoạn Huy Vũ tiến thẳng tới chỗ thằng Việt Ku đang cùng lũ đàn em bậu nhậu ôm gái và lốc rượu.

- Đã quá nhĩ? – Huy Vũ cất lời khiến Việt Ku ngẩng lên mà giật nảy mình. Trước mặt đám Huy Vũ đã đứng vậy quanh, người nào người lấy đều chỉ muốn đập hấn cho tan xác. Hấn lấp bắp:

- Mày... mày định làm gì?

- Thì mày nghĩ có việc gì ngoài việc đến đây đập mày hả?

- Mẹ! Bữa trước tao đánh cho què cẳng mà vẫn ko sợ à?

- Thì bố đến đòi nợ đây! - Dứt lời Huy Vũ cầm ngay cái chai rượu uống dở trên bàn đập thẳng vào đầu thằng Việt Ku vỡ choang. Quá choáng váng, mắt đà hấn ngã khụy xuống ghế. Lũ gái hoảng sợ hét toáng rồi chạy toan loạn. Cuộc đụng độ bắt đầu.

Mọi người vây quanh đám đông. Huy Vũ nhảy qua bàn, xách cổ thằng Việt Ku lên đám ấy thụi vào mặt. Máu mũi chảy ra dòng dòng. Hấn có vẻ khá đau nhưng rồi hình như đã tỉnh lại. Hấn vơ mấy cái cốc trên bàn, túm đc một cái định đập lại Huy Vũ. Nhưng nhanh như cắt Huy Vũ tóm lấy tay hấn, giựt lại chiếc cốc, ghì chặt tay hấn xuống bàn và giơ cốc đập thẳng vào tay. Những mảnh thủy tinh bắn tung toé, những dòng máu lại chảy dài. Huy Vũ nhắc người hấn dậy đập bay ra bên ngoài. Rồi cứ thế nhắc cổ hấn lên và thụi liên tục vào mặt, vào ngực hấn những cú giáng trời, giáng đất! Hấn mặt mũi tối sầm và ngất lịm lúc nào ko hay.

Trong khi đó, đám bạn bè của Huy Vũ cũng đang xử lý mấy thằng đàn em của Việt Ku. Tiếng cốc, chai vỡ loảng xoảng. Tiếng đám đá vang lên bùm bụp. Tiếng chửi thề hoà lẫn những tiếng kêu rên và la hét.

- Chú, cho tụi cháu vào đi mà! – Nó năn nỉ ông bảo vệ quán bas.
- Chưa đủ tuổi thì vào cái gì!
- Đâu có, chúng cháu hơn 18 rồi!
- Thế chứng minh thư nhân dân đâu?
- Hì, tại bữa nay chúng cháu đi vội lên quên mất rồi ạ!
- Vậy thì ở ngoài!
- Chú, công an phường kia! – Nó hét lớn!
- Đâu?... Đứng lại! Ba đứa kia dám lừa tao hả?... Tha cho chúng mày một lần đây!

....

- Hai con nhỏ kia chạy đâu mất tiêu rồi? – Nó ngơ ngác nhìn xung quanh. - Uả sao mọi người túm năm tụm ba đông thế kia? Hề hề, chắc có vụ gì đây!

Nó tiến lại đám đông và cố lách người chen vào trong xem có vụ gì. Vừa mới len dc vào nó giật mình thấy Huy Vũ có trong đám đông. Cậu giơ tay đám túi bụi vào mặt thằng Việt Ku mà ko biết rằng hắn đã ngất lịm. Nó chạy vào kéo tay Huy Vũ ra.

- Ông đang làm cái gì thế? Ông đánh nữa là chết người đó!
 - You? You đến đây làm cái quái gì thế?
 - Thế ông nghĩ là chỉ mình ông dc đến đây thôi sao?
 - You tránh ra đi! Tôi phải đập cho thằng này chết! Tôi chỉ tha ột lần chứ ko có lần thứ 2!
 - Ông thôi đi! Ông đánh người thì hay ho lắm à! Ông đánh hắn vì muốn trả thù vụ hôm trước. Thì hắn đánh ông cũng là để trả thù cho cái lần ông đập hắn ở trường. Ông nghĩ xem, oan gia đến bao giờ mới hết?
 - You có quyền gì mà lên giọng dạy đời hả? You cũng đập nhau có kém gì tôi?
 - Ông! Ông câm đi!
 - Tôi ko câm! Người câm phải là you. You đi ra chỗ khác đi! – Nói xong Huy Vũ đẩy người nó tránh ra một bên rồi như bao cơn tức giận cậu lại đổ lên những cú đấm như vũ bão vào người thằng Việt Ku. Nó đứng ngoài hét lên:
 - Huy Vũ! Ông thôi đi! – Nó nhảy vào kéo tay Huy Vũ và đẩy người cậu ra khỏi người thằng Việt Ku. - Đồ độc ác! Đồ ko còn nhân tính! – Nó ngồi xuống đất, dang tay che chắn cho thằng Việt Ku đang bất tỉnh nhân sự dưới đất với một màu máu chảy dài thấm khắp quần áo. Hai hàng nước mắt chảy dài, đôi mắt ánh sự ghê tởm nó hướng đến Huy Vũ. – Ông là kẻ ko còn tính người nữa Huy Vũ ạ!
- Huy Vũ đứng lặng người nhìn nó với hai hàng nước mắt chảy dài. Nó vừa nói gì cơ? Cậu là kẻ ko còn tính người nữa ư? Phải chăng nó nói đúng. Cậu là một kẻ xấu xa, một kẻ đáng chết của cái cõi đời này. Cậu chỉ là một con mọt dưới đáy xã hội ko hơn ko kém?
- Cảnh sát tới! Chạy thôi! - Cả đám đông hoạn loạn. Những cô cậu ko trong vụ đánh nhau cũng phải tìm đường chạy trốn vì tất cả đều chưa đủ tuổi được vào quán bas. Nó vẫn ngồi đó, lặng im chẳng hề nhúc nhích mặc dòng người đang hỗn loạn bỏ chạy. Một bàn tay đưa ra muốn nắm lấy một bàn tay. Nhưng bất chợt có một cánh tay khác nắm lấy bàn tay người con gái kéo đi:
 - Chạy đi chị Cỏ!

Huy Vũ đứng đó với bàn tay hăng hụt, trơ trọi. Cậu lặng im đứng nhìn bóng đứa con gái cùng thằng em lẫn trong đám đông và mất dạng.

- Đứng im, ko đc chống cự!

- Mày ơi, hình như có cảnh sát! Làm sao bây giờ? - Giọng nhỏ Chins run run.

- Tại mày đó! Đang yên rủ tao đi ăn bún chả giờ cả hai con đều tào tháo đuối! Đau hết cả bụng. Chui vào đây thì chạy kiểu gì?

- Hix, mà ko biết con Cỏ nó có biết tụi mình ở trong này ko? Mày gọi cho nó đi!

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện giờ ko liên lạc được!”

- Nó tắt máy.

- Con này điên thật! Làm thế nào bây giờ?

- Thì cứ lấp ở đây chứ sao? Ai đời người ta vào tận phòng vệ sinh để kiểm tra à?

- Cảnh sát đây! Ai ở trong đó ra mau!

“Má ơi! Ko ai kiểm tra đâu!”

- Cậu buông tay tôi ra đi!

- Em...

- Các người thấy hay ho lắm hay sao mà lúc nào cũng thích đánh nhau trả thù thế hả?

- Em xin lỗi!

- Thôi đi! Tôi tưởng cậu tốt thế nào, hoá ra cậu cũng giống như bao kẻ khác thôi!

- ...

- Các người ác lắm! Tại sao? Tại sao? Các người định đánh chết người mới cam à?

- Ko đâu chị! Chắc tại anh Vũ ko làm chủ đc mình! Anh ấy giận quá thôi!

- Cậu còn bênh cho loại người ác thú đó sao?

- ...

- Cái gì? Đồn cảnh sát? Cái thằng này nó ko để cho bố nó yên sao? – Ông Trịnh tức giận dập điện thoại. - Lấy xe đưa tôi đến đồn cảnh sát ngay!

- Vâng!

- Cậu nhà đã vi phạm rất nhiều lỗi: chưa đủ tuổi vào quán bar, gây rối mất trật tự, đập phá tài sản ko thuộc quyền sở hữu của mình, đánh người gây thương tích. Lỗi cuối cùng là nặng nhất. Bây giờ phải chờ xem kết quả thương tạt của nạn nhân và về phía người nhà để giải quyết!

- Cái thằng mất dạy!

- Ông cứ bình tĩnh. Giờ ông kí vào biên bản bảo lãnh này cũng như tiền bồi thường cho chủ quán bar, cậu nhà sẽ đc về nhưng vẫn trong thời gian xem xét sự việc cũng như thử thách. Trong vòng 1 tháng nữa, hy vọng cậu nhà sẽ ko tái phạm hay gây ra bất cứ hành vi vi phạm gì nữa!

- Mày quỳ xuống cho tao! – Vừa đưa Huy Vũ về đến đại sảnh, ông Trịnh đã quát lớn. Huy Vũ ko phản kháng gì, quỳ xuống theo đúng lệnh bố. – Tao ko biết mày nghĩ gì nữa! Mày là quân mất dạy. Tao nuôi nấng mày, chu cấp ày mọi thứ, để rồi càng ngày mày càng quá đáng, càng ko coi ai ra gì. Mày chỉ biết sống cho bản thân mày thôi! Còn bố mày, cậu mày, ông bà mày,... mày có thiết đâu!

Huy Vũ vẫn lặng im ko nói gì. Nó ở trên phòng cũng xuống từ lâu. Nó đứng nhìn Huy Vũ, ánh mắt nó vẫn còn dư âm của mấy giờ trc. Huy Vũ cúi đầu, cậu ko muốn nhìn vào ánh mắt nó. Có lẽ cậu sợ chúng!

- Mày nên nhớ là mày đang hưởng án treo đó. Mày còn gây ra chuyện gì thì đừng trách tao ác! Một tháng này, tao sẽ cắt tiền chi tiêu của mày. Mày chưa làm ra tiền nên cũng chả cần gì phải tiêu. Mày cần gì thì cứ bảo ông Tâm, ông ấy sẽ lo ày. Còn riêng tiền thì ko? Để xem ko có tiền mày còn lêu lổng, đàn đúm với lũ bạn mất dạy ko! – Nói xong ông Trịnh trở về phòng, bỏ mặc lại thằng con mà ông đã quá mệt mỏi.

Mọi người nhà đi hết. Giờ chỉ còn mình nó với Huy Vũ. Huy Vũ vẫn quỳ dưới sàn nhà, lặng im và cúi đầu. Nó đứng chân cầu thang, chỉ biết lặng im đứng nhìn. Nó giận cậu!

- Cái gì? Chúng mày bị bắt ư?

- Mày ơi cứu bọn tao với, giờ họ sắp điện về cho gia đình rồi. Bọn tao chết thật rồi!

- Tại chúng mày đó. Tự dưng chạy đâu mất dạng!

- Thì chỉ tại cái bát bún chả mà ra! Nếu ko vì nó thì bọn tao đã ko phải ở cả giờ trong toalet chả biết chuyện gì xảy ra! Huhu cứu bọn tao với!

- Bình tĩnh lại đi! Tao cũng đang đau hết cả đầu đây! Thế họ gọi cho bố mẹ bọn mày chưa?

- Lúc này thì chưa còn giờ thì rồi! - Giọng nhỏ Chins yếu xìu trong điện thoại.

- Hả????!!!!!!

Huy Vũ hôm nay ko đc đi xe đạp, cậu bị buộc phải đi xe riêng của nhà. Còn nó, vẫn đc tự do đi xe bus. Nó lững thững bước ra trạm xe bus. Nó hướng mắt về phía trc hình như nó đang mong một ai. “Hôm nay thằng nhóc đó ko đợi. Cái thằng lúc cần thì chả thấy đâu!”

Chiếc xe bus dừng lại. Nó đang định leo lên xe thì chợt:

- Chị Cỏ ơi! Đừng lên! – Nó ngoái đầu lại thấy thằng nhóc Cún đang phi xe hết tốc lực, dừng cái phịch trước mặt nó. Vừa thở thằng bé vừa nói. – Ko ngờ anh Vũ lại xảy ra chuyện.... Em cứ nghĩ... là hôm nay anh ấy đèo chị, đến trường mới biết là ko.... Hi, em hỏi anh Vũ mà!...

- Trời phi từ trường đến đây đón chị sao?

Thằng bé gãi tai và chỉ biết nở nụ cười rõ tươi. Nhìn khuôn mặt lấm tấm mồ hôi mặc dầu trời vẫn còn se lạnh, nó thấy thằng nhỏ thật đáng yêu biết bao. Đúng. Nhóc Cún trông đẹp trai hẳn ra dưới những làn gió mát khẽ thổi bay những giọt mồ hôi vương trên trán nó. Chiếc răng khểnh khê khoe ra duyên kinh khủng. Nó thầm nghĩ: “Nhỏ Gấu thích nhóc Cún quả ko sai lắm!”

Nó vừa bước tới lớp đã thấy Huy Vũ đang nằm gục mặt xuống bàn, ko biết có đúng là đang ngủ ko nữa! Nó lặng thinh đi tới chỗ Huy Vũ, vẫn cái giọng khó nghe, nó nói:

- Làm ơn cho tôi vào! – Nó biết là Huy Vũ ko ngủ và chắc chắn là cậu ta có thể nghe rõ những gì nó nói, nhưng cậu ta vẫn lặng im, ko nhúc nhích. – Anh có ra cho tôi vào ko!?! – Nó gắt lên. Mặc kệ dù nó biết Huy Vũ đang buồn nhưng nó chẳng thêm thương hại đâu, cậu ta đáng phải bị như thế. Nó nghĩ vậy và nó vẫn còn giận cậu ta lắm! Nhiều lắm. Chỉ cần nghĩ lại những gì tối hôm qua thôi nó cũng đã đủ để ghê tởm cái loại người vũ phu, ác nhân như Huy Vũ.

- Chỗ tôi tôi ngồi. – Huy Vũ nói nhưng vẫn gục mặt xuống bàn. - Nếu muốn vào thì nhảy qua bàn mà vào.

- Cái gì? Có ra ko thì bảo! – Nó hét thêm một lần nữa.

- You thôi đi! Làm phiền tôi thế đủ chưa? – Nói rồi Huy Vũ đứng phắt dậy, xách cặp bước ra khỏi lớp trước sự ngỡ ngàng của nó và cả lũ bạn. Nó đứng như chết trân, chẳng biết phải nói gì và làm gì.

- Đây, Huy Vũ đi đâu vậy? - Nhỏ Chins và nhỏ Gấu vừa tới đã hỏi nó.

- Làm sao tôi biết hắn đi đâu! – Nó gắt lên, quăng cặp sách lên bàn, ngồi phịch xuống chỗ, gạt cái cặp sang một bên và... gục mặt xuống bàn. Nó mệt!

Nhỏ Gấu và nhỏ Chins tròn xoe mắt nhìn nó chả hiểu gì. Và đáp lại ánh mắt ấy của chúng nó cũng chỉ là những ánh mắt ngỡ ngàng ko kém.

- Alo, gì thế này?

- Đến trường đón tao. Hôm nay tao muốn bùng.

- Ok. 15' nữa tao đến!

Đúng 15' con LX vàng dừng lại trước cổng trường chờ Huy Vũ đi thẳng tới quán Bar “Sóng diên”. Ngồi trong phòng vip mặc lũ bạn làm gì, cậu cứ ngồi ì một chỗ, rót từng chén rượu đổ vào mồm. Vị rượu cay xè, nồng đồ cồn mạnh như muốn cắn xé ruột gan cậu. Cậu vẫn cứ ngồi đó, uống chực. Trông cậu chẳng khác gì một con sâu rượu tẹt hại. Cậu đổ rượu, uống như một kẻ điên. Có lẽ cậu muốn mượn rượu để trút hết mọi phiền muộn, uất ức và bức dọc trong lòng.

“Ông là kẻ ko còn tính người nữa Huy Vũ à...” Những lời nói của nó cứ vang vọng trong đầu cậu như muốn gặp nhảm, ăn mòn từng tế bào não của cậu khiến cái đầu cậu gần như muốn nổ tung. Với cậu, cuộc đời này chẳng còn ý nghĩa gì. Nó đã cướp đi người mẹ hiền duy nhất của cậu, cướp đi sự gần gũi của tình phụ tử, cướp đi cái gọi là tổ ấm gia đình. Cậu chẳng có gì ngoài một khoảng trống vô bờ mà chẳng ai có thể lấp đầy nỗi cho cậu. Cái khoảng trống ấy đơn côi và lạnh lẽo lắm! Dòng nước mắt chột hoà cùng vị rượu. Mẩn đắng.

- Đi ca hai thôi anh Vũ. – Lũ bạn hớn hờ.

- Đc! – Nói rồi Huy Vũ liệu xiệu đứng dậy, móc tiền trong túi ra trả như bao lần. Nhưng lần này bàn tay cậu quờ quạng, móc mãi cũng chẳng thấy một đồng xu nào. – Thôi,... bữa nay... tụi bay trả đi,... bữa nay tao ko có tiền...

- Anh Vũ đùa thế nào chứ! - Một đứa con gái tự nhiên như ko thò tay vô túi cậu kiểm tra. Gạt phắt cánh tay đứa con gái ra khỏi người mình, xô nó sang một bên.

- Cút ra... Tao đã bảo là ko có rồi mà!

Cậu bước ra khỏi phòng với những bước chân siêu vẹo. Cậu đã thực sự say mềm.

- Alo, Cún à? Huy Vũ có liên lạc gì với nhóc ko?

- Chị Cỏ à?

- Uk. Có biết Huy Vũ ở đâu ko? – Nó gần như muốn gắt lên.

- Từ lúc đến trường cùng chị tới giờ em có gặp anh ấy đâu. Có chuyện gì hả chị?

- Huy Vũ giận chị mà bỏ học buổi nay, ko biết là đi đâu nữa. Giờ muộn thế này mà vẫn chưa về nhà, chị cũng chả dám về nhà nữa. - Giọng nó gần như sắp khóc trong điện thoại.

- Chị đừng lo. Để em liên lạc với mấy anh em xem có biết anh ấy ở đâu ko!

Nó, Gấu, Chins và nhóc Cún dừng xe tại quán Bar “Sóng diên”, nhưng đến nơi thì Huy Vũ và đám bạn đã đi hết từ lâu. Chúng nó lang thang khắp ngõ ngách của thành phố, tìm hoài mà cũng chả thấy tăm hơi Huy Vũ ở đâu cả. Nước mắt nó đã bắt đầu trào ra. Ngồi sau xe Cún nó nấc lên từng tiếng nhưng cố giấu ở

trong cuống họng, càng làm cho tiếng nấc trở lên nghẹn ngào hơn. Hòa trong những tiếng nấc nghẹn ngào, văng vẳng lời thì thầm trong gió: “Đừng khóc mà chị Cỏ! Em sẽ ở bên chị. Đừng sợ!”

Đã quá trưa, gần như vô vọng. Nó bảo nhỏ Gấu, nhỏ Chins và thằng Cún về trước. Nó muốn ở một mình. Nó dạo bước trên con đường vắng ngắt. Một mình, một cảm giác nặng nề khó tả. Không biết có chuyện gì xảy ra với Huy Vũ không. Nghĩ tới lúc ở quán Bar người ta bảo cậu ta đã uống rượu say và bỏ đi một mình khiến nó thấy cồn cào hết ruột gan. Nó giận Huy Vũ và cũng giận chính bản thân mình. Nó ngồi phịch xuống vỉa hè và khóc nức nở. Nó cũng chẳng hiểu vì sao mà nó không tìm nổi lòng mình đến thế!

- Này. - Một bàn tay đặt lên vai nó, nó vẫn ngồi đó khóc. - Này!

- Để cho tôi đi yên! - Nó gất lên! Ngược đôi mắt ướt nhột toàn nước lên nhìn kẻ quấy rối. Nó gần như vỡ òa lần thứ 2. - Kẻ đáng ghét! Anh ở đâu? Ở cái xóm xinh nào mà tôi tìm mãi không thấy hả? - Nó vực dậy đánh liên tục vào ngực Huy Vũ cùng những tiếng nấc run lên bần bật, nó khóc ngày một to hơn.

- Tôi xin lỗi! - Huy Vũ bất chợt ôm nó vào lòng, cái siết mạnh như để lấp đầy những giờ phút lạnh lẽo mà cậu vừa phải chịu đựng. - Đừng gào gào, tôi chỉ muốn ủ ấm thôi. Tôi lạnh lắm! - Những tiếng khóc chợt im bặt, nhưng nước mắt nó vẫn tuôn trào. Huy Vũ ơi, tôi xin lỗi. Ngàn lần xin lỗi đó! - Tôi có phải là kẻ xấu không? - Huy Vũ vẫn siết chặt lấy người nó, đôi mắt vẫn nhắm chặt, tiếng thì thầm khẽ vang bên tai nó đủ để nó thấy lòng mình như bị ai đó cứu làm trăm mảnh.

- Tôi xin lỗi!

- Đừng nói gì, tôi không giận bạn đâu!... - Huy Vũ lại siết mạnh lấy người nó, nó nằm gọn trong vòng tay to rộng của cậu, hơi ấm từ người nó như ngọn lửa yêu thương truyền nhiệt cho cậu, đủ để cậu thấy ấm hơn, bớt đi nỗi cô đơn và giá lạnh mà cậu vẫn ngày ngày chịu đựng!

Huy Vũ vẫn nằm ngủ trong phòng. Có lẽ cậu đã quá mệt và cơn say vẫn chưa dứt hẳn. Nó lặng lẽ đứng ở đầu giường, khẽ đưa đôi bàn tay trắng nõn, mảnh dẻ chạm lên khuôn mặt cậu. Chẳng hiểu sao, mọi tức giận trong lòng nó đã tan biến hết từ lâu. Có lẽ là từ giây phút Huy Vũ siết chặt lấy người nó. Nó mỉm cười và thì thầm bên tai cậu: “Ngủ ngon nhé cậu bé. Cuộc đời này vẫn còn nhiều điều ý nghĩa lắm!”

Ngủ cả một buổi chiều, 8h tối, Huy Vũ mới tỉnh giấc và đi lệnh xuống phòng khách gặp ông Trịnh. Cậu vừa xuống tới chân cầu thang, nhìn khắp phòng thì thấy nó, ông quản gia Tâm cũng có mặt.

- Con đã xuống! - Cậu đáp gọn lỏn. Ông Trịnh bước tới, lại gần cậu con trai. “Bốp”. Cả nó và ông quản gia Tâm đều ngỡ ngàng và sửng sốt. Một cái tát rất da mặt được đặt lên trên mặt Huy Vũ. Cậu bất ngờ vì cái tát quá đột ngột nhưng rồi, cậu lại trở về với vẻ bình thường như đã quá quen, cậu lặng lẽ cúi mặt xuống, mặc cái nóng rát vẫn còn nguyên trên da mặt.

- Mày đáng phải ăn cái tát này. Tao đã nói mày thế nào hả? Mày còn đang phải hưởng một cái án treo đó. Mày nhìn lại mặt mày đi, mày thích uống rượu hả? Đây, để tao ày uống, mày không uống được tao đập mày chết! - Ông Trịnh vừa nói vừa tiến tới túm rượu, lấy một chai rượu to quay lại cho thằng con. - Đây mày uống đi, uống đi cho tao xem!

Huy Vũ vẫn lặng im cúi đầu.

- Mày không uống chứ gì? Vậy thì để tao ày uống! - Nói rồi ông mở nút chai, đổ thẳng rượu lên đầu con mình. Lần thứ 2 cậu phải bất ngờ trước hành động của bố. Huy Vũ ướt sũng, nhưng cậu vẫn đứng yên không hề phản kháng, cứ như thể cậu chỉ biết làm có vậy - Mày thích uống thì tao cho cả người mày uống luôn! Mày biết là bố mày phải vất vả làm ăn chỉ mong mày thành người, chứ không phải là thành thằng mất dạy, thằng sâu rượu, thằng bố láo, quân đầu đường xó chợ! Biết chưa! - Ông cầm chai rượu đập thẳng xuống nền nhà, vỡ tan. - Nếu mày là con tao, nếu mày còn biết suy nghĩ thì mày hãy làm người đi con!

Dứt lời ông quay bước thẳng về phòng, đang đi bỗng ông dừng lại:

- Kể từ bây giờ, dì mày - Lê Quân sẽ chịu trách nhiệm quản lý mày, mọi việc mày phải nghe hết! Nếu không, mày đừng trách tao ác! - Ông Trịnh bước đi, nơi khóe mắt người đàn ông có một giọt lệ đọng chỉ trực rơi

ra.

Nó giật mình, suốt này giờ chứng kiến cảnh cha con Huy Vũ nó gần như chết đứng, nó sợ cái uy quyền chết người và những hành động của ông Trịnh. Nhìn Huy Vũ nó chỉ muốn chạy lại và ôm cậu như cái siết mạnh ban trưa. Nó biết cậu đang khóc, những giọt nước mắt nghẹn ngào ở trong lòng. Và nó biết lòng cậu đang lạnh! Nhưng nó giật mình trước điều ông Trịnh vừa nói, nó ko hiểu ý của ông Trịnh là gì? Từ giờ nó phải có trách nhiệm quản lý Huy Vũ sao? Có đùa ko vậy? Làm sao mà nó làm đc việc này chứ? Ngay cả bản thân nó còn có vô vàn những thiếu sót, Huy Vũ nói đúng là ko đủ tư cách để dạy đời hay giáo huấn cậu nói gì đến truyện quản lý đc cậu chứ? Huy Vũ, nói gì đi chứ. Sao cậu cứ lặng im, có lẽ nào cậu ko nghe thấy những điều ông Trịnh vừa nói?

Nó chạy đến lay người Huy Vũ.

- Sao ông cứ lặng im thế? Nói gì đi chứ!

- Chẳng còn gì để nói đâu! – Cái nói nhẹ đến nỗi nó thấy sợ.

- Ông! Ông ko nghe thấy bố ông nói gì sao?

- You đừng thế nữa. Bố tôi muốn thế nào thì phải thế đấy! Có bao giờ ông quan tâm đến suy nghĩ của thằng con mất dạy này đâu. – Huy Vũ ngẩng mặt lên rồi quay trở lên phòng mình. Một mình nó đứng đó, lặng nhìn cái dáng ướt sũng, bình thản đến dễ sợ làm nó chột rơi nước mắt! Vì sao ư? Có lẽ tại nó mau nước mắt quá thôi!

Ông quản gia Tâm đẩy cửa bước vào phòng ông Trịnh.

- Thưa ông, cô Lệ Quân đang đứng chờ ở ngoài ạ.

- Ông bảo cô bé vào đi.

... Nó bước vào phòng ông Trịnh, lần đầu tiên nó được bước vào đây. Một căn phòng lạnh lẽo và gợn buồn đến khó tả. Đây ko phải phòng ngủ của ông Trịnh mà chỉ là phòng làm việc thôi. Nhưng nó vẫn cứ toát lên cái vẻ u buồn đến đáng sợ.

- Cháu ngồi xuống đi! – Ông Trịnh cắt ngang dòng suy nghĩ của nó.

- Dạ vâng!... Bác gọi cháu đến có phải vì chuyện mà lúc này bác nói ko ạ?

- Uk, có lẽ cháu hơi bất ngờ?

- Dạ! Cháu... nghĩ làm mình ko làm đc!

- Bác tin vào cháu mà!... Xin lỗi cháu vì lúc này đã làm cháu phải sợ. Tại bác ko thể kìm chế nổi mình nữa. Cháu là vợ bác nên bác ko giấu cháu làm gì. – Ông cầm tấm ảnh chụp người vợ trên bàn làm việc. – Đây là mẹ Huy Vũ, bà ấy là một người vợ tốt, một người mẹ hiền. Bác có đc như ngày hôm nay là nhờ vào công lớn ở bà ấy. Dù vất vả hay mệt nhọc, bà ấy vẫn tươi cười, động viên, tạo chỗ dựa vững chắc cho bác, và thay bác một tay chăm sóc, nuôi nấng thằng Huy Vũ. Vậy mà cuộc đời này lại cướp bà ấy đi quá sớm.... – Đôi mắt người đàn ông chột hiện u buồn và một cái nhìn xa xăm. Có lẽ lại kí ức đang tràn về. – Đó là lý do, tại sao gần chục năm nay kể từ khi bác gái mất bác ko hề có ý định lấy vợ hai. Một phần vì tình nghĩa sâu đậm với bác gái, một phần vì mải lo công việc làm ăn và đặc biệt bác biết chẳng có thể tìm nổi ai thay thế đc người mẹ trong lòng nó. Chỉ đến khi bác gặp cháu... Rồi lớn lên cháu sẽ hiểu hết mọi chuyện và những gì bác nói hôm nay. Bác chỉ muốn, cháu hãy giúp bác, hãy cho Huy Vũ thấy cuộc đời nay vẫn còn tươi đẹp và đầy ý nghĩa chờ nó phía trước!

- Ông chưa ngủ đúng ko? Tôi vào nhá! – Nó vừa nói vừa tự đẩy cửa bước vào.

- Tôi đang mệt. You về phòng đi.

- Tôi biết ông mệt mới mang đồ ăn đến cho ông mà. – Nó bưng tô mì tôm trứng cà chua to doanh đặt lên bàn, rồi đến bên giường lay người Huy Vũ. – Dậy ăn mì đi, suốt từ trưa đến giờ ông đã ăn gì đâu!

- Tôi ko ăn đâu!

- Ko đc! Phải ăn! – Nó vẫn ko tha cho Huy Vũ. Quyết lay người cho đến khi cậu chịu dậy mới thôi. Huy Vũ vực dậy, cúi tiết:

- Tôi đã bảo ko ăn rồi mà!

Nó lặng im nhìn Huy Vũ, rồi chợt nó nhú mào lại:

- Quá đáng! Có biết là mì do tự tay người ta nấu ko? – Huy Vũ khẽ tròn mắt. – Tôi vừa mới phải xuống bếp nấu, còn bị bỏng cả tay khi bắc nồi đây này. – Nó nhăn mặt dơ ngón tay trở ra chứng minh. Vết bỏng nhỏ vẫn còn dấu đỏ ửng và rộp một phần da nhỏ. Huy Vũ nắm lấy tay nó.

- Có đau ko? Ai bắt đi nấu chứ?

- Hi, thế giờ ăn ná! – Huy Vũ vẫn lặng im nhìn nó. – Ăn đi, ko biết đâu. Ông quên là từ giờ tôi là người quản lý của ông sao? Cấm chống lệnh người thi hành công vụ! Hi – nó cười toe trông đẹp rạng rỡ, Huy Vũ chợt thấy ấm áp trong lòng. – Yên tâm, ko có thuốc độc đâu mà lo, ko tin tôi với ông cùng ăn ná! – Nói rồi, nó bưng bát mì tôm lại, đưa cho Huy Vũ một đôi đũa, nó cầm một đôi đũa. – Ăn nào!

- Sao lại có sẵn hai đôi đũa vậy?

- Hi, thì tui muốn ăn cùng ông mà.

- Thật?

- Chính xác là tôi cũng đói! Hi!

Huy Vũ nhìn nó khẽ cười. Cám ơn Cỏ nhiều lắm! Nhiều lắm Cỏ à! Huy Vũ cầm đũa thế là nơi căn phòng nhỏ ấm áp cứ vang lên những tiếng sì sụp. Có lẽ món mì đó ngon lắm!

11. Chương 11

Những cơn gió sớm hoà với những ánh nắng ban mai rực rỡ. Một buổi sáng tinh khôi với những giọt sương còn lấp lánh trên cỏ và đọng lại trên lá xanh. Một ngày tới lớp như bao ngày, những có lẽ nó bình yên hơn bao ngày.

- Hôm nay nhờ ơn tôi ông lại được vì vụ xe đạp ná! – Nó ngồi sau xe Huy Vũ kể công.

- Uk, cám ơn you nhiều lắm! Bù lại, you muốn gì, tôi sẽ tặng.

- Hi, để xem đã. Phải nghĩ thật kĩ chứ.

- Huy Vũ và Cỏ đến kìa! – Hai nhỏ bạn hét tướng lên khi vừa nhìn thấy nó và Huy Vũ, cứ như là chuyện lạ lắm ý.

- Có nhất thiết phải hét toáng thế ko? – Nó nhăn mũi.

- Hi, thấy hai người cùng đến lớp thế này, ko biết hết giận nhau chưa?

- Giận à? Tất nhiên rồi! – Nó lớn tiếng làm cả hai nhỏ bạn lẫn lữ bạn trong lớp cũng phải giật mình. – Làm sao mà tớ có thể tha tha được cho hấn chứ! – Quay sang Huy Vũ, cười khì – Huy Vũ nhĩ!

“Cốp”

- Á, sao mào cóc đầu tao?

- Tiên sư con ranh, mào định trêu bọn tao đấy à? Chins đâu! Xử hội đồng nó thôi!

- Á! Đừng, đừng tha cho em! Bữa nay em chưa ăn sáng, ko có sức đâu mà chạy!.... Cứu cứu với!....

Huy Vũ nhìn chúng nó khẽ cười. Cuộc sống sẽ ko bao giờ hết ý nghĩa khi tình bạn mãi luôn tồn tại.

Hải Kute bước vào lớp, ngồi nghiêm trang trên bàn giáo viên, đẩy cặp kính sát mũi. Ko biết có vụ gì mà hôm nay trông Hải Kute nghiêm túc quá!

- Mà y ơi, hay ông ấy định xử vụ Huy Vũ cúp tiết? - Nhỏ Chins thì thầm.

- Yên tâm ko có chuyện gì đâu. Hôm qua bố tôi gọi điện cho lão rồi.

- Vậy thì may quá! - Cả ba đứa chúng nó cùng đồng thanh.

....

- Các cô các cậu trật tự ngay!... Hôm nay tôi có một đề tài yêu cầu mỗi tổ về chuẩn bị, giờ này tuần tới lớp ta sẽ hoạt động ngoại khoá. - Cả lớp vỗ tay rầm rầm. - Ồ hay nhỉ? Tôi còn chưa nói xong mà.

- Thầy ơi đề tài là gì ạ?

- Tình yêu đi thầy ơi!

-

- Trật tự, tình yêu tình báo gì ở đây! Đề tài là: “Nét đẹp và bản sắc quê hương”

- Ối giời ơi!

- Ối giời ơi cái gì. Mỗi tổ về chuẩn bị kĩ lưỡng, tổ nào làm tốt được cho điểm và miễn trực nhật một tháng!

Ông thầy vừa nói xong cả lớp vỗ tay rầm rầm la hét inh ỏi. Thế đấy, nói đến miễn trực nhật thì sướng. Đúng là học sinh bây giờ lười lao động quá! Ông thầy chép miệng.

——“Nơi miền đất mẹ em sinh ra và lớn lên

Có dòng sông Cầu uốn quanh chảy mãi

Ơi con sông xanh màu xanh của lá

Ơi con sông xanh màu xanh của quê hương

Hoa lại thắm nở trên quê hương thành phố em

Khúc nhạc êm đềm uốn quanh dòng sông

Sông yêu ơi sông và em cùng hát

Sông yêu ơi cho em hát về quê mình

Thành phố Thái Nguyên ơi cho em một khúc hát

Em hát về dòng sông

Em hát về nhà máy

Ruộng đồng xanh mênh mông bao lời ca em hát

- Tổ trưởng ơi, tổ mình sẽ chuẩn bị gì?

- Nét đẹp về quê hương à? Thái Nguyên mình thì có cái gì nhỉ? - Nhóc tổ trưởng lờ lững cặp kính cận ra vẻ trầm ngâm suy nghĩ lắm.

- Chè xanh! Hà hà hà - Thăng Sún cười rõ tươi.

- Chè xanh thì sao? Mày khinh à? - Con Lan nhìn thăng Sún bằng con mắt hình viên đạn. Khổ, nhà cái Lan trồng một bạt ngàn vườn chè mà, nhà nó sống nhờ vào cái cây công nghiệp này đây, nên nó quý chè lắm. Ước mơ của nó là sau này sẽ đưa thương hiệu chè Thái Nguyên ra tận với bạn bè Quốc Tế, để làm giàu

cho quê hương và bản thân. Ước mơ của nó thật đẹp. (Cái này là cổ viết thật đấy, mỗi tội thay tên nhân vật thôi, cô bạn này của Cổ mạnh mẽ lắm, hi nói chung Cổ còn phải học tập nghị lực và ý chí của người ta nhiều.)

- Phải rồi cái thằng Sún kia, im mồm trật tự ấy chị bàn, trẻ con biết gì bép xép. - Thằng Sún tức nổ đom đóm mắt mà chẳng nói đc gì. Chính xác là nó biết ko đầu nổi cái mồm của nhỏ Gấu.

- Tôi thấy đề tài về cây chè chắc chắn bọn tổ khác cũng chọn. Nhưng ko có nghĩa là mình ko được chọn nữa.

- Trời ý bà là gì, dài dòng văn tự quá!

- Cái đầu bà chỉ có zai thôi, để im Cổ tôi phát biểu tiếp: Có nghĩa là theo tôi, ta cứ chọn làm đề tài về cây chè đi, đúng là đặc sản và nét đẹp của quê hương mình mà. Có điều, ta sẽ phải làm nó với một hình thức thể hiện mới lạ. Đảm bảo phải được ăn điểm cao. Hi hi.

- Uk, tôi thấy ý kiến này của Cổ hay đấy. Mấy ông mấy bà thấy thế nào? - Nhỏ tổ trưởng quay sang hỏi các thành viên.

- Huy Vũ ông thấy thế nào?

- Hả? Tôi thì biết gì chứ? Mà thôi tổ trưởng cũng thấy đc thì còn phải ý kiến ý cò gì nữa. Ok đồng ý thế đi!

- Uk,... Mà hình thức mới lạ là gì.

- Xuyt. Bí mật “quốc tổ” ko đc tiết lộ tại chỗ đông người! Hề hề – nó cười tinh ranh.

Một buổi sáng đẹp hơn bao buổi sáng khác, đẹp hơn cả buổi sáng bình yên ngày hôm qua. Mới 5h30’ sáng chúng nó đã khởi hành với chuyến đi khảo sát, làm đề tài kèm vui chơi của chúng nó. Những cơn gió sớm lạnh cũng chẳng đáng gì với chúng nó lúc này. Tiếng chim trong trẻo hót vang trên con đường đi đến một miền chè xanh.

Dưới ánh mặt trời bắt đầu toả nắng, một màu xanh đã phủ kín hai bên đường. Những giọt sương long lanh vẫn còn in trên lá, một màu xanh mượt trải dài vô tận. Những cây chè xanh mơn mớn. Những búp chè vẫn còn ẩn lấp đợi xuân đến thì nảy lộc, đâm chồi. Xa xa, thấp thoáng bóng những cô thiếu nữ trên nền chè xanh. Họ đang chăm sóc, vun sới cho cây chè của nhà, ủa chè của quê hương.

Những chiếc xe đạp lao đi vun vút trên đường dốc thoải, nó ngồi sau xe Huy Vũ, chả biết cao hứng thế nào nó liền cất lời hát trong trẻo, như vang lên khắp nương chè xanh:

“Ngọn nguồn từ câu lượn, ngọn nguồn từ câu si, rì rào trong cổ tích chảy về quê hương mình. Sông cầu ơi... ơi... ời, ánh điện sáng lung như mắt ai đưa tình. Này người ơi có nhớ... nhớ em ko? Sông Cầu ơi... ơi... ời cung xuyên vàng Gang Thép, hoa hái dâng người đẹp... người đẹp... Thái Nguyên ơi....

Lời từ trong câu lượn, lời từ trong câu si, đượm hồn thiêng sông núi chảy về quê hương chè. Tiếng từ quý chơi... vui..., sao trời sáng lung linh cho lứa đôi tâm tình, này người ơi có nhớ... nhớ em ko? Tiếng từ quý chơi... vui... như nỗi niềm ai đó, hương sắc dâng người đẹp... người đẹp Thái Nguyên ơi.... Người đẹp.... Thái... Nguyên... ơi...”

Cuối cùng cũng đến được nhà nhỏ Lan. Một căn nhà mái bằng nhỏ, bao quanh là cả một đồi chè xanh ngát. Nhỏ cười tít mắt khoe những điều thú vị của nhà nhỏ. Nó thấy mà chợt thấy lòng ngậm ngùi. Mẹ nhỏ mất trong một vụ tai nạn, nhỏ sống với bố và một thằng em kém nhỏ 5 tuổi. Thằng bé có vẻ hay cười như chị nhưng ko biết nó có đủ nghị lực như chị nó ko! Nó thấy mất mình chợt cay cay. Nó nhớ tới cái lần muốn tự tử của nó. Sao mà nó ngốc thế. Nó được mệnh danh là con Cổ đàn ông, mạnh mẽ và cứng cỏi nhưng xem ra nó ko bằng nhỏ bạn yếu ớt này của mình. Nhỏ ấy có nghị lực sống hơn nó nhiều. Một cánh tay quen thuộc đặt lên bờ vai nó.

- Mất ướt rồi kia! – Nó giật mình, vội quay mặt đi, lấp bắp:

- Đâu có, chắc tại bụi!

- Thôi, đang vui mà, đừng nghĩ linh tinh nữa!

- Ai nghĩ linh tinh! Có mà ông đang nghĩ linh tinh ý!

- Trời, an ủi you tí mà you lại còn bị you mất! You thật là ương bướng, khó hiểu!

- Ai cần ông hiểu chứ! – Nói rồi nó chạy đi theo lũ bạn ở phía trước, bỏ mặc Huy Vũ ở sau đang lảo lảo cái gì đó: “Nhưng hình như tôi đang cố tìm hiểu you rồi!”

Trên đồi chè quê hương, chúng nó tung tăng vừa ca hát, vừa ghi hình, chụp ảnh, quay phim và làm chương trình rất là nghiệp dư! Nhỏ Chins và nhỏ Gấu cứ tranh nhau ghi hình, đứa nào cũng muốn có cái mặt xinh của mình xuất hiện mấy hôm nữa. Nó chỉ đứng nhìn mà cười – cái cười như hoà cùng nắng trời và sức xanh. Nó đội cái nón trắng, khoác trên mình cái áo cánh dài tay, trông nó đẹp như một cô gái của xứ chè Tân Cương này.

Thế là một ngày nghỉ chủ nhật đầy ý nghĩa đã kết thúc. Nó ngồi sau xe Huy Vũ trên đường trở về mà vẫn cứ mỉm cười mãi ko thôi khi nhớ lại khoảnh khắc thấy thằng Sún tỏ vẻ nói với nhỏ Lan trước khi về:

- Cho tôi xin lỗi bà nhé! Đúng là chè quê mình đẹp thật!... Đẹp như bà ý! - Thằng bé nói vội rồi chạy như bay vớ lấy cái xe phi thẳng dẫn trước đoàn, trong khi nhỏ Lan đứng ngẩn tò te ko hiểu thằng bạn vừa nói cái gì với mình!

Cuộc sống đôi khi niềm vui bắt nguồn từ những điều nhỏ nhất của cuộc sống nơi những góc nhỏ bình yên!

- Mấy bà này, chúng ta đã có được những tư liệu cần thiết để làm chương trình của chúng ta rồi. Còn lại phần trình bày để tụi con trai chúng tôi nhé!

- Được ko đó?

- Thì mấy bà làm diễn viên cả rồi để đạo diễn chúng tôi dựng thành phim chứ!

Còn chưa đến giờ hoạt động mà cả lớp tổ nào cũng nhốn nháo.

- Mày ơi tao thấy mấy tổ kia tổ nào cũng chuẩn bị kinh lắm. Tổ mình lại để cho bọn con trai làm ko biết có ra gì ko? Khéo thua mất! - Nhỏ Gấu xì mặt.

- Bà nói cái gì đấy! Bọn nó nghe thấy tự ái đấy! Yên tâm, con trai tổ mình còn có Huy Vũ mà! - Nhỏ Chins cười tít mắt!

...

Cuối cùng cũng đến giờ hoạt động. Lần này Hải Kute còn mời cả mấy thầy cô trong Đoàn trường và ban giám hiệu đến dự, có cả thầy Hùng xi lanh. Nên tổ nào tổ ấy cũng cố hết sức thể hiện. Lần đầu tiên nó thấy lớp nó khí thế như hôm nay!

- Các em trật tự nào, mỗi tổ cứ đại diện lên bốc thăm thứ tự! – Hải Kute tỏ ra rất chi là thân thiện, hi, có ban lãnh đạo của nhà trường mà.

Thật xúi quẩy cho chúng nó, nhỏ tổ trưởng lên bốc thăm đúng vào thứ tự cuối cùng, càng khiến cho tình thần của mấy đứa con gái căng thẳng hơn.

...

- Mày ơi, tổ nào cũng chọn đề tài nói về chè kia!

- Uk, nhưng tổ mình hình thức mới lạ mà! – Nó an ủi thành viên trong tổ.

- Nhưng tụi con trai làm có ổn ko chứ!

- Cái này à?... – Nó ngập ngừng. – Hi... cùng lắm là trực nhật như bình thường chứ sao! – Ngay lập tức hơn chục con mắt ném vào nó! Đáng đời ai bảo can tội dám làm thành viên trong tổ nhụt chí!

- Cảm ơn tổ 3, phần trình bày của các em rất tốt. Bây giờ xin mời tổ cuối cùng, tổ 1!

Hải Kute vừa mời tụi con trai đã chuẩn bị đầu vào đây. Máy chiếu, loa đài, tất cả đã sẵn sàng. Ko để mọi người phải chờ đợi, các rèm cửa lần lượt đc buông xuống, cả phòng lớp học tối hẳn, màn hình chiếu bật sáng với dòng chữ: “Đất chè - một miền quê hương”. Hình ảnh bát ngát chè xanh được hiện ra, với những giọt sương còn phủ trên lá. Mọi người chưa hết trầm trồ đã phải bất ngờ bởi một giọng hát trong trẻo được cất lên với bài hát “Người đẹp TN” như đi sâu vào lòng người nghe. Nó và lũ con gái giật mình thấy đó là hình ảnh nó ngồi sau xe Huy Vũ hát rất say sưa.

Tiếp đến là những hình ảnh mà chúng nó ghi được để giới thiệu về cây chè sản phẩm của quê hương. Những điều thú vị từ những góc nhìn độc đáo của chúng nó cùng những cảnh quay lạ mắt và những lời bình mang đậm chất teen về tình yêu quê hương. Một câu chuyện nhỏ được lồng vào và ai cũng bất ngờ khi đó là câu chuyện giữa thằng Sún và nhỏ Lan: “Tớ xin lỗi cậu. Đúng là chè quê mình đẹp thật!... Đẹp như cậu ý!”

Và gần cuối, ai cũng không khỏi xúc động bởi hình ảnh nhỏ Lan với đôi mắt đầy nghị lực đang nói về ước mơ cháy bỏng của mình với mảnh đất chè quê hương. Và kết thúc là hình ảnh những cô gái với những khuôn mặt xinh xinh quen thuộc giữa bát ngát chè xanh. Và đẹp nhất là hình ảnh một cô gái đội nón trắng, mặc áo dài tay và đôi mắt đang sáng niềm vui cùng nụ cười hoà trong nắng quện cùng màu xanh xứ chè.

Những tràng pháo tay ko ngớt. Thế đấy đôi khi cái đẹp ẩn chứa trong những cái giản dị, tự nhiên và bình yên như thế!

12. Chương 12

Kết thúc buổi hoạt động ngoài giờ lên lớp, với bao công sức bỏ ra, cuối cùng tổ 1 của nó cũng dành đc chiến thắng, với phần quà là mấy con sứ lưu niệm, nhưng món quà mà chúng nó kết nhất là miền trức nhật 1 tháng, cùng với những lời khen ko ngớt từ phía Đoàn trường lẫn thầy Hùng xi lanh. Để ăn mừng chiến thắng, chúng nó quyết định đập phá tại “Ko tên quán”. Cái quán nhỏ, đúng là gần như tan tành bởi tiếng hò hét ăn mừng của chúng nó.

- Này, ai đã quay cảnh tôi hát hả? – Nó giơ cái xiên vẫn còn cắm miếng nem chua rán chỉ vào mặt từng thằng con trai. Thằng Duy te tồn.

- Tôi đó, thấy trình độ nghệ thuật cao ko?

- Này thì cao này! – Nó ngoạm miếng nem chua rán rồi ko thương tiếc lấy cái xiên hăm dọa chọc túi bụi thằng bạn.

- Á, má ơi! Đừng, đừng... Chị hai ơi.... Tha cho em!....

Thế là những tiếng cười lại vang lên khanh khách trên những khuôn mặt sáng ngời. Có một chàng trai cười nhiều lắm và đôi mắt chỉ nhìn vào một người con gái mà thôi.

Nó nằm ôm gấu và lại mơ màng đến bạch mã hoàng tử mang tên “Thầy”. Hình như nó thấy nhớ thầy, nhưng nhắn tin giờ này có làm phiền thầy ko nhỉ? Đã gần 10h đêm rồi mà.

- “Thầy ngủ chưa ạ?”

- “Cô bé chưa ngủ à?”

- “Dạ chưa, hi, tự dưng muốn nói chuyện với thầy!”

- “Chuyện lạ nha, uk, hôm nay thầy sẽ là ông bạn dốc bầu tâm sự cùng em”

- “Trời, em có tâm sự gì đâu....”

- “....”

Đặt điện thoại lên đầu giường, nó kéo gối và nhắm mắt đi ngủ. Có một nụ cười cứ nở mãi trên môi nó ko thôi. Có lẽ, đc nói chuyện với thầy là một niềm vui với nó.

Vừa mới bước ra khỏi phòng, nó vô cùng ngạc nhiên ko hiểu từ đâu chui ra một chiếc bánh kem có hình quả táo tàu to tướng, cùng dòng chữ: “Cám ơn dì nhỏ của tôi”. “Cám ơn dì nhỏ của tôi” là của ai nhỉ? Nó ngẫm nghĩ và chợt mỉm cười.

- Ko đùa đấy chứ? Của Huy Vũ tặng mình à? Cái tên này, muốn chết hay sao mà dám đề là dì nhỏ của tôi. Xí, còn lâu nhá, tôi ko làm dì nhỏ của ông đâu, tôi chỉ muốn làm “mợ nhỏ” của cậu thôi! Hi hi – nó lại nghĩ đến thầy rồi đó. Và nó ko hề biết rằng trong góc khuất có một cậu bé đôi mắt buồn rười rượi.

Nó xuống đến phòng ăn, chờ mãi Huy Vũ mới xuống.

- Nè. – Nó đẩy miếng bánh ngọt cho Huy Vũ. – Ngon lắm, phần ông đó. Mua ở đâu vậy hả?

- Ở đâu mà chả đc! You ăn đi, tôi ko thích bánh ngọt. – Nói rồi Huy Vũ ăn phần ăn sáng của mình mà chả thèm để ý đến nó và miếng bánh ngọt thơm ngon trên bàn.

Huy Vũ ăn xong với cặp đi ra lấy xe, bỏ mặc nó ngồi ở đó với khuôn mặt vẫn còn tức tối.

- Cậu ta bị sao ko biết! – nó nhăn mặt.

- Cô chủ à? Cậu chủ ko sao đâu. Bánh là do cậu chủ làm đó, ko phải mua đâu. – Cô giúp việc khẽ cười nói với nó.

- Thật ă? Cậu ta mà biết làm bánh ngọt sao? Cô ko đùa cháu đấy chứ?

- Thật mà! Cậu ấy giỏi làm bánh ngọt lắm! Giống hệt bà chủ ngày xưa. – Hoá ra là vậy. Nó ngạc nhiên lắm vì ko ngờ một anh chàng như Huy Vũ lại biết làm bánh ngọt và giờ nó đã hiểu.

Huy Vũ dắt xe ra đến cổng, nó xách túi chạy theo sau.

- Huy Vũ này! Bánh ngọt ông làm ngon lắm! – Huy Vũ quay ngoắt ra nhìn nó! – Hi, ko ngờ ông lại giỏi như thế! Bữa nào dạy tôi làm với nhá!

- Ko!

- Sao ki bo vậy?

- Ko thích?

- Sao ko thích?

- Hỏi nhiều!

- Này!

- Gì?

- Dạy đi mà! Năn nỉ đấy, Huy Vũ đẹp trai! Ôi ai mà đẹp trai thế này nhỉ?

- Có đi học ko? Ở đấy mà nói linh tinh.

- Thôi mà, đc tôi khen đẹp trai chẳng sướng quá lại còn! Dạy tôi làm bánh ná!

- Để xem đã!

- Hi, ông hứa rồi đó!

- Ai hứa? Người ta bảo xem đã cơ mà!...

Thế là trên con đường quen thuộc, với những hàng cây xanh ngát, những cơn gió sớm thổi nhẹ nhàng có hai cô cậu cứ tranh luận mãi ko thôi. Thỉnh thoảng lại có tiếng kêu la của cậu bé bởi những cái cầu, véo, đấm của cô bé ngồi sau. “Ai bảo ko chịu dạy người ta làm bánh! Cho chết nè!”

“Kít...”. Hai chiếc xe máy gần như chạm đầu vào nhau nếu ko có hai tiếng “kít” từ hai chiếc xe vang lên.

- Này cậu! Đi đứng thế à? - Một cô gái trẻ với khuôn mặt khá đẹp, mặc váy công sở trên con LX đỏ cau mặt.

- Xin lỗi cô, tôi nghĩ khi đi từ ngõ ra cô phải bấm còi.

- Còn cậu, đi qua ngõ sao cũng ko bấm còi?

- Vậy thì cả hai chúng ta đều sai, hơn nữa cũng ko có bên nào bị sao cả. Chúng ta ko cần ở đây đôi co nữa. Chào cô, tôi phải đi làm rồi! – Nói rồi anh chàng đi con PS phi thẳng bỏ lại cô gái trẻ đầy ảm ức.

- Mày ơi, hình như Hạnh đại ca đi công tác về rồi đấy! - Nhỏ Chins tíu tít.

- Thật à? Ôi, thần tượng của tao về rồi à? I love you cô! - Nhỏ Gấu hôn môi xa liên tục. Nó ngồi nghe tin cũng thấy vui, cô Hạnh về thì đúng là cả trường vui rồi. Cô vừa xinh, dáng lại đẹp, đặc biệt tính cách lại cực hay. Nói nhỏ nhé, tính cô như đàn ông, ăn nói to kinh khủng, hay cáu giận nhưng vui tính, và quản lý học sinh, thôi rồi, nghiêm cũng kinh, mà thoáng cũng ghê. Thế mới gọi là Hạnh đại ca.

...

Trong khi cả lớp đang thao thao bất tuyệt, chợt một cô giáo trẻ với mái tóc uốn, những đường cong hoàn mỹ thể hiện rõ qua bộ đồ váy công sở cực sang.

- Các em trật tự chưa nào?

Cả lớp vỗ tay ầm ầm, những tiếng la hét vang lên:

- Hoan hô, cô đã về! Chúng em yêu cô nhiều lắm!

“Rầm” - Tiếng thước kẻ đập vào bàn. Cả lớp im thin thít! Cô giáo trẻ với khuôn mặt nghiêm nghị, chợt dẫn ra cùng nụ cười đầy trêu mến!

- Nhớ các em quá! - Cả lớp gần như đổ rạp. Đúng là Hạnh đại ca đã trở về!

Đoạn này có ko hay cũng đừng giận cỏ nà, cỏ đang ốm nhưng vì lời hứa với mọi người bên hoahoctro nên quyết định post tiếp. Mọi ng ủng hộ cỏ nà!

Cánh cửa phòng khẽ mở ra, tiếng ken két nho nhỏ vang lên, tiếng bước chân nhẹ nện trên sàn nhà, ánh đèn ngủ xanh kết.

- Này, này! – Đôi bàn tay dài dài, trắng trắng, xanh xanh khẽ đặt lên vai cậu bé.

- Gì thế? - Cậu bé cau có, mở mắt ra. – AA... - Tiếng la chưa kịp hết câu đã bị bàn tay nhỏ chặn lại.

- Diên à! Tôi Cỏ đây!

- Um... uma... - Nó vội vàng bỏ tay ra khỏi mồm Huy Vũ, cười toe. – You đang đem mò sang đây dọa ma tôi đấy à?

- Hi, đâu có! Tôi ko ngủ đc!

- Hả?

- Tôi muốn làm một cái bánh kem! Ông dạy tôi làm nhé! Giống cái bánh sáng nay ý.

- Đang đêm, làm cái gì mà làm chứ! Tôi buồn ngủ lắm! – Nói rồi Huy Vũ vớ cái gối ngủ tiếp!

- Này thì ngủ, ngủ này! – Nó lấy tay cù lách Huy Vũ.

- Ôi, buồn chết đi đc! You tha cho tôi!

- Muốn tha thì dạy ng ta làm bánh đi!

- Để mai nhá!
- Ko! Ngay bây giờ!
- Trời ơi! Đất ơi! Mẹ ơi!

- Khẽ thôi ko mọi người dậy cả giờ!
- Biết rồi! – Hai đứa chúng nó bắt đầu hì hục trong bếp. Huy Vũ mang ra cả một đồng đồ nghề lẫn nguyên liệu làm bánh.
- Đây đều là đồ nghề của mẹ tôi cả đó!
- Vậy à? Mẹ ông nấu nướng giỏi lắm đúng ko?
- Ủi ngày bé tôi thường đứng ngắm mẹ tôi nấu ăn cho cả nhà. Nhìn mẹ tôi lúc đấy đẹp lắm. Mẹ hay cười giống...
- Giống ai?
- À ko!
- Ông làm sao thế? Cùng lắm là giống tôi chứ gì? – Nó lại cười toe.
- Ủi! - Nụ cười im bật. Ko hiểu sao nó lại có cảm giác lạ thế. Nó giống mẹ Huy Vũ ư? Người mà cậu ta yêu thương nhiều lắm!

...

- Này ko phải làm thế đâu!
- Thế thì làm gì?
- Đã bảo ko phải thế mà!
- Kệ chứ! Thế mới lạ!
- Tôi là sự phụ hay you là sự phụ đó!
- Đệ tử cũng có lúc giỏi hơn sự phụ mà!
- Nhưng bánh chứ ko phải đồ gì mà cho gia vị linh tinh đc đâu!
- Vậy à? Vậy thì ko cho nữa, cho cái này!
- Ối ối đừng! Cái đấy để sau... Trời ơi, you phải nướng rồi mới quét kem chứ!... Lạy chúa tôi....

Sau hơn một tiếng đồ hồ đánh vật, cuối cùng hai đứa nó cũng hoàn thành xong chiếc bánh kem vô cùng dễ thương. Chiếc bánh hình trái tim đc phủ lớp kem hồng dâu tây, trang trí xung quanh là hoạ tiết dây leo màu xanh, điểm trên đỉnh bánh là những trái dâu tây ngon lành, viền bánh đc đổ sôcôla trông thật ngon mắt.

- Oa đẹp quá! Mình đã tự tay làm ra cái bánh này! Ôi mình giỏi quá!
- Có nói quá ko đó! Tất cả chủ yếu là tôi làm mà!
- Gì vậy? Tôi cũng làm từ đầu mà!
- Nhưng you toàn phá đám thôi, cứ nghĩ cái gì là cho vào cái đấy! Chắc thành hỗn hợp cho heo ăn mất!
- Này nhá! Còn lâu đi! Người ta làm ko cho heo ăn đâu!
- Hì, biết rồi. Nào ăn thử thôi!
- Ông mơ đấy à? Ai cho ông ăn? Người ta chỉ bảo ông dạy làm thôi mà. Bánh này tôi đem đi tặng rồi.
- Tặng ai?

- Tặng ai ông hỏi làm gì? Thôi ứ thêm nói chuyện với ông nữa! Giờ bánh làm xong rồi! Tôi chả cần ông nữa!Hi hi- Nó sung sướng bê bánh đi cất trong khi bỏ lại Huy Vũ với một bãi chiến trường mà chủ yếu là do nó gây ra!

- Lệ Quân đi đâu rồi ạ?

- Cô chủ đi học từ sớm rồi, ko biết có việc gì mà trông cô chủ vui lắm!

- Biết ngay mà!

- Gì vậy Vũ? Ngồi xuống ăn sáng đi rồi còn đi học. - Ông Trịnh quay sang chị giúp việc. - Thế Lệ Quân đã ăn sáng chưa?

- Dạ rồi.

Huy Vũ một mình phi xe đến trường, trong lòng cậu cứ khó chịu ko yên. Cậu cảm thấy khó chịu khi biết rằng chắc chắn chiếc bánh kem cả đêm qua cậu và nó mất công làm là dành cho ai. Lệ Quân chả lẽ ko biết đc rằng thứ tình cảm mà cô ấy dành cho thầy là ko đc sao? Lệ Quân đã là gái có chồng, dù gì thì điều ấy cũng ko thay đổi đc, ít nhất là trong thực tại bây giờ. Làm như thế thì cô ấy có quá bất công với bố Huy Vũ ko? Ông ấy luôn đối xử tốt lại tôn trọng cô ấy. Hơn nữa cô ấy chọn ai ko chọn lại đi chọn em vợ của chồng. Thật ko thể chịu đặng nổi. Những guồng quay xe đạp ngày một nhanh dù sức nặng trong lòng ngày một lớn.

Nó đứng đợi mãi ở sau vườn trường, cuối cùng thì thầy Thiết cũng ra.

- Có chuyện gì vậy cô bé?

- Dạ!.. - Tự dưng nó thấy mình rụt rè đến lạ. Nó là con Cỏ đàn ông đâu biết ngại là gì chứ.

- Em... em muốn tặng thầy cái này. - Nói rồi nó vội chạy đến ghế đá, lấy ra hộp bánh kem với chiếc dây nơ màu nâu xin xắn.

- Ủa, sao lại tặng thầy thế này? Hôm nay đâu phải sinh nhật thầy chứ!

- À... à... ko phải em tặng đâu! - nó cố nở một nụ cười tươi rói. - Huy Vũ làm cả đấy ạ. Em chỉ phụ một tí thôi. Thế nên quà là của Huy Vũ đấy ạ. - Nói rồi, nó chạy mất. Ko hiểu sao nó phải nói dối thế. Thực ra nó muốn tặng thầy mà.

- Nay Lệ Quân!... Đi đâu nhanh thế ko biết! Mình biết làm gì với cái bánh kem này bây giờ! Mang đâu ăn đc nhỉ? - Ông thầy Thiết nhìn quanh, rồi tiến lại cái ghế đá ngồi khoan khoái. - Ăn tạm ở đây vậy.

...

- Lâu lắm mới đc trở lại đây! Vẫn đẹp y như ngày trc! Sáng khoái thật. - Hạnh Đại ca vui sướng tận hưởng cái cảm giác khoan khoái của hương cỏ cây hoa lá - vườn sau trường là nơi mà Hạnh Đại ca mê nhất sau mỗi giờ rảnh, ko có tiết dạy mà.

Đã lâu lắm rồi, kể từ ngày đi tăng cường đến giờ, hôm nay Hạnh Đại ca mới đc trở lại trốn thân quen này. Vừa mới bước vào trong, tiến đến chỗ ghế đá quen thuộc, Hạnh Đại ca giật mình bởi một thằng nhóc đang chén bánh kem tại chỗ ngồi quen của mình.

- Nay cậu, sao lại chồn ra đây ăn bánh hả? Có mau vào lớp học ngay ko? - Ông thầy trẻ ngẩng lên bắt gặp ngay cái khuôn mặt xinh đẹp quen quen ngày hôm qua. Cả hai cùng ngỡ ngàng. - Hoá ra cậu là học sinh trường tôi hả? Hư thật, ko mặc đồng phục, ăn quà vặt, à còn đi xe máy nữa. Cậu nhiều tội ghê.

- Cô là giáo viên?

- Phải? Hạnh! Hạnh Đại ca... (ngập ngừng vì đối phương đang trở mắt) học sinh nó gọi thế.

- À ra là cô Hạnh Đại ca nổi tiếng. Tôi mới về trường nên ko biết nhiều lắm về cô.

- Cậu là học sinh mới?
- À ko! Giáo viên mới!
- Hả!!!????!!

Đi nhỏ của tôi đã quay về! Cảm ơn sự cổ vũ của mọi người, giờ cảm hứng đã về, cố xin tiếp tục hoàn thành truyện. Iu mọi người thật nhiều - những người luôn ủng hộ và tiếp sức cho cố để tiếp tục post tiếp truyện!

Nó bước vào lớp trong tâm trạng buồn rười rượi. Chẳng hiểu vì sao nữa, lúc sáng nó đã háo hức vô cùng với ý nghĩ sẽ tặng thầy chiếc bánh kem lần đầu tiên nó chịu vào bếp. Thế nhưng khi gặp thầy, thức sự nó ko đủ tự tin, cứ như có một cái rào cản nào đó chắn ngang trước mặt ko cho nó có thể lại gần thầy.

- Ê, tình yêu! Mặt mày bí xị thế kia? - Nhỏ Chin và nhỏ Gấu đang chúi mũi vào tờ báo hoa học trò giật mình ngó lên thấy con bạn thất thế vào chỗ.

- Thất tình!

- Ê, gì vậy? - Cả hai cô bạn ngơ ngác, mồm há to đến mức độ ko cẩn thận vi khuẩn tử con có thể bay vào!

- Hì, đùa đấy!

- Cái con tiểu yêu này! Làm tụi tao hú hồn! - Thế là liên tiếp những cú đập báo đc đổ bộ hết lên đầu nó.

- Thôi thôi! Tôi biết lỗi rồi! Đừng đập nữa! Rối hết tóc đẹp của người ta!

Đang cùng đùa nghịch với lũ bạn, nó giật mình bởi tiếng quăng cặp của Huy Vũ. Lần nào cũng thế, cậu luôn làm nó giật mình, mất mấy giây sống của nó!

- Định phá cặp mua cặp mới à?

- Ngồi dịch vào!

- Hì, nhầm rồi. - Nó cười toe - Tránh ra để tôi vào! - Nó hét lớn, giả bộ giọng cậu bạn.

- Dịch vào nhanh! Tôi đang mệt!

- Uả sao vậy? Ấm IC chỗ nào à? - Nó đưa tay sờ trán thẳng bạn.

- You thôi đi, lúc nào cũng cợt nhả! Tôi là trò đùa của you đấy à?

Nó thừ mặt, mắt chớp chớp liên hồi.

- Ông sao thế? Sao mới sáng sớm đã cáu gắt với tôi vậy? - Giọng nó nhỏ đi trông thấy, khuôn mặt chẳng còn chút gì tươi tỉnh. Huy Vũ tưởng nó vui lắm à? Lúc nó buồn là lúc nó luôn cố tỏ ra thật vui vẻ và cợt đùa với lũ bạn.

- Chả sao cả! Mệt. Khó chịu trong người thế thôi!

Nó gõ cửa, chẳng thấy tiếng trả lời, nó biết mới 9 giờ tối Huy Vũ chắc chắn chưa ngủ. Nó bước vào, thấy Huy Vũ nằm quay lưng lại phía nó với cái gối úp chặt vào mặt.

- Huy Vũ này! - Nó lay lay vai cậu bạn.

- Gì?

- Tôi xin lỗi!

Huy Vũ quay ngoắt sang nhìn nó.

- You xin lỗi?

- Ừ!

- You biết lỗi của mình à?

- Ừ, xin lỗi vì cậu đang mệt mà tôi lại đùa cợt!

- You đi ra đi!

- Ê sao vậy?

- Tôi tưởng you biết lỗi, ai ngờ you chả biết gì cả!

- Ô, thế ông giận chuyện hôm qua à? Xin lỗi, cái bánh ấy tôi đem tặng...

- Tặng thầy chứ gì!

- Ủ!

- Tặng thì cứ tặng, nói với tôi làm gì? – Huy Vũ cúi rồi lại quay mặt vào tường, túm cái gối úp vào mặt.

- Ông... ông biết tôi thích thầy đúng ko?

- You điên đấy à? You điên vừa thôi! You là gái đã có chồng biết chưa! You... - Huy Vũ vùng dậy bao cơn tức tối trong lòng cậu chợt vỡ oà. Nhưng cậu sững sờ khi thấy nó, dòng lệ đã rơi ra ngoài khoé mắt, khuôn mặt mang rõ một nỗi buồn. – Tôi mắng oan lắm mà khóc à?

- Ko! – Nó lác đầu. – Tôi thích thầy! Thích thật sự ý! – Huy Vũ bỗng thấy tim mình đau nhói. Nó thật tệ, sao nó lại nói điều này với cậu chứ! Nó có biết là cậu... cậu cũng thích nó ko? Giờ thì đã hết! Hết thật rồi.

- Nhưng còn... bố tôi!

- Tôi sẽ li dị bố cậu!

- Sao you ác thế?

- Tôi biết! Nhưng, bác Trịnh có thể tìm một người con gái khác, một người con gái ko phải là tôi - đứa con gái đáng tuổi con của bác ấy!

- Nhưng you và gia đình you mang ơn bố tôi!

- Nhưng ko thể vì thế mà cướp đi hạnh phúc của tôi, tôi cũng là con người, tôi cũng phải đc quyền yêu và lấy người mình yêu chứ!

Nước mắt nó lại chảy dài, những dòng lệ xót xa cay đắng. 17 tuổi, cái tuổi đã biết yêu, biết thương, biết nhớ một người. Cái tuổi đáng nhẽ ra phải đc sống với bao mộng mơ, khát khao của riêng mình thì lại bị trói buộc trong một sợi dây “oan nợ”, sợi dây với hai chữ “có chồng”.

Nó trở về phòng sau một hồi khóc chán chê. Giờ chỉ còn lại mỗi Huy Vũ, cái cảm giác bơ vơ, lạnh lẽo lại ùa về.

“- Tôi thích thầy! Thích thật sự ý!”

Cổ họng đắng ngắt, đôi mắt cay cay. Cứ như là khóc vậy. Kì thật!

- Ủ, nếu you thực sự thích thầy đến vậy. Tôi sẽ ủng hộ you! Tạm biệt! Tạm biệt mối tình đầu của tôi! Ồ mà tôi đã yêu you hồi nào nhỉ? Xung quanh tôi đầy gái. Ủ chẳng có ai giống you cả, chẳng có ai mà tôi phải thương, phải nhớ, phải hờn ghen cả! Trần Lệ Quân! You là gì? Là ai? Mà lại xuất hiện để rồi khiến tôi phải buồn đau như vậy?

Nó đang rúc mình trong chăn, hôm nay là ngày nghỉ phải ngủ cho đã giấc. Cả đêm qua ngồi khóc lóc với tên Huy Vũ đáng ghét, người ta khóc mà chẳng thêm đỡ dành hay chia ra cái khăn tay nào. Mặc kệ người ta khóc một mình, cứ ngồi im mà nhìn người ta khóc. Rõ ghét. Nó lẩn qua lẩn lại trong chăn với ý nghĩ về tối hôm qua.

- Sao mình lại nói với hấn nhỉ? Ngu ngốc thật! Thế này nhờ hấn đi nói với bố. Ôi ko hấn mà nói với thầy là mình tiêu. Tên trời đánh Trịnh Huy Vũ!

“Kì còn bướm vàng kìa con bướm vàng...”. Đang cơn tức tối, nó giật nảy mình bởi tiếng chuông điện thoại.

- Gì vậy mà? Ngày nghỉ mà mà cũng ko tha cho tao à?

- Mà thì lúc nào cũng chỉ ngủ thôi...!!! - Giọng nhỏ Chins kéo dài như muốn trêu ngươi rồi bất chợt nhỏ đổi lại giọng ngay. - Đến nhà tao đi, rửa cả con Gấu nữa, tao mới mua bộ cánh đẹp ơ là đẹp!- Lại cái giọng khoe của - Bố mẹ tao đi vắng cả, đến cho chúng mày quây luôn một thể! Hihi... Tao ở nhà một mình buồn lắm! - Đấy, nhỏ bạn bồi thêm một câu như thế thử hỏi nó sao mà có thể ko đi đc chứ?

- Vì bạn bè, hy sinh giấc ngủ vàng! – Nó vừa nói vừa tung cái chăn ấm áp ra khỏi người mình, vùng dậy và “Vệ sinh thẳng tiến!”.

Sau một hồi vật lộn trong nhà vệ sinh, nó lao như bay xuống nhà, bất chợt gặp ngay Huy Vũ ở chân cầu thang.

- Giờ mới dậy à?

- “Híc, ngủ còn chả đã đây này, mà còn kêu giờ mới dậy!” – Nó lầm bầm. – Ừ. Ông dậy sớm thật! Hi hi...

- Hết khóc rồi à? - Nụ cười tắt ngúm!

- Hết rồi! Có nhất thiết phải đay nghiến nhau thế ko?

- Thôi xuống ăn sáng đi!

- Biết rồi! Mà này!

- Gì?

- Bí mật nha!

- Bí mật gì?

- Thì đấy!

- Đấy nào!

- Thì chuyện hôm qua đó! – Nó gắt lên!

- Ừ! - Một tiếng đáp trả nghe nhẹ tựa những cánh hoa hồng rơi nhưng lại nặng trĩu cả một nỗi lòng, thế mà ai kia có biết đâu!

Sau đúng một tiếng đồng hồ nhận điện thoại cuối cùng nó và nhỏ Gấu cũng có mặt tại nhà nhỏ Chins.

- Tèn... tén... tén...!!!!... - Nhỏ Chins uốn éo bước ra, đưa một tay giơ cao bám lên thành cửa nhà, khuôn mặt héch lên cao. - Thế nào các tình yêu! Đc chứ?

Nó và nhỏ Gấu trở mắt ra nhìn con bạn. Trời ơi, nhỏ mặc chiếc áo dài quá thân màu đen sì, cổ khoét rộng đến nỗi hai trái đào tiên dc lộ diện 1 phần 2. Cộng thêm quả quần soóc ngắn bó sát, ko để ý tưởng “mặc áo cởi chuồng”, rồi đi quả guốc cao lênh đênh, đầu nhót hoắt. Trời đất! Đẹp ơ là đẹp của nhỏ bạn đây sao?

- Ê, mà mặc cái này á, cẩn thận ra đường rồi lại “Khôn ba năm đại một giờ đó em”

- Thì “khôn ba năm đại một giờ. Đây đại luôn một thể ko chờ ba năm!”

- Á à, mà thích thế chứ gì? – Nó nhìn nhỏ bạn một cách thèm thuồng. Rồi dàn đồng ca hợp xướng bắt đầu:

“Ăn mà ko mất tiền thì mình cứ xơi tự nhiên!

Mời anh xơi! Mời em xơi!

1 2 3 ta cùng xơi!”

- Á chúng mày làm gì thế? Cứu cứu con với mẹ ơ!

- Mẹ mày đi vắng rồi ko cứu đc mày đâu!

- Lạy chúa! Cứu con!

- Mày có theo đạo đâu mà chúa cứu!

- A di đà phật!... Cứu con!.....

Ngồi nhai táo tàu ròn rột, nó và nhỏ Gấu đắc thắng khi vừa xử lí gọn nhẹ xong con bạn. Cái tội ăn mặc hở hênh cho chết! Nhỏ Chins mặt mày bí xị bê đĩa táo tàu to hoành nguyên quả ra.

- Ăn đi!

- Khiếp! Mời người ta ăn mà cái mặt bí xị kìa!

- Thế bảo tao cười à? Cái áo đẹp thế! Giờ tụi bay chê tao phải quăng nó vào xô tủ! Mất hết cả hứng!

- Thì mày mặc mà đi đong zai, đảm bảo zai nổ mắt, chết vì mày liền! Ngày hôm sau báo đăng tin: “Một anh chàng chết vì gái!”. Hơi bị ăn khách luôn! Mày cũng nổi tiếng cùng! Ha ha... - Nhỏ Gấu đắc chí cười ha hả.

- Mày ngậm ngay cái mồm chuyên gia đá xoáy, xoắn xít người khác đi nhá!

- Thôi thôi, hai bà hễ gặp nhau đụng mồm đụng mỏ là y như rằng ko có hồi kết! Uả mà sao hôm nay ba má ko ở nhà mà mày ngoan thế? Ko đi chơi với zai à? Cơ hội ngàn vàng có một mà mày bỏ qua cơ đấy!

- Hì... Tao cắt hết đuôi rồi! Từ giờ tao tu!

- Hả???

- Tao có một mục tiêu đích thực rồi! Quyết định giải nghệ nghề đong zai, đi tìm tình yêu đích thực!

- GHẾ!!! - Tiếng đồng thanh to, rõ ràng!

- Thật mà! - Nhỏ Chins quả quyết!

- Thế tìm đc chưa?

- Rồi!

- Hả??? Ai???

- Bí mật! - Nhỏ Chins lại tủm tủm cười một mình y như một con điên tình vậy!

Gấp tập vở với đồng bài tập đc giải dài lê thê, gạch xoá toét nhèm, nó leo lên giường, vớ chú gấu bông trắng cho vào lòng ôm chặt.

- Tên kia của nhỏ Chins là ai nhĩ? Sao nó lại phải bí mật thế chứ! Tò mò quá!

“Kìa con bướm vàng, kìa con bướm vàng...” – Nó giật nảy mình bởi tiếng chuông điện thoại.

- Ê nhóc, có chuyện gì vậy?

- Chị Cỏ à? Chị có rảnh bây giờ ko?

-???

Lay hoay đứng đá đá mấy hòn sỏi con, nó làm bầm:

- Hẹn người ta mà giờ vẫn chưa có mặt!

Tiếng xe máy dựng cái “phịch” trước mặt nó.

- Chị chờ em lâu chưa?

- Chưa! Mới có 5 phút vàng ngọc của chị mày thôi!

- Hì, 5 phút mà chị làm to thật! Thôi em xin lỗi, chị lên xe đi!
- Lên làm gì? Đi đâu hả?
- Thì đi chơi với em!
- Hả??? – Nói rồi ngay lập tức nó bị nhóc Cún lôi lên xe phóng thẳng.

- Ê nhóc, vào đây làm gì?
 - Hát! Hihhi... - Nhóc Cún đưa tay cầm lấy tay nó.
 - Ê làm gì thế hả? – Nó giật tay ra!
 - Thì em kéo chị đi chứ làm gì! – Nói rồi thằng nhỏ ko ngại ngần nắm tay bà chị lần thứ 2 kéo đi.
- Cún đẩy cửa phòng karaoke, cầm tay kéo nó vào. Nó bước vào, trước mặt nó là 2 tên con trai lộc ngộc, chắc bằng tuổi thằng Cún và 2 đứa con gái mặt chất tấn phần. Chịu cũng ko biết là bao nhiêu tuổi! Đeo cái mặt nạ ấy vào thì ai biết chứ!
- Ê Cún! Em nào thế hả? – Em? Nó nghe mà chỉ muốn xách thằng nhỏ lên mà đá đít cho cái. Dám gọi chị mà là em!
 - Người yêu tôi đấy! – “Cái gì?” – Nó trợn mắt lên nhìn thằng em và nhận được cái cười kiểu như “Đùa ý mà!”
 - Cô em tên gì thế? - Thằng nhóc mặc cái áo phong dài tay, phanh cổ còn hở hơn cả cổ áo nhỏ Chins mà hôm trước nó nhìn thấy. Nó ghét nhất kiểu con trai mà ăn mặc “ái” thế này.
 - Lệ Quân! – Nó đáp tròn lỏn.
 - Ha ha. Quân? - Đứa con gái với mái tóc lồi dài đỏ chói, khuôn mặt với lớp phấn phủ dày kinh, chắc cũng tầm tuổi thằng Cún à mà có khi còn già hơn cả bà chị này cũng nên. Cái áo nó mặc là cái áo quây, để lộ gần như nửa trái đào tiên to ngoại cỡ, khoác thêm cái áo khoác lông trắng những vẫn chẳng che đc là bao.
 - Tên con gái mà nghe như con trai ý! Ha ha... - Con nhỏ lại ngoác cái mồm rộng tới mang tai ra cười. Nó điên ko chịu đc.
 - Ko nghe chữ “Lệ” đằng sau chữ “Quân” à? – Nhóc Cún đưa mắt nhìn con nhỏ. Con nhỏ im de.
 - Thôi, ngồi xuống nào.
- Cún cầm tay nó kéo nó ngồi cạnh. Trời đất, hai đứa con gái này trơ trên thật. Trước mặt con trai mà ăn mặc “hớ hênh” ko thể tả. Đứa con gái còn lại thì mặc chiếc áo cổ rộng, trệ sâu, hai gò bồng đào tha hồ mà lộ diện, cái váy thì ngắn cùn cùn, đi đôi tất giấy đen sì. Nó chùn mũi, quay sang hỏi nhỏ thằng em.
- Hai cô bạn em bao tuổi vậy?
 - Lớp 8 đấy chị ạ! – Nó xém xiu!
 - Chị hát bài gì?
 - Hả? Thôi chị ko hát đâu! Mà nhóc, hát hay thế hát đi! - Thằng nhỏ cầm mic và bắt đầu hát. Nó phải công nhận giọng thằng nhỏ êm và trong kinh khủng. Nó nghe mà thích cả tai. Chả nào nhỏ Gấu lại mê thằng em thế. Nó quay sang, bất chợt, nó giật mình. Nó trố mắt ra, vì trước mắt nó bây giờ là cảnh tượng mà nó phải bàng hoàng. Mặc cho thằng bạn hát bài rõ hay, hai cặp đôi trai gái đang tha hồ mơn trớn nhau. Đôi thì đang “cắn nhau” hăng say, đôi lại thơm thít nhau nhìn mà gai cả mắt. Đứa con gái thì lả lơi, để yên mặc tên con trai đưa tay luồn lọi trong lớp áo sau lưng. Nó gai mắt ko thể chịu nổi.
 - Dừng lại ngay! – 4 cặp mắt ngược lên nhìn nó. – Các cô các cậu đang đóng fim sex ở đây đấy à? Đây hai cô, mới học lớp 8 mà đã thế này, cẩn thận có ngày vác bụng ềnh về nhà đấy. Tôi nhìn các người mà muốn buồn nôn! – Nó rồi nó đẩy xê cái bàn ra và bỏ đi. Cún vội vã chạy đuổi theo nó.

[illegible]

- Alô! - Đấy, chuông vừa mới đổ đã nhắc máy rồi.

- Mà làm gì mà tao gọi ko nghe máy hả?

- À... tao... bạn! Mà mà gọi tao có chuyện gì?

- Hả? À... Gấu... Gấu này!

- Gì...?

- Tao... Tao...

- Có gì thì mà nói đi, đừng ấp úng thế! - Giọng bình thản đến lạ. Mọi lần nhỏ phải cuống quýt lên tra tấn bắt nói bằng đc, chứ đằng này hôm nay lại nhẹ nhàng, từ tốn, chẳng một chút sốt sắng gì.

- Tao... À hì, tao nhớ mà quá! Nhớ kinh khủng luôn! Hì... - Nó tự thấy ngượng cho chính mình. Híc, nó ko đủ dũng cảm để kể mọi chuyện cho nhỏ bạn. Nó sợ nhỏ bạn buồn hay tệ hại hơn nữa là bị tổn thương. Người mà mình thích lại đi thích chính con bạn thân mình. Ko đau thì chắc người đó có vấn đề!

Tất máy, nhỏ Gấu khuôn mặt buồn ko để đâu hết.

“- Chị Gấu này, chị... chị Cỏ có người yêu chưa?

- Gì?

- À, em... em chỉ hỏi vui thế thôi! - Mặt thằng bé đỏ gay.

- Cún... Cún thích chị Cỏ à? - Nhỏ Gấu nhìn thẳng mắt thằng bé hỏi. Thằng bé cúi mặt. 1 cái gật đầu, lòng nhỏ Gấu như se lạnh, hình như hơi đau đau. Chắc tại gió hôm nay lạnh đấy! Mùa đông năm nay lạnh thật! Nhỏ cười. - Vậy thì phải tấn công đi, đừng để vuột mất rồi lại phải hối hận.

- Nhưng em sợ... sợ chị ấy ko thích em!

- Hì, thì đã có chị giúp. - Nhỏ lại cười. Hình như đang cố ngăn ko cho những giọt nước mắt cay sè kia rơi ra.”

Nhỏ Gấu cười khẩy.

- Đừng để vuột mất ư? Chính mà đã để vuột mất rồi còn gì? - Nhỏ lại cười. Tê tái cõi lòng. Sao nhỏ ngốc thế nhỉ? Sao nhỏ ko khóc đi, khóc cho vơi nỗi buồn, sao cứ giấu nó mãi trong lòng để rồi phải cố bật lên những tiếng cười đón đau đến thế? Đúng là cô bé ngốc!

Sáng sớm, vừa mới bước chân đến lớp, khó khăn lắm, từ lúc đi vào trường đến giờ nó cứ phải ngó trước nhìn sau xem thằng nhóc Cún có thỉnh linh từ đâu bước ra ko, nó thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng vào đc tới lớp. Nó bước vào chỗ, trán vã mồ hôi. Hai nhỏ bạn đang nhai táo tàu rôm rôm.

- Còn quả nào ko? Tao quả? Mệt quá!

- Đầy túi kia kìa? Em Cún mang lên tận nơi gửi ày đấy! Hehe tụi tao xơi trc, tại chờ mãi chưa thấy mà tới. - Nhỏ Chins cười tít mắt, đẩy bịch táo tàu to tướng về phía nó. Trông ngon thật, quả nào quả đấy đều căng tròn, đỏ mọng, nhìn là chỉ muốn cắn một miếng. Nhưng giờ thì nó chả buồn động vào nữa. Nó khề ngược nhìn nhỏ Gấu, nhỏ vẫn ăn táo tàu ngon lành. Chả nhẽ nhỏ ko nghi ngờ hay thấy cái gì kì kì ở đây sao? Tự dưng nhóc Cún mang táo gửi cho nó mà nhỏ ko phản ứng gì à? Lại còn ăn ngon lành thế kia.

- Lớp mình này, một tuần nữa là thi học kì 1 rồi, nhưng hạn trong 2 ngày nữa, nhà trường phát động cuộc thi “Vì một môi trường xanh - sạch - đẹp”, cả lớp phải làm bài dự thi và nộp lại cho tổ. Nhưng tổ nghĩ rồi, nhà trường phát động muộn quá, lại sắp thi rồi, chắc tất cả mọi người phải tập trung vào ôn luyện, tổ định bảo Nhung Khìn giỏi văn nhất lớp, làm một bản mẫu rồi mình in ra, mọi lần nhà trường đều phát động cho có phong trào, lấy số lượng là chính. Tổ định làm thế, mọi người thấy thế nào? - Tiếng nhỏ lớp trưởng cắt ngang dòng suy nghĩ của nó.

- Phải rồi, phát động muộn thế, thì làm cũng như ko, chắc trường chỉ lấy số lượng thôi. Mà sắp thi cử rồi, trường bày đặt thật đấy!

- Cái này ko phải trường tổ chức, mà là Sở. Có điều thấy ghi là phát động từ đầu tháng 9 thế mà giờ mới thấy thông báo.

- Đấy, trường mình toàn thế mà!

- Ko phải đâu! Tại từ sở chuyển tới trường mất nhiều thời gian đó!

- Thôi, các bạn ko bàn luận vấn đề này nữa, có thống nhất ý kiến tớ vừa nêu ko? Thống nhất thì giờ tay nhé... Hi vậy là 100% nhé!

- Đâu có, còn 3 tên nữa chưa tới.

- Yên tâm, đa số thắng thiếu số rồi! Nhưng Khìn, đề cương đây, cứ thế mà làm nhé, cả lớp trông cậy cả vào bà đó!

- Hi, ok!

- You có trong đó phải ko? – Huy Vũ đẩy cửa bước vào.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! – Nó hét to đến nỗi Huy Vũ xém thủng màng nhĩ. Cậu vội đóng sầm cửa lại. Thì ra nó đang thay áo.

- Tôi... Tôi xin lỗi. – Huy Vũ lí nhí nói qua cánh cửa.

- Ông phải biết gõ... - Nó điên tiết kéo cửa phòng ra, bất ngờ, Huy Vũ mất đà té cái rầm.

Nó mở to mắt, nhìn tên con trai cũng đang to mắt nhìn mình, chỉ có điều hắn đang nằm đè lên nó. Nó chết đứng, đây ko phải là lần đầu tiên chúng nó ngã đè lên nhau, nhớ lại cái lần trèo tường vào trường, nó cũng ngã và nằm đè lên thằng bạn, chưa kể vụ bị “sờ soạn móng”, thằng bạn thật ko biết điều khi đẩy nó một cách ko thương tiếc ra khỏi người y như nó là một con hủi ko bằng. Cái đồ “vô lăng”!

“Vèo”. “Bịch”. Nó đẩy phắt Huy Vũ ra khỏi người mình, thét lớn.

- Ông... Ông có chân ko hả? Mà mỗi có việc đứng cũng ko xong?

- Tại you mở cửa bất ngờ quá... Tôi... mất đà!

- Đẹp! Đẹp ngay cái chuyện này đi! Thế ông vào phòng tìm tôi có việc gì?

- Tôi muốn nói chuyện với you.

- Chuyện gì?

- Á! Sao ông biết!

- You có nhất thiết lúc nào cũng phải hét lớn thế ko?

- Thôi dc rồi, nhưng sao ông biết?

- Thì thằng Cún nói với tôi.

- Hả?

- Tôi cũng hơi bất ngờ. Ko ngờ bao nhiêu em mà nó lại chọn you. Công nhận là you có sức hút đấy!

- Gì?

- À ko. Thế you định tính sao đây.

- Ko biết.

- Thế ăn hết tao chưa?

- Chưa, còn nguyên kia kìa, ông ăn thì tôi cho.
- Cún cho you mà, tôi ăn nó đập tôi rụng răng.
- Tôi đang mệt muốn chết đây, ông còn đùa đc à?
- Thôi ko phải bận tâm nhiều đâu, thằng ấy nó trẻ con lắm!
- Ủ biết rồi!
- Yên tâm, nếu nó quá đà tôi đập bể cổ nó luôn.
- Ông điên à?
- Tôi đùa mà! You đừng bận tâm nữa, biết chưa?
- Hả?

- Thì để tập trung chuyên môn mà tán thầy chứ sao? – Con mắt nó đã to này càng to hơn khi nhìn thằng bạn, mới hôm trc còn gắt um lên với nó, nhắc nó là ko đc phản bội bố mình, ấy thế mà hôm nay lại khuyên nó tập trung vào chuyên môn tán thầy. Kì thật. Hôm nay nó gặp toàn người kì. Hết nhỏ Gấu, giờ lại đến Huy Vũ.

- Ô mai ngon thế? Cho tôi hạt!
- Thì lại cả túi kia kìa! Em Cún lại gửi cho bà đó! Khiếp, dạo này quan tâm tới chị Cỏ ghê. Uả mà Gấu, mày ko ghen à?
- Ghen cái đầu mày ý, tao có tình yêu mới rồi!
- Thật???
- Ủ.
- Bữa nào giới thiệu đi ná!
- Hả? À mà còn lâu đi. Mày có người yêu cũng bí mật, thì tao cũng bí mật. - Nhỏ Chins im de.

Rõ ràng là nó biết nhỏ Gấu thích thằng nhóc Cún mà. Mà nhỏ có người yêu mới rồi sao? Ai vậy? Thật là kì, cả hai nhỏ bạn đều có người yêu, mà là ai thì nó chịu. Chúng nó đều thật, mọi ngày có gì cũng tâm sự hết thế mà đến lúc có người yêu chẳng thềm chia sẻ gì, cứ giấu khư khư một mình! Đúng là hai con bạn đều. – Nó lắm bầm.

- Nhiều thế này cơ à?
- Ủ, 49 bản có ít đâu, mà cái con Nhung Khìn này, văn võ kinh quá, nó chém tới hơn chục trang thế này! - Nhỏ lớp trưởng với một đồng bài dự thi trên mặt bàn giáo viên.
- Thôi để bọn tôi giúp một tay! – Nó và hai nhỏ bạn cũng lằng xằng vác giùm mỗi đứa gần chục bài dự thi, còn đâu phần hết nhỏ lớp trưởng. Đây, “víp” thế thôi chứ chúng nó cũng hoà đồng với tập thể lớp lắm!

“Bụp”. Nguyên 49 bài dự thi của lớp 11a13 đc ném xuống đất ngay trước mặt 4 cô bé học sinh.

- Đây mà là bài dự thi à? 49 bài cả 49 bài đều giống nhau. Các chị xem đó, bài của các lớp khác, tôi để ở trên bàn, riêng bài của lớp các chị tôi vứt xuống đất đấy! Các chị cúi xuống mà nhặt hết về, làm lại cho tôi. Ngày mai mà ko nộp đủ, tôi trừ hết thi đua của lớp. – Bà Hiệu phó, mới có hơn 30 tuổi đang mắng chúng nó oang oang trong văn phòng Đoàn. Nhỏ Gấu ức chế ko chịu nổi, cái tính của nhỏ vốn hiếu chiến mà. Đang định “bật” lại bà hiệu phó, thì ngay lập tức, nó biết ý, giật tay nhỏ.

4 cô bé học sinh, mặt mũi đỏ gay, cúi xuống lượm từng bài dự thi dưới chân cô hiệu phó. Cái cảm giác cay cay khoé mắt, đắng đắng nơi cổ họng, với cục tức nuốt mãi ko trôi. Cái cảm giác chẳng khác gì con chó quỳ dưới chân chủ, mà nhặt lại đồng xương rơi vãi chủ vừa vứt cho. Ủ thì vẫn biết, từ đầu là chúng nó sai,

nhưng có nhất thiết cô phải hành động thế ko? Cô là nhà giáo, đc học tâm lí sư phạm, chẳng lẽ với lương tâm của một nhà giáo, hay chí ít của một con người có hiểu biết, cô có thể làm như thế? Nó nghĩ vậy mà cái nóng trong đầu bắt đầu bốc. Ko thể để yên chuyện này đc! Nó gần như muốn gầm lên. Giờ thì nó đã điên!

- Sao lúc đấy mày lại cản tao làm gì? Tức điên cả người! Nhục thế ko biết!
- Mày định cãi tay bo với bà ấy à? Phần thua chắc về mày!
- Gì?
- Mày muốn trừ hạnh kiểm và thi đua của lớp à? Mày tưởng mình mày biết tức.
- Thế chẳng lẽ để yên à?
- Ko! Thù này ko trả giang hồ nó khinh! Tao quyết ko bỏ qua cho bà ấy dễ dàng thế! Giáo viên mà cư xử chả một chút có học tẹo nào! Phải trả thù! Biết chưa?
- Bằng cách nào?
- “Ko có việc gì khó. - Chỉ sợ lòng ko bền – Đào núi và lấp biển. – Ko làm đc thì thuê!” He he...
- Thuê cò đồ đánh bả hả?

“Cốp”. Nguyên cái cốc sừng vù đầu đc đồ lên nhỏ Gấu.

- Mày điên à? Ngu đầu mà làm thế? Kiểu quậy như bình thường thôi. – Nó lại cười, điệu cười đầy âm mưu tội lỗi.

- Nhà bà hiệu phó kia kìa.
- Xuyt, khê thôi bọn mày! Sút!
- Gì?
- Nhiệm vụ kiêm trọng trách cao cả của ông.
- Toàn những việc ko ai làm thì đổ cả lên đầu tôi.
- Ko ai làm thì mới tới phiên ông chứ. Ko nói nhiều, đi đi.

Thằng Sút trông như thằng ăn trộm, lén lút đi đến bên cổng sắt. Cởi cái túi đen cầm theo, một tay bịt mũi, một tay cầm đuôi con chuột chết mới đc cả hội thu lượm trong suốt cả buổi chiều đi rình chuột và đập chết. Nguyên một con chuột cống to bằng bắp tay nhé. Cả hội phải “bắt hội đồng” mới túm đc chú này. Nó khẽ luồn tay vút vào cổng. Giờ này cô hiệu phó ko có nhà, chồng cô cũng đi làm. Nói chung nhà chẳng có ma nào trừ con chó béc giê to đoành. Đó là lí do tại sao thằng Sút phải nhẹ nhàng đến thế.

- Trời ơi! Ai vút con chuột lên giường thế này?
- Chắc con Lu rồi, ko biết tha chuột ở đâu về! Con Lu đâu rồi?
- Này, anh giặt ga đi nhé! Tôi ko giặt đâu!
- Cô ko giặt thì ai giặt!
- Trời ơi là trời! Kinh chết đi đc! Mà này... Anh ko vút nó đi à?
- Thì cô vút đi, tôi đi tìm con Lu.

6 rưỡi tối, nó đang ngồi quây quần bên gia đình nhà “chồng” và chén bữa tối. Hôm nay nó ăn đc nhiều lắm, cần bản đang sung sướng vì chuyện trả đũa cô hiệu phó buổi chiều mà.

- Còn vài ngày nữa là thi học kì 1 rồi, con và Lê Quân ôn tập ra sao rồi?

- Dạ??? – Nó đang ăn xít sặc, híc đúng là sắp thi thật rồi! Nó thì ôn tập đc bao nhiêu đâu chứ.

- Bố định bảo cậu Thiết đến ôn tập lại các kiến thức cơ bản về môn toán cho các con, nếu cần bố có thể mời các thầy cô giáo khác nữa ôn tập các môn còn lại!

- Dạ thôi khỏi ạ! Chỉ cần mỗi môn toán thôi ạ! – Nó cười toe, sung sướng.

- Còn Huy Vũ, con chịu chứ? – Huy Vũ liếc sang bắt gặp ánh mắt sáng hơn đèn pha ô tô của nó. “Nhắc đến thầy là mắt lại sáng lên!”

- Vâng!

- Hì, cảm ơn ông nhé!

- Khỏi!

- La là lá la la, là lá la là la... - Nó nhảy chân sao bước vào phòng, chỉ chưa đầy nửa tiếng nữa thôi, thầy sẽ đến và dạy nó học. Ôi sung sướng. Thôi chết, nó chợt mở vội cửa phòng. Nó cần phải sửa soạn lại quần áo đầu tóc cái đã. Hì, nó muốn mình cũng phải thật xinh xắn trước mặt thầy.

Mở cánh cửa tủ với một núi quần áo. Nó ngơ ngác.

- Bộ nào nhỉ?

Khắp phòng, từ trên giường xuống dưới đất, cả một mớ quần áo hỗn độn. Gần 20 phút rồi mà nó chẳng chọn đc bộ nào ưng ý.

- You làm gì thế? Sao mà bữa bọn thế này? – Nó giật mình bởi tiếng Huy Vũ.

- May quá có ông, ông xem giùm tôi bộ nào mặc hợp. Tôi chẳng biết chọn bộ nào cả! Bộ nào cũng thấy ko vừa ý!

- Trời thua you luôn. Học chứ có phải đi dự tiệc gì đâu mà quần quần áo áo chứ!

- Ông chẳng biết gì cả! Thôi ra ngoài đi! Ra ngoài để tôi thay quần áo! – Nó đứn Huy Vũ, đẩy cửa và ném ra ngoài. Ko giúp gì người ta thì thôi lại còn bồi thêm mấy câu khó chịu! – Nó lằm bằm.

- You ko cần phải thay bộ khác đâu, bộ you đang mặc cũng đẹp lắm mà! – Huy Vũ nói vọng qua cánh cửa vào. Nó liếc mình trong gương. Ủ thì cũng đâu đến nỗi nào. Bộ gió thể thao, trông cũng xì tai đấy chứ. Chưa kể cái mặt ửng hồng cũng xinh xinh, cái môi đỏ mọng như tô son nữa, đôi mắt đen mở to, mái tóc đen thẳng dài. Hì, trông cũng xinh thật.

Đúng 8h, thầy Thiết có mặt tại căn biệt thự. Nó là đứa sốt sáng nhất, ấy thế mà lúc thầy đến thì bẽn lẽn kinh khủng.

- Dạ, em... em chào thầy! - Mặt nó đỏ ửng cứ như là thoa thêm phấn hồng vậy.

- Ủ, thầy trò mình lên phòng học thôi ko lại muộn giờ.

Nó và Huy Vũ mỗi đứa một cái bàn gấp, ngồi chễm chệ trên thảm nhung mềm ơi là mềm. Thầy bắt đầu đưa ra những trọng tâm trong kì thi và giảng giải phương pháp làm bài tập. Nó chăm chú nghe như nuốt từng lời của thầy. Nó nhìn thầy chăm chăm. Cái tai thì lắng nghe đó, nhưng đôi mắt thì ko chịu rời khỏi cái khuôn mặt với cái mũi cao như mũi tây, cái miệng mấp máy nói liên tục, nhưng cực duyên, đôi mắt như có sóng điện từ hút lấy hồn nó, ngất ngây. Nó trông lúc này cực giống con búp bê bất động, thỉnh thoảng tùm tùm cười một mình y như một con bé dở hơi lạc giữa hai người đàn ông trẻ đẹp. Huy Vũ nhìn nó mà nảo nuốt, tê tái cổ lờn. Cái con Cỏ đàn ông mà cậu thích đâu mất tiêu rồi?

- Em vẫn chưa hiểu à? Để thầy giảng lại nhé!... Ko, phải làm thế này, sai rồi...

- “Dễ thế mà cứ giả vờ hỏi hoài. Đúng là đồ con gái! Lúc nào cũng giả nai để đong zai!” – Huy Vũ chắc mẩm trong bụng. Nhìn nó lúc này mà cậu ghét thế cơ chứ. Giờ thì trông nó y như mấy đứa con gái giả nai mà cậu biết. Nhưng cậu lại quên, con nai vàng ngơ ngác ấy đã quần chết bác thợ săn là cậu rồi!

- Dạ em chào thầy ạ!... Ồ zé! – Nó sung sướng cười tít mắt, khi thấy bóng thầy vừa đi xuống dưới nhà. Hai tiếng đồng hồ, đánh vật với mấy cái “đại giả nai” nhưng bù lại, nó đc gần thầy hơn, nhìn thầy toát mồ hôi giăng đi giăng lại nó cũng thấy tội tội. Nhưng có như thế, thầy mới tập trung vào riêng nó, còn thằng bạn, cho ở đó mà xem kịch nó diễn. Hề hề...

- Giờ tôi mới biết you là chúa giả nai!

- Tôi là nai hoá cáo rồi ông ạ! – Nó hếch cái mặt xinh xinh trắng ngần lên khiến Huy Vũ bất chợt thấy tim mình xốn xang. Lại thế rồi. Khổ quá. Cố gắng nuốt nước bọt, trấn tĩnh lại quả tim, cậu đưa tạt gạt cái mặt nó xuống. Da mặt nó mịn kinh khủng, lại man mát, tự dưng một cảm giác tê tê bàn tay, cậu cứ để yên đó, hình như bàn tay cậu ko muốn xa rời cái cảm giác là lạ này.

- Ê đừng có mà lợi dụng sờ má tôi nhé. – Nó đưa tay gạt phắt bàn tay cậu ra khỏi má nó, tiện tay đánh bộp cái vào đầu cậu kêu cái “Bộp”.

- Á, sao you lại đánh tôi.?

- Ai bảo dê! Xí!

Lại cái dáng đi dạng háng như thằng đàn ông, nó hả hê trở về phòng. Phải ngủ và mơ mộng về ông thầy đẹp trai thôi!

—Hôm nay ông Trịnh cùng nó, Huy Vũ và ông thầy Thiết đi ăn nhà hàng. Mọi người ko biết là nó vô tình hay cố ý, trừ Huy Vũ ra, nó chọn ngay chỗ ngồi cạnh thầy giáo, miệng cười toe. Huy Vũ liếc sang nó, đánh mắt: “Sao phải sán vào thầy kinh thế?”. “Tôi thích thế đấy! Ông ghen à?”. Huy Vũ mặt mày ỉu xiu. Mà hình như nó nói trúng tim đen cậu rồi!

Đang ăn uống, nói chuyện vui vẻ, chợt nó thấy cô hiệu phó cùng mấy người bạn cũng vào ăn nhà hàng. Nó nhìn thấy cô chứ cô thì nó đảm bảo 99, 99999999 % cô ko nhìn thấy nó.

- Cho 3 suất cơm Tàu, nhưng một suất ko có hạt tiêu nhé! Tôi dị ứng hạt tiêu. – Từ bàn trong góc quán, cô hiệu phó gọi món. Nó nghe thấy thế như mở cờ trong bụng, cái đầu lăm trờ và tinh quái của nó lại ko chịu để nó yên.

- Dạ cháu xin phép đi vào nhà vệ sinh ạ! – Nói rồi nó đi nhanh như bay vào phía trong quán theo chân anh phục vụ bàn bà hiệu phó.

Nó liếc vào nhà bếp, thấy ông bếp trưởng dặn.

- Đĩa này là đĩa ko hạt tiêu, nhớ chưa. – Nó để ý đó là cái đĩa nằm thứ 3. Đợi anh phục vụ bước ra, nó chạy như bay vào nhà bếp.

- Bác ơi cho cháu xin lọ hạt tiêu ạ.

- Ủ của cháu đây! – Đón lọ hạt tiêu từ tay ông bếp trưởng, nó lại lao như nhảy ra đuổi kịp anh phục vụ, nó chạy vòng ra trc mặt, cười kiêu duyên thật là duyên.

- Anh ơi, cho em hỏi nhà vệ sinh ở đâu ạ?

- Em đi thẳng, rẽ phải. – Anh phục vụ vừa quay đầu chỉ, nó đưa tay rắc một đồng hạt tiêu vào đĩa cơm thứ 3.

- Dạ! Cảm ơn anh ạ!

- Hắt xì.... Hạt tiêu. Tôi đã bảo ko cho hạt tiêu mà!. Hắt... xì... - Bà hiệu phó tức tốc chạy vào nhà vệ sinh. Một lúc sau.

- Á! Tôi... tôi.... Xin lỗi!

- ĐÀN BÀ CON GÁI MÀ VÀO ĐÂY À?

Nó đắc chí. Bà hiệu phó chần tỉnh đầu biết cô học trò nhỏ đã đổi biển treo phòng vệ sinh nam nữ cho nhau. Vậy là bà giáo phù thủy tha hồ đc bổ mắt nhé. Nó lại cười, vẻ đắc chí đến vô cùng!

14. Chương 14

Nó nằm trên giường, kẹp chặt chú gấu bông trắng bằng hai cái chân, còn đôi tay nó bận cầm quyển sách lịch sử và quyển vở ghi chép gần như quá sơ sài.

- 1752 triều đại Rama đc thiết lập, theo đuổi chính sách đóng cửa. Giữa thế... kỉ... kỉ... - Nó liếc vô quyển sách. - À thế kỉ XIX đứng trc... - Nó lại liếc vô quyển sách giáo khoa. - sự đe dọa xâm lược của Phương Tây, Rama V (Mông... mông... Mông bờ lông tông tông!!!). Điền thật! Chả vào đầu tẹo nào. - Nó lấy quyển sách cùng quyển vở hai tay đập lịa lịa vào đầu. - Cái đồ đầu đất trộn bê tông này. Học mãi mà chả nhớ đc gì cả! Hôm tới thi thố cái gì chứ!

Nó ôm con gấu bông gỗ cửa phòng Huy Vũ.

- Mở cửa giùm cái.

Huy Vũ mở cửa cười toe:

- Đêm hôm vào phòng tôi làm gì thế? Hề hề. - Điều cười đầy man rợ.

“Cốp”.

- Cười cái đầu ông ý. - Nó “cốc đầu” thẳng bạn một cái, rồi thản nhiên bước vào phòng, ngồi phịch lên giường thẳng bạn, quăng con gấu bông sang một bên. - Ước mơ của ông sau này là gì?

- Ko biết! Chưa nghĩ tới!

- Hi, nhìn ông tôi nghĩ làm nhà quay phim chắc hợp.

- Điền à, tôi biết gì về điện ảnh đâu mà quay với chả phim.

- Quay phim tức là ghi nhận hình ảnh của một sự vật, sự việc nào đó rồi chiếu ra. Cho nên, hôm tới thi học kì, ông có thể làm nhà quay phim, còn tôi, tôi sẽ là nhà photocopy. Đồng ý ko? Hề hề...

- Quay cốp á?

- Ừ!

- You tự đi mà làm. Riêng tôi thì ko làm mấy cái trò đấy. Cùng lắm là nộp giấy trắng!

- Thi học kì đấy, ông biết ko?

- Biết! Nhưng ko thích trò gian lận như you!

- Hả? Xí, ko thềm nói chuyện với ông nữa. - Nó đứng dậy, bỏ về phòng. - Ko quay cốp thì thôi. Đây lại về học. Ôi điên mất! Sau này mình có làm trong bộ giáo dục, sách đầu tiên mình cải cách sẽ là sách lịch sử! Má ơi!

-???

Cánh cửa phòng đóng sập lại cùng với cơn giận cá chém thớt của nó. Huy Vũ lắc đầu quay lại giường nằm. Con gấu bông trắng. Nó dễ quên. Huy Vũ cầm con gấu bông lên, ngắm nghía. Con gấu bông trắng, nhưng đẽ khắc hẳn một bộ yếm kẻ ca rô đỏ với cái quần soóc ngắn, nhìn trông đáng yêu lắm.

Huy Vũ khẽ đẩy cửa phòng bước vào. Đèn vẫn sáng nên cậu biết nó chắc chưa ngủ. Bước vào, cậu giật mình thấy nó đang ngủ gục trên bàn học, với cây bút vẫn ở trên tay. Liếc nhìn, cậu cau mày. “Tên Huy Vũ đáng ghét. Bộ giáo dục khó nhằn. Kỳ thi học kì đầu đầu. Cái đầu với bộ óc bã đậu. Híc, phải học.... Môn lịch sử toàn chữ. Học, học nữa, học mãi, học máu!...”

Cậu bật cười. Nhìn nó lúc này ngủ ngon như đang say giấc mộng đẹp, ấy thế mà mấy phút trước chắc chắn viết những dòng chữ kia trong tâm trạng tức tối và khó chịu. Nó đúng là con bé Cỏ trẻ con, chẳng mấy âu lo và gần như chẳng có gì ảnh hưởng hay phá hỏng giấc ngủ ngon của cô bé. Nhìn nó, Huy Vũ thấy lòng mình ấm áp lạ. Có lẽ chỉ cần được sống chung nhà với nó, được suốt ngày nó cầu nhàu, than thở hay như hôm nay được ngắm nó ngủ ngon là cậu đã vui lắm rồi. Dù cậu biết, có thể trong giấc mơ đẹp kia chẳng hề có bóng hình cậu mà chỉ có bóng hình của ông thầy đẹp trai thôi!

Khẽ đặt con gấu bông lên giường, lấy cái chăn đắp lên người cho nó. Chúc ôđi nhỏ của tôi ngủ ngon nhé! Cậu bé cười giữa căn phòng ập ập một tình yêu đơn phương.

- Chị Cỏ! Chị Cỏ!... Chị Cỏ! - Thằng nhóc Cún đuổi theo nó trên sân trường. Giờ đang đứng trước mặt nó, cậu bé đưa con mắt nhìn thẳng vào mắt nó. – Sao em gọi chẳng bao giờ chị nghe máy vậy?

- À... chị bận! – Nó lí nhí.

- Chị đang muốn trốn em phải ko? Hì. - Thằng bé chợt cười toe. Nó tròn xoe mắt ngạc nhiên. - Chị đừng thế? Em ko ăn thịt chị đâu. Em biết chị chưa thích em. Nhưng nhất định em sẽ làm chị thích. Này, ô mai đó, chị mang lên lớp mà ăn nhé. Nhớ ăn đấy, ko ăn là em giận đó. - Thằng bé lại cười. – Thôi chị lên lớp đi, em ko làm phiền chị nữa.

Nó dạo từng bước chân, cái đầu thỉnh thoảng lại quay lại ngó thẳng em đang đưa tay vẫy vẫy ra hiệu đi nhanh lên chị. Nó chẳng hiểu gì cả. Máu nó hiện giờ đang lên não khá chậm. Thành ra nó chưa kịp hiểu được những thông tin được truyền từ thằng em. “Em biết chị chưa thích em nhưng nhất định em sẽ làm chị thích” ư. Nó lại dần thối cái mặt ra và quay đầu ngó thẳng em.

- Tìm chị có chuyện gì vậy? - Nhỏ Gấu mở cửa cổng hỏi.

- Chị rảnh ko? Đi cùng em một lúc!

- Hả?

Nhỏ Gấu lên xe theo nhóc Cún đến siêu thị thú nhồi bông. Bao nhiêu là những con thú xinh xắn và đáng yêu.

- Em muốn mua tặng chị Cỏ một con thú ôm, để mỗi khi chị ấy ôm nó thì nhớ tới em!

Nhỏ Gấu đang ngất ngây với đồng thú nhồi bông đáng yêu, chợt mặt nhỏ buồn thiu, Nhỏ đã tự hứa lòng mình sẽ quên đi Cún, và giúp đỡ Cún có thể đến được với Cỏ. Nhưng mỗi khi Cún nhắc tới Cỏ là lòng nhỏ lại buồn đến vô cùng. Có gì đó nhoi nhoi, đau đau.

- Chị Gấu!

- Hả?

- Chị chọn cho em một con đi!

- Chị thì thích thú nhồi bông lắm, nhưng còn con Cỏ, nó chỉ thích mỗi con gấu bông trắng của nó thôi. Hay em mua gối cho nó đi. Hì, một bây giờ là tặng gối ngủ mà. Có cả chữ có phải hay hơn ko?

- Ủ nhỉ? Thế mà em ko nghĩ ra. Chị em mình đi chọn gối ngủ đi! - Thằng bé lại kéo nó đi!

- Chị bọc lại cho em! – Nhóc Cún quay sang chị Gấu. – Quả chị Cỏ xong rồi, giờ đến quà của chị!

- HẢ???

...

- Sao lại quay lại đây vậy?

- Hì thì chị bảo là thích thú nhồi bông mà.

Thế là giữa cả một thế giới những con thú nhồi bông, có một cậu bé lằng xằng tự tay chọn một con thú nhồi bông cho chị bạn. Và cũng có một cô bé mỉm cười hạnh phúc ở trong lòng. Đôi khi người ta yêu, chỉ cần một cử chỉ nhỏ của sự quan tâm chân thành từ người mình yêu cũng đủ để người ta thấy ấm lòng!

Cầm chú Gấu bông với cái váy hồng xinh xắn, nhỏ Gấu lí nhí:

- Cảm ơn Huy nhé!

- Hì, đây, em thích đc gọi tên mình lắm! Đằng này chị Cỏ toàn gọi em là nhóc thôi.

- À, ừ... - Lòng nhỏ Gấu lại tê tái. Sao lúc nào tên Cún này cũng nhắc tới nhỏ Cỏ thế.

- Chị có thích lên kia chơi ko? – Nhóc Cún bắt chợt chỉ tay về phía cái nhà phao.

- Gì vậy?

- Là lên đó nhảy nhà phao đó chị! – Nhóc Cún lại cười, cái răng khểnh duyên thật là duyên, nhưng lúc này nhỏ Gấu chẳng thể bận tâm, bởi mắt nhỏ đang tròn xoe vì ngạc nhiên. Nhỏ và Cún đã qua cái tuổi con nít ấy rồi, 2 đứa lớn đầu, to xác thế này mà lên đó nhảy với một lũ trẻ con 4,5 tuổi thế kia á? Nhỏ và hội bạn là chúa nghịch ngợm, trò gì cũng thử, nhưng riêng cái trò này thì đã qua tuổi từ gần chục năm nay rồi. Chẳng lẽ nhóc Cún vẫn còn trẻ con đến thế? Híc, giờ lại lôi kéo cả nhỏ nữa.

- Lên đi chị! – Nhóc Cún nắm lấy tay nhỏ kéo đi. Bất giác cả hai như có một sóng điện chạy dọc cơ thể. 4 con mắt nhìn nhau, bất chợt cả hai cùng quay mặt đi ngượng ngùng, nhóc Cún vội giựt tay ra. Nhỏ thấy tim mình chột nhối đau. Cái cảm giác như vừa bị vứt bỏ vậy! – Hì, xin lỗi chị! Thôi mình đi đi! – Nói rồi thằng bé lại nắm lấy tay nhỏ như một lời xin lỗi vì hành động vừa rồi, kéo nhỏ đi. Đôi bàn tay của một thằng em kém nhỏ 1 tuổi nhưng đủ rộng hơn, lớn hơn để nắm trọn lấy bàn tay nhỏ, áp áp, một cái gì đó áp áp lạ thường, dù rằng nhỏ biết đó chẳng phải là cái nắm tay tình yêu.

- Lên đi đừng ngại!... Nhảy đi mà chị! Nhảy như mấy em này này! – Nhóc Cún vẫn nắm tay nhỏ Gấu giục.
- Nhảy dễ lắm mà chị. - Thằng nhóc bắt đầu nhảy, kéo tay nhỏ Gấu buộc nhỏ cũng phải nhảy theo. Giữa một bầy trẻ con lít nhút, hai đứa lộc ngộc, lớn tướng nhảy nhót hăng say chả kém gì các em. Nhỏ Gấu cười tít mắt, la hét vui sướng, nhỏ phải công nhận là mình đánh mất mất niềm vui của trò chơi này lâu lắm rồi. Đôi bàn tay vẫn nắm vào nhau, càng khiến nhỏ vui và hạnh phúc hơn.

- Anh chị là người yêu của nhau à? – Lũ trẻ con bu vào hỏi hai đứa nó.

- Ko ko. - Nhỏ Gấu vội đưa tay lắc đầu.

- Thế sao hai anh chị lại nắm tay nhau?

- Thì anh chị quý nhau chứ sao! – Nhóc Cún cười đáp lại, cái răng khểnh lại có dịp làm duyên. Nhỏ Gấu lại tròn mắt quay sang nhìn thằng em. Quý nhau? Chẳng lẽ nhóc Cún quý mình ư? Nhỏ ngạc nhiên xen lẫn cả niềm vui. Ủ thì vẫn biết quý ko phải là yêu!

- Quý là yêu nhau mà!

- Hì, nhóc này ngộ ghê. - Thằng Cún đưa tay xoa đầu thằng bé 4 tuổi. - Sau này lớn lên em khác biết. Quý khác, mà yêu khác biết chưa!

Hơn 30 phút nhảy nhót, đủ để hai đứa thấm mệt, nhưng đc cái chẳng còn cảm giác lạnh của mùa đông.

- Chị có người yêu chưa?

- Hả? À...

- Có rồi phải ko?

- Ủ. - Nhỏ Gấu khẽ gật đầu.

- Là anh chàng tốt số nào vậy? Chị xinh đẹp lại đáng yêu và tốt bụng thế này chắc anh ấy đc lắm!

- Ko, anh ấy là một anh chàng ngốc.

- Sao vậy chị?

- À ko chị ngốc thì đúng hơn, ai đời lại yêu một người đã có người yêu.

- Vậy à. Thế thì buồn thật! Nếu người ta có người yêu rồi thì ko nên làm kẻ thứ 3 chị ạ!

- Thằng quý này, chị mà biết rồi! - Nhỏ “cốc đầu yêu” thằng em. Lần đầu tiên nhỏ có cảm giác nhỏ là chị của thằng bé. - Chị đã hứa với lòng là sẽ quên anh ta. Chúc phúc cho anh ta và người ấy!

- Eò, chị cao thượng quá nha. Nhưng giờ chị còn yêu anh ta ko?

- Hả? Hì... - Mặt nhỏ Gấu đỏ gay, nhỏ cổ cười trừ. Còn yêu anh ta nữa ko ư? Nhỏ muốn quên lắm nhưng sao nhỏ lại thấy khó vậy? Yêu một người đã khó, quên một người còn khó hơn!

Nhóc Cún đưa nhỏ Gấu về tận nhà. Dừng xe trước cổng, thằng nhóc đưa nhỏ con Gấu bông, cười tươi.

- Cửa chị này! Cảm ơn vì món quà và cả việc đã đi chơi cùng em hôm nay nhé!

- Ủ, biết rồi, về đi!

Nằm ôm con gấu bông mới đc tặng, lòng nhỏ Gấu thấy hạnh phúc lắm, nhưng đôi mắt nhỏ vẫn ánh lên một nỗi buồn. Ở bên nhóc Cún, nhỏ biết thế nào là sự ấm áp, nhưng cũng biết thế nào là sự cô đơn, lạnh lẽo. Nhỏ chìm vào giấc ngủ lúc nào ko hay, với giấc mộng về một buổi đi chơi nhớ mãi đời nhỏ!

Nó bước vào lớp với đôi mắt thâm quầng vì mất ngủ. Cả đêm qua đánh vật với môn lịch sử và môn lí. Thực sự, nó là đứa con gái thuộc típ chả sợ gì cả, nhưng nó ko phải là đứa bất cần đời, hơn hết nó lại rất yêu đời. Nó chẳng phải là đứa chăm chỉ gì, chính vì thế mà hôm qua nó mới phải khổ sở ngồi nhà thức trắng đêm nhồi nhét một lúc hai cái môn khác nhau một trời một vực. Lịch sử với lại vật lí. Nó học hành hồi cấp hai còn đc loại giỏi, chứ lên cấp ba thì toàn khá. Chẳng biết có phải nó mãi chơi ko nữa, nhưng một phần nó thấy chương trình sách giáo khoa quá nặng, cộng thêm mấy thầy cô, điển hình như Hải Kute giảng bài chán ngắt. Sắp thi nên nó mới phải học, chẳng phải vì lo cho bản thân nó ko đâu, mà cái chính nó ko muốn làm bố mẹ buồn. Nó yêu bố mẹ nhất mà!

- Hộp quà của ai mà to thế này...? - Nó vừa ngáp ngủ vừa hỏi.

- Của em Cún đó. Quà này thì em Cún thích bà ra mặt rồi nhé! Tầm ngấm tầm ngấm mà đánh chết voi! - Nhỏ Chins chùn mũi.

- Tầm ngấm tầm ngấm cái đầu bà ý!

- Em Cún tốt với bà thế còn gì! Đừng để phụ lòng em! - Nhỏ Gấu tỏ vẻ chân thành.

- Còn bà ý! Tôi còn chưa xử bà đâu.

- Gì?

- Rõ ràng là thích em Cún, thế mà dùng một cái lại yêu thằng khác. Bà dùng có mà giống con Chins, “yêu ai yêu chỉ một người - đừng yêu lắm chỗ nhiều nơi hững hờ!”

Hai con bạn bỗng bật cười hớ hớ, khiến nó què ko thể tả.

- Hôm nay Cổ nhà ta nổi hứng làm thơ cơ đấy!

- Tôi ko thèm nói chuyện với hai bà nữa.

Nó giận dỗi gục mặt xuống bàn, giả vờ ngủ. À ko nó ngủ thật!

Cuối cùng những ngày thi cũng qua, những bài vở ở trên lớp bắt đầu nhẹ dần. Trên ban công tầng 3 tiếng hò hét, reo vui âm cả một góc. Nó và nhỏ Gấu cầm một hộp lớn toàn chong chóng giấy, thành quả của cả giờ ngồi làm. Những con chong chóng quay tròn quay tròn, thả mình rơi trong gió từ trên tầng ba rồi đáp nhẹ xuống mặt sân. Cả một khoảng ko rực rỡ với những cánh chong chóng quay. Nhẹ nhàng, lãng mạn, thơ mộng. Nó gửi hồn mình vào những cánh chong chóng quay. Cái cảm giác đc bay lượn, đc khoe mình với những tấm áo đủ sắc màu quay tròn trong gió, dù rằng rồi sẽ phải đáp mình xuống mặt đất. Với nó “thà một phút huy hoàng rồi chợt tắt. Còn hơn le lói suốt trăm năm”.

Khấp trên sân trường, bao con mắt hơn hở ngược nhìn làn mưa chong chóng trên tầng 3, làn mưa của sắc màu!

- Này! Sao mấy em lại thả chong chóng ở đây? Rác hết xuống sân trường biết ko?

- Dạ! Chúng em chào thầy ạ!

- Hả? – Hùng xi lanh ngơ ngác trước màn chào tập thể của học sinh. Nó nhanh nhẩu.

- Dạ chúng em đang quay phim thầy ạ. Chúng em muốn làm một bộ phim về trường lớp. Chúng em thả rồi lại quét sạch mà thầy. Thầy nhìn xuống dưới đi ạ!

Dưới sân nhỏ Chins với cây chổi và cái hót rác giơ cao vẫy vẫy ra hiệu cho thầy hiệu trưởng nhìn. Cái mặt nhỏ cười toe, mà trong lòng thì đầy ảm ức.

- “Hai đứa đều cá, ăn gian bắt mình xuống đây quét trong khi chúng nó đc tha hồ mà đứng thả chong chóng. Biết thế này đêch chơi trò oản tù tì còn hơn.

- Ủ vậy thì nhớ dọn dẹp sạch sẽ đó! Mà bao giờ làm xong phim nhớ cho thầy xem đấy!

- Vâng ạ! – Nó hơn hở, thầy hiệu trưởng dễ bị gạt thật. Nhưng thầy đúng là thầy hiệu trưởng tốt nhất mà nó từng biết. Thầy ko chỉ có uy tính lãnh đạo tốt mà thầy còn rất hiểu học sinh. Khác hẳn với cô hiệu phó bà chằn và bà hiệu trưởng hồi cấp 2 của nó. Nhớ lại hồi đấy, trường tổ chức thi làm báo tường chào mừng ngày nhà giáo Việt Nam. Nó vẫn còn nhớ như in. Cô hiệu trưởng là người khó tính, cái mặt lúc nào cũng khó đăm đăm, chả bao giờ cười với học sinh, chưa kể lúc nào cũng khắt khe, hễ học sinh mắc lỗi là phạt và phạt thật nặng. Ấy thế mà trong cuộc thi làm báo tường lần đó, lớp anh chị lớn làm một bài thơ về cô hiệu trưởng có câu thế này: “Đôi mắt cô âu yếm nhìn đàn em thơ ngây – Đôi môi cô mỉm cười căng nhựa đầy yêu thương!”. Nó nghe mà muốn sờn gai ốc. Chẳng biết có phải vì thế mà tờ báo tường của lớp anh chị đc dành giải nhất hay ko!

Nó ngó xuống sân trường, nhỏ Chins vừa quơ chong chóng vừa đánh mắt lườm túi bụi chúng nó.

- Chúng mày thả thì xuống mà nhặt đi!

- Hì, ai bảo bà thua chứ! – Nó quay sang nhỏ Gấu ngheu ngao hát – “Oản tù tì ra gì ra cái này. Em ra cái kéo cắt tình vu vơ”.

- “Anh ra phong thư gửi tình thường nhớ”

- “Đền em đi nhé thua rồi làm ngơ”

- “Đền em một đoạn bài thơ chung tình!”

- “Đền em em phải quét sân một mình!” – Nó hát to hét xuống sân treu tức nhỏ Chins, cô bé ầm ức mà chẳng làm đc gì hai con bạn!

Thế đấy, nếu hỏi hạnh phúc của nó là gì, có lẽ nó sẽ ko ngần ngại mà trả lời: Gấu và Chins.

Từng cơn gió thổi khiến những cành lá rung rinh như đang nhảy múa, hiem có hôm nó lại dậy sớm như hôm nay. Cũng vì một việc trọng đại của lớp mà. Nó vươn người ra ban công, đưa tay hứng lấy giọt sương mai long lanh trên chấu cây cảnh. Sương mai mát lạnh, cả cơn gió hôm nay cũng mát lạnh. Mát lạnh chứ ko phải lạnh buốt như cái lòi mùa đông, bởi giờ đã sang xuân rồi. Tiết trời cũng thật đẹp. Nhìn giọt sương long lanh trên bàn tay mình, nó bỗng thấy yêu đời đến lạ. Cuộc đời này còn vô vàn cái đẹp và chẳng phải ở đâu xa mà nó ở ngay chính xung quanh nó lúc này. Huy Vũ. Bất chợt nó nghĩ tới cậu. Điền rõ thật.

Thầy Chuân bút chì bước vào lớp với một khuôn mặt man mác buồn.

- Chào tất cả các em. Hôm nay là buổi học cuối cùng của thầy với lớp ta. Thầy phải chuyển công tác!

- Dạ??? - Tiếng cả lớp đồng thanh. Bất chợt nhỏ Chins đứng phắt dậy nghêu ngao.

- Tại sao yêu nhau ko đến đc với nhau?

- Tại sao? Tại sao Ứng Hoàng Phúc thầy ơi! – Lũ học trò cọt dừa mà chẳng mấy may đôi mắt ai kia trên bục giảng ánh buồn. Cũng hơn 1 năm cùng lũ học trò rồi chứ có ít gì đâu. Gắn bó với chúng nó biết bao kỉ niệm buồn vui, ấy thế mà hôm nay nói lời chia tay, lúc bước vào lớp gần như nghẹn lời ko nói đc, cứ nghĩ chúng nó cũng sẽ buồn như thầy, vậy mà chúng nó vô tư quá đi thôi. Bỗng những tràng cười im bặt. Nhỏ Gấu chạy lên bục giảng, giật cái dải băng zôn với dòng chữ kính cẩn: “Chúng con tạm biệt thầy ạ”. Nó đứng dậy với cái bánh ga tô to đoành, cùng dòng chữ: “Chúng con yêu thầy”, tiếng lên chiếc bàn giáo viên cũ kĩ.

- Chúng con biết tin thầy phải chuyển công tác từ hôm qua rồi ạ. Chúng con muốn tặng thầy chiếc bánh kem này do chính tay chúng con mua nguyên liệu về làm, mong thầy sẽ cảm nhận đc tất cả tình cảm chúng con gửi vào đây.

- Thầy... thầy cảm ơn các con! - Thầy Chuân bút chì gần như ko nói nổi lên lời. Cổ họng thầy có cái gì đó bộp nghệt. Niềm vui hay nỗi buồn? Ko, là sự xúc động và cả tình yêu lũ học trò nhỏ - những đứa con ngoan của thầy. 10 năm trong nghề chưa đủ để thầy có thể trở thành một giáo viên với tay nghề cao nhưng đủ để thầy có đc tình cảm từ lũ học trò nhỏ. Có ai đó nói, nghề giáo ko phải chỉ là người cha người mẹ nghiêm khắc mà còn phải là 1 người bạn tốt! Giờ thì thầy đã hiểu!

- Chúng con thực sự sẽ rất nhớ thầy!

Cả lớp học bỗng dưng chìm trong lặng im. Niềm xúc cảm đang dâng trào. Tiếng thút thít bắt đầu vang lên. Những giọt nước mắt của tình thầy trò lặng lẽ rơi. Trên bục giảng, chiếc bánh kem hình như cũng biết khóc!

15. Chương 15

Vào một cái, đã đến học kì hai, và cũng là thời điểm sắp đến lễ kỉ niệm 65 năm ngày thành lập trường. Năm nay, để chào mừng ngày thành lập của trường, trường tổ chức đêm văn nghệ với các phần biểu diễn đến từ các lớp. Mỗi lớp 2 tiết mục tùy chọn.

- Cả lớp nghe đây, trường tổ chức đêm văn nghệ và mỗi lớp phải tham gia 2 tiết mục. Lớp mình định làm gì đây. Này, lớp phó văn mĩ thế? - Tiếng nhỏ lớp trưởng oang oang đánh thức nó dậy. Đấy, đến cả buổi sinh hoạt lớp nó vẫn tranh thủ ngủ đc. Ngáp ngắn ngáp dài nó đứng dậy.

- Lại múa hát nữa à? Ko có tiết mục gì khác đc sao?

- Thì cũng tùy, mà bà là lớp phó văn mĩ thế bà phải nghĩ ra cái gì độc độc đi. Đầu bà lăm ý tưởng lăm mà!

- Giờ tôi chỉ có mỗi ý tưởng là ngủ thôi!
 - Thích chết ko? – Nó giật mình bởi tiếng nói của 48 thành viên còn lại trong lớp. Quá kinh hãi. Nó biết mà, cái lũ lớp nó nổi tiếng là thích thể hiện. Những cái việc kiểu như thế này mà làm qua loa đại khái thì chúng nó cho biết mặt. Nó dụi mắt, hít thở sâu lấy lại sự tỉnh táo, liếc xuống nhỏ Chins đang chăm chăm tờ tạp chí người mẫu, nó nảy ra sáng kiến liền.
 - Thế thì trình diễn thời trang sáng tạo đi!
 - Hả?
 - Thì kiểu thời trang tự làm ý. Chả độc đáo quá còn gì!
 - Đc, duyệt! - Nhỏ lớp trưởng vỗ tay cái đét, khiến nó giật cả mình.
 - Mỗi bà duyệt thôi à, nó tiu nghỉu.
 - Ko, duyệt duyệt! - Tiếng cả lớp đồng thanh mới sợ.
 - Hì, thế chứ! Mình phục mình thật!
 - Còn một tiết mục nữa!
 - Hai tiết mục cơ à? – Nó cầm cái bút chì vừa ồm ồm cắn xong đập đập vào đầu.
 - Đóng kịch đi! - Tiếng Huy Vũ vang lên. Mắt nó sáng hơn đèn pha ô tô. – Ông này giỏi, ý tưởng hay. Mọi người thấy thế nào? Trình diễn thời trang với đóng kịch thì quá độc rồi còn gì. - Nó cười hớn hở.
 - Quyết định vậy nhé. Nhưng Khին chịu trách nhiệm viết kịch bản, Cỏ chịu trách nhiệm phần thời trang. Xong. Giải tán quốc hội!
- ****
- Ko thể tin nổi! - Nhỏ Gấu đập bàn cái rầm. – Như thế khác nào xỉ nhục lớp mình! Đánh chó thì phải ngó mặt chủ chứ!
- Nó ngơ ngác nhìn con bạn. Chuyện lạ nghe, bữa nay nó lại đi bảo vệ cho Hải Kute. Chuyện là thế này, 4room trường nó tổ chức cuộc thi “Teacher Idol” dành riêng cho các thầy cô trong trường. Ấy thế mà trong list danh sách bình chọn ko có tên Hải Kute lớp nó.
- Phải đi tìm cái hội 4room, hỏi cho ra nhẽ, ko thể để yên chuyện này đc! - Rầm. Nhỏ Gấu lại đập bàn vì cơn giận dữ.
 - Bà bình tĩnh giùm cái.
 - Ko bình tĩnh đc!
- Thế là nó, nhỏ Chins, và nhỏ lớp trưởng phải lẻo đẻo đi theo nhỏ Gấu. Nó quyết tìm gặp thằng cho Admind, hỏi cho ra nhẽ mọi việc. Đã bảo con này là chúa nóng tính mà. Cứ đụng chạm gì nó thì thôi rồi.
- Ai tìm tôi thế? - Một tên con trai lạ hoắc. Lần đầu nó và hội bạn nhìn thấy. Thì chúng nó có bạn tâm gì đến 4room trường đâu mà biết mặt cái thằng Admind chứ.
 - Anh là Admind? - Nhỏ Gấu chỉ thẳng tay hỏi. Anh chàng lạ mặt đưa tay gạt tay nhỏ xuống.
 - Anh hơn cô em 1 tuổi đó, thế nên đừng có chỉ tay vào mặt anh như thế.
 - Tôi hỏi lại anh một lần nữa, anh có phải Admind ko? Nếu ko thì đi ra chỗ khác chơi, tôi muốn tìm thằng cha Admind ko biết điều kia. - Nhỏ Gấu hếch cái mặt lên, hai tay chống nạnh.
 - Cô em sao phải tạo dáng thế kia!
 - Cái gì?
 - Anh là Amind của 4room trường, tên anh là Đức Mạnh. Các em tìm anh có chuyện gì?

- Chúng tôi tìm anh để hỏi cho ra nhẽ, tại sao thầy tôi, Hải Kute lại ko có trong danh sách bình chọn Teacher Idol?

- À ra vậy. Chắc là do thiếu sót!

- Thiếu sót cái đầu anh ý! Làm ăn thế à? Admind với chả Ad miếc, về vườn đi là vừa!

- Này nhóc, sao đánh đá vậy?

- Quen rồi, anh mà ko sửa lại danh sách đừng trách với tôi!

Nhỏ Gấu quay mặt hùng hổ bước đi, nó và hai đứa còn lại ngơ ngác nhìn con bạn xung trận suốt từ nãy, sự tình chạy đuổi theo. Con nhỏ Gấu này, hôm nay ăn gì mà đi nhanh dữ thế.

- Mày kinh thật đấy! Nói như bỏ vào mặt người ta ý.

- Tại cơn điên nó lên.

- Mà anh chàng này sao nhẹ nhàng tử tế thế nhỉ?

- Lại còn đẹp trai nữa! - Nhỏ Chins ngất ngây con gà tây. Ủ thì cũng phải công nhận anh chàng vừa rồi cũng đẹp trai. Dáng cao, khuôn mặt đàn ông, nhìn lại tây tây, ăn mặc cũng khá có gu thẩm mỹ. Nói chung là ổn.

- Giờ mới biết 4room trường mình có anh đẹp trai thế. Bữa nào phải ghi danh tham gia mới đc! - Nhỏ lớp trưởng hí hửng.

- Đẹp trai á, sao tao chẳng để ý, chỉ thấy nó hơi kinh. Ra đánh đàn anh gớm, lúc nãy nó gạt tay tao làm tao tức gần chết.

- Thì mày hành động bất lịch sự bỏ xừ đi đc! – Ba con bạn chốt hạ một câu nặng chịch khiến nhỏ Gấu tịt ngóm.

- Gì? Thật à?

- Thì mày đọc đi. - Nhỏ Gấu mặt mày bí xị chìa ra bức thư tình mới nhận sáng nay.

- Ôi trời ơi, hôm qua vừa bị mày quạt cho té tác, ấy thế mà hôm nay đã viết thư tán mày rồi.

- Thì hần bảo, quá bất ngờ, chưa gặp phải đứa con gái nào ghê như tao, hần thấy thích. Đều thế chứ!

- Đều gì? Anh chàng cũng đẹp trai đấy chứ! À nhưng mà mày biểu mày có người khác rồi mà!

Nhỏ Gấu mặt lại buồn thiu. Nhỏ lại nhớ tới Cún.

- Chị Cỏ!

- “Ôi, lại là thằng nhóc”. Này nh... à này Huy, có chuyện gì mà lúc naà cũng gọi chị í ới trên sân trường vậy?

- Em xin lỗi, em làm phiền chị à?

- Ko phải vấn đề đấy, nhưng Huy à, chị chỉ coi em là em trai thôi, em hiểu ko?

- Em biết, nhưng đó là tại vì chị ko cho em cơ hội.

- Gì?

- Chị lúc nào cũng lẩn mặt, và trốn tránh em.

- Vì chị ko thích em, hiểu chưa! - Nó bỏ đi, bỏ mặc thằng em ở lại. Nó biết lúc này đây thằng nhóc buồn lắm, nhưng nó ko thể cứ để thằng em lèo đèo theo mình một cách vô ích thế này, nó ko yêu thằng bé có cái tên Huy hay biệt danh Cún, trái tim nó có chủ rồi!

Nơi cuối sân trường có một thằng bé đứng nhìn theo bóng người con gái mà nó thích. Trên tay hai chiếc vé xem phim yêu đuổi, mong manh trước cơn gió mùa đông lạnh buốt.

- Đây, nhóc đánh đá! - Nhỏ Gấu vừa đi ra tới cổng đã gặp ngay anh chàng Đức Mạnh đứng chờ mình sẵn.
- Tôi có tên ko phải nhóc đánh đá!
- Hì, nhưng anh thích gọi em là nhóc đánh đá cơ. Hợp với em!
- Hợp cái đầu anh ý! Đẹp ra cho tôi đi!
- Lên xe đi anh chở về.
- Ko cần, tôi có người đón rồi!
- Ai chứ? Hôm nay xe em bị hỏng, nhờ mỗi mồm lũ bạn đều ko trở về đc, thì lấy đầu ra ai đón chứ?
- Ê anh cho người theo dõi tôi đấy à?
- Hì, ko nhưng nếu anh cần thông tin về em là có đc ngay. Thành viên 4room đông lắm mà!
- Anh!
- Thôi lên xe đi anh chở về!
- Tôi đã bảo có rồi mà!
- Chị Gấu! Có chuyện gì vậy?
- “Ôi may quá, chúa giúp con!”. Cún, chị đây rồi! - Nhỏ Gấu chạy bán sống bán chết tới chỗ thằng em. – Sao em làm gì mà lâu thế? Bắt chị chờ!
- Dạ?

“Cốp” - Nhỏ Gấu đá chân thằng em.

- Thôi muộn rồi mình về đi! - Nhỏ leo tót lên xe thằng em, trong khi thằng bé vẫn chẳng hiểu đầu đuôi thế nào. Bên kia cổng, anh chàng Admin cái mặt cũng đang tiu nghỉu.

- Có chuyện gì vậy chị?
- À ko, hì, chị ko có xe muốn em chở về thôi mà!
- Chị này, chị... chị có thích đi xem phim ko?
- Hả?
- Em có hai tấm vé đó, nếu chị thích tối nay hai chị em mình cùng đi.
- Đây, vé mời chị Cỏ đúng ko? Nó lại từ chối à?
- Ko. - Những guồng quay xe đạp bỗng chốc nên nặng nề vô cùng. – Em ko kịp mời chị ấy.
- Ê, thế là đùn cho chị à?
- Ko, ko... nếu chị ko thích thì thôi vậy! Tại em... em đang buồn.
- Gì?
- À ko!
- Thằng bé này, đc rồi, muốn có người tâm sự chứ gì! Ừ, tối nay nhớ đến đón chị đúng giờ đó. Mà mấy giờ vậy em Cún đẹp trai?
- Hì, 7h nhé chị!
- Ok!

Nhỏ Gấu đang loay hoay với một đồng quần áo, thực sự là nhỏ ko biết là mình nên mặc bộ nào. Đc đi xem phim cùng Cún đó là niềm vui với nhỏ, dẫu biết rằng Cún chỉ coi nhỏ như một người chị, người bạn để như hôm nay là chia sẻ nỗi buồn, dốc bầu tâm sự. Tiếng chuông điện thoại làm gián đoạn công tác sửa soạn của nhỏ. Số máy lạ.

- Alo, ai vậy?
- Anh Mạnh đây.
- Sao anh lại có số tôi hả?
- Anh gõ trên google, với lại số của nhóc in đầy trên bờ tường ý.
- Cái gì? Ý anh ví tôi như mấy cái biển khoan cắt bê tông à?
- Hì, nhóc cũng thông minh thật! Anh đùa mà, đừng nóng thế.
- Đùa cái gì mà đùa. Mà anh gọi cho tôi có việc gì?
- Hôm nay ở rạp có phim hay lắm, anh định rủ em đi xem. Thế nào?
- Rất tiếc là tôi cũng đã hẹn đi xem phim với bạn rồi.
- Vậy thì mình cùng đi cả thể nhé!
- Ko. Thôi chào anh! Muộn rồi tôi còn phải chuẩn bị đi!

Nhỏ Gấu cúp máy rồi lại quay lại với công việc sửa soạn của chính mình. Nhỏ muốn hôm nay mình trông phải thật đẹp. Hì, ít nhất thì cũng đc đi cạnh một thằng con trai đẹp trai nhất khối 10 mà.

Đúng giờ hẹn, nhỏ Gấu xuất hiện trước mắt thằng em với mái tóc xoắn nhẹ nhàng, quần jin đi giày búp bê. Nhìn nhỏ xinh y như một con búp bê vậy. Nhóc Cún nhìn nhỏ mà ko chớp nổi mắt. Thật sự, thằng bé đến tận hôm nay mới phát hiện là chị Gấu lại xinh đến thế.

- Này nhóc, sao nhìn chị dữ vậy? - Thật ra nhỏ biết tổng là thằng bé thấy mình xinh quá đây. Chính nhỏ còn thấy thế khi tự mình soi vào gương mà.
 - Hì, bữa nay trông chị xinh thật!
 - Chị thì lúc nào chả xinh! - Nhỏ cười títt mắt, nụ cười mà bỗng khiến cho thằng em thấy ấm lòng hơn.
- Ngồi trong rạp chiếu phim. Nhỏ Gấu vừa xem phim vừa cười hỏ hỏ. Nhỏ thích nhất là phim hài mà. Chẳng bận tâm có một thằng bé đang tròn mắt nhìn mình. Thì từ trc đến giờ đây là lần đầu tiên thằng bé đc mở mắt với điệu cười con gái đã man đến thế. Cái mồm nhỏ lại còn đang nhai ngấu nghiến bắp rang bơ nữa chứ. Thằng bé phì cười.
- Chị lớn rồi, mà ăn vẫn để dính mặt thế này sao? - Thằng bé đưa tay gạt miếng bắp rang bơ dính trên má nhỏ chị.
- Nhỏ Gấu bỗng thấy cái cảm giác là lạ dâng trào trong lòng. Nhỏ khẽ mỉm cười. Y như trong phim Hàn Quốc vậy. Diễn viên nam chính thường làm thế này với diễn viên nữ chính mà.
- Chị cười gì thế? Răng dính đầy thức ăn kì.
 - Hả? - Nhỏ ngượng chín mặt. Thằng bé này chẳng giữ ý gì cho nhỏ cả. Với vôi lon coca, nhỏ muốn uống cho xuôi cơn xẩu hổ lẫn xúc miệng luôn cả thế. Bất giác, nhỏ thấy mềm mềm. Bó tay, tay con trai mà như tay con gái ý. Đúng rồi, nhỏ nhớ tới bàn tay đã nắm nhỏ suốt buổi để chơi trò nhảy nhà phao. Kí ức trở về. Thật hạnh phúc. Nhỏ đang ngất ngây.
 - Chị cầm vào tay em rồi đó!
 - À, hì chị...chị...

- Chị muốn lấy nước chứ gì? – Nói rồi thằng bé cầm lon coca và bật nắp cho bà chị. – Đây, chị uống đi! Hi.
– Trong ánh sáng mờ mờ của rạp chiếu phim cũng đủ để nhỏ thấy nụ cười với chiếc răng khểnh hút hồn nhỏ.

Vừa bước chân ra khỏi rạp chiếu phim, nhỏ Gấu giật mình bởi một cánh tay đặt lên vai mình.

- Nhóc đánh đá!

- Đây, anh định dọa ma tôi đấy à? - Nhỏ gắt lên đến cả thằng nhóc Cún cũng phải kinh hãi.

- Trời, em đúng là đánh đá thật! Tại em nói em cũng đi xem phim, thế là anh đến xem có gặp em ko, tìm mãi chả thấy, may quá lúc về thì lại thấy! – Tên Mạnh cười tươi, cái vẻ đẹp trai cũng một phần đc thể hiện. Mà đúng như mấy con bạn nói, tên này ko phải loại tồi hay một thằng con trai tầm thường, chí ít thì hẳn cũng được xếp vào hàng đẹp trai.

- Tôi đã nói đi xem phim cùng bạn rồi mà, tìm tôi làm gì?

- À xem phim cùng nhóc Cún này hả? – Tên Mạnh quay ra vỗ vai thằng em. Nhỏ Gấu đưa tay gạt tay tên đáng ghét khỏi tay thằng em.

- Đừng nghĩ ở đây chỉ mình anh là người lớn! Cầm gọi Cún của tôi là nhóc biết chưa?

Cún giật mình khi nghe nhỏ chị nói. Cái gì là “Cún của tôi” vậy? À mà ko chỉ có mình thằng bé, thằng anh to xác kia cũng đang hướng đôi mắt thắc mắc hỏi nhóc đánh đá.

- Gì vậy? Sao lại là Cún của tôi? Hai người...

- Ko ko... Anh nói linh tinh gì đấy! - Nhỏ Gấu nóng mặt bỏ đi!

- Đợi đã, đợi anh với nhóc!

...

- Bỏ tay tôi ra, làm cái gì thế?

- Thì để anh dắt em, anh lớn hơn em mà!

- Đã bảo bỏ ra mà lại!

- Thôi mà,...

Cún đứng nghệt mặt ra nhìn theo bóng dáng hai người. Một cảm giác gì đó lạc lõng, lẻ loi dâng lên trong lòng cậu. Một cảm giác gì đó như có ai đó sắp cướp đi một thứ quý giá và quan trọng với cậu. Mà thôi, chỉ là cảm giác thôi mà! Cậu lắc đầu cố xua tan mọi thứ!

- Lên xe đi, anh đèo về tận nhà cho! Đảm bảo an toàn tuyệt đối, ko phóng nhanh vượt ẩu, ko lạng lách đánh võng, vân vân và vân vân...

- Ko! Tôi đến đây bằng xe gì tôi về bằng xe đấy!

- Thôi mà, lên xe anh đi!

- Tôi đã bảo ko mà lại!

- Cún này, em để anh chở bà chị đánh đá này về giùm em nhé!

- Ko! Cám ơn anh. Em đã đưa chị ấy đi thì em phải có nhiệm vụ đưa chị ấy về tận nhà. Hơn nữa chị ấy cũng ko thích, em nghĩ ép buộc người khác thì ko nên.

- Thấy chưa? - Nhỏ Gấu hất mặt lên đắc chí rồi nhảy lên xe Cún mặc cho cái tên Đức Mạnh ở đó mà xì khói.

- Đây Huy, hôm nay ra dắt đàn ông ghê!

- Thế thường ngày em đàn bà lắm à?
- Ko hẳn thế nhưng hơi yếu đuối!
- Gì?
- Em phải mạnh mẽ và nam tính nên một chút, em giống như một cậu bé đáng yêu với khuôn mặt baby hớp hồn những con cừu non hơn là một anh chàng đích thực. - Trời, nhỏ đang tự ví mình là con cừu non kìa.
- Vậy hả chị?
- Ừ. Giống như chuyện tình cảm cũng vậy. Em phải xác định rõ giữa thích và yêu. Và một khi đã yêu thì đừng đánh mất cơ hội cũng như chùn bước trước khó khăn. Trừ khi em giống chị. - Nhỏ cười. Nụ cười của một thiên thần buồn.

- Ê hèm! – Nó lấy giọng. – Kính thưa toàn thể 39 con quỷ cái và 9 thằng quỷ đực, tôi Cỏ - đàn ông, rất lấy lòng làm vinh dự thông báo, à nhầm, trình bày ý tưởng thời trang của lớp chúng ta. Ý tưởng mang tên: 5 châu hội tụ!... abc... xyz.
- Đc! Duyệt! Thế ai làm người mẫu?
- Theo như điều tra và thống kê, chân dài lớp ta rất chi là nhiều! – Lũ con gái sướng cười tít mắt. – Nhưng... chúng ta ko tuyển người mẫu nữ, mà là nam!
- Gì? – Lũ con trai, hai thằng đang chơi cờ carô hoảng quá mà đánh sai cả nước, thằng đang chơi ma trận cũng phải giật mình rơi cả máy tính, đến cả Huy Vũ đang tận hưởng giấc ngủ “bình yên” cũng phải kinh hoàng bật dậy, thằng Đức béo đang tu ừng ừng lon coca nghe xong sắc nước phun tứ tung ra bàn.
- Anh em cứ bình tĩnh! Cả lớp chỉ có mỗi 9 mống con trai, mà ai cũng có “vẻ đẹp hình thể” riêng cả. Nói chung là hợp để đóng kịch lẫn diễn thời trang.
- Gì?
- Kịch bản Nhung Khìn đã viết xong, mang tên: Phú ông kén rể. Ngoài 3 nữ diễn viên chính thì vừa đủ 4 nam diễn viên còn lại. 5 thằng vào đội diễn thời trang rồi!
- Phản đối! Phản đối!
- Ông nào thích phản đối hả? – Cái giọng nó gầm gừ đe dọa. - Phải có tinh thần và trách nhiệm vì lớp chứ! Ai mà phản đối, chị em đánh hội đồng luôn. – Cái gì, 9 thằng con trai với 40 con quỷ cái, 3 đánh 1 ko chột cũng què nói gì đến tận 4. - Quyết định vậy nhé! – Nó cười ranh mãnh. – Giờ đến phần tuyển người mẫu. – Lũ con trai chạy loạn khắp lớp.

- Cuối cùng cũng xong, mệt thật! – Nó thở phì phò.
- Thế định tập kịch và làm thời trang ở đâu đây?
- Ở lớp thì dễ bị lộ, mất hay! Về nhà ai đó thì tốt!
- Về nhà Huy Vũ đi!
- Gì? – Nó giãy nảy. – Đùa à? Vào nhà ông ấy làm gì?
- Nghe nói nhà Huy Vũ to và đẹp lắm, mình vào đấy tha hồ tập, lại có khi đc tiếp đãi nồng hậu cũng nên! - Nhỏ Chins mơ mộng.
- Quyết định vậy nhé!
- Ko! Còn Huy Vũ mọi người còn chưa hỏi... Đâu mất tiêu rồi?

- Huy Vũ đẹp trai, tình hình là thế này, lớp mình ko có chỗ để tập kịch với làm thời trang, lớp có thể đến nhà cậu đc ko?

- Hì, đc thôi, nhà tôi rộng đủ chỗ cho cả lớp đấy!

- Ôi ông thật tuyệt! - Nhỏ Chins giang tay định ôm chầm lấy Huy Vũ, cậu lé kip, Chins mắt đà xít té ngã. Cho chừa, ai bảo cái tội hám zai!

- Huy Vũ! – Nó đập cửa vào trong bộ dạng hung dữ.

- Gì vậy? – Huy Vũ nhắc cái tai nghe ra khỏi tai.

- Sao ông lại đồng ý cho lớp đến nhà mình?

- Thì cũng như you, sao lại lôi tôi vào việc trình diễn thời trang? Lại còn mặc váy nữa!

- À thì... Mà ông định trả đũa đấy à? Ông ko sợ sẽ bị lộ chuyện về tôi.

- Tôi đã dặn người làm rồi, đừng lo. You cứ cố tỏ ra là người xa lạ, chưa ở đây bao giờ là đc!

- Ôi! Nhà Huy Vũ đẹp thật!

- Thôi mọi người vào đi! – Huy Vũ mở cửa mời tất cả lũ bạn vào. – Mình sẽ làm ở sân sau, vừa rộng mà lại thoáng mát.

- Nhà Huy Vũ to quá!

- Ước gì mình đc sống ở đây 1 ngày cũng thoả.

- “Trong chán mới biết chán có rận hay ko! Ở đấy mà ước với chẳng ao!” – Nó lầm bầm.

Sau trận chiến đấu với đồng đồ ăn ông quản gia Tâm mang ra, chúng nó cũng bắt tay vào công việc chính. Một nhóm thì làm thời trang với la liệt sách báo cũ, thùng cát tông, lá cây,... Nhóm còn lại là chúng nó thì khăn cổ tập kịch lẫn tranh cãi kịch liệt!

- Cái gì? Tôi làm Thị Nở á? Còn lâu đi! – Nó cầm tờ giấy phân vai tức nghẹn cả cổ.

- You làm Thị Nở là hợp nhất đấy! – Tên Huy Vũ ko biết từ đâu chui ra, cười hà hà chế giễu nó.

- Ông ở bên kia, sang bên này làm gì? Ko phận sự đi ra chỗ khác chơi. – Nó đập Huy Vũ ko thương tiếc.

- Tôi là Thị Mầu sao? - Nhỏ Chins nhăn mặt!

- Mày làm Thị Mầu là hợp quá rồi! Đúng bẩm sinh mê zai còn gì? Haha.

- Gấu làm vai mẹ Đốp là hay lắm đó!

- Phải! Đanh đá phải gọi bằng cụ! Haha

- Cái gì? Thị Nở cũng mang bầu à?

- Ba bà bầu lên sân khấu nó mới hoành tráng.

- Thật ko thể nào chấp nhận đc! Mất hình tượng quá! Mất hình tượng quá!

- Tôi muốn đi vệ sinh cái! Mọi người cứ tập đi nhé!

Nhỏ Chins ôm bụng đi tìm nhà vệ sinh. Nhỏ được người làm dẫn đi vào đại sảnh.

- Rồi cảm ơn chị! Em tự khác biết ra ạ! - Nhỏ cười rồi chui vội vào nhà vệ sinh. Khiếp, chịu mãi từ nãy tới giờ, từ sân sau vào đến đại sảnh mệt hết cả hơi.

Nhỏ Chins bước ra, nhỏ ngơ ngác.

- Nhà đẹp thật đấy! Mà ko biết phòng Huy Vũ ở đâu nhỉ?

Bản tính tò mò dẫn lối nhỏ đi lên tầng khám phá.

- Chà ở đây phòng nào cũng có biển treo phòng hay thiệt! May quá như thế càng dễ tìm!

Nhỏ Chins đi qua từng phòng, tiện thể tận hưởng luôn lối kiến trúc đẹp mắt và hiện đại ở đây. Đang cười títt mắt, nhỏ giật mình. Đập ngay vào mắt nhỏ là tấm biển treo phòng ngộ nghĩnh với cái tên: Trần Lệ Quân.

- Thế này là thế nào?

16. Chương 16

Nó, Huy Vũ đứng như chết chân khi nhỏ bạn chìa ra tấm biển phòng.

- Mày nói đi Cỏ! Mày giải thích đi!

- Tao xin lỗi!

- Xin lỗi ư? Mày và Huy Vũ cùng sống chung một nhà! Vậy mà hai người vẫn giả tạo, giấu giếm tụi tao là sao? Cỏ! Mày có phải là con bạn thân của tao ko? Sao mày là giấu tụi tao, sao mày lại gạt tụi tao?

- Kìa Chins, mày bình tĩnh đi, nghe Cỏ nó giải thích đc ko? Cỏ mày giải thích cho tụi tao hiểu đi! Cả Huy Vũ nữa!

- Mày giải thích đi Cỏ! Nhanh lên!

- Tao... tao... - Nó bật khóc rồi ôm mặt chạy thẳng lên phòng. Nó ko muốn giải thích, hay nói cách khác nó ko biết phải giải thích thế nào. Nhỏ Chins, nhỏ Gấu sẽ ko hiểu cho nó đâu. Bao nỗi uất ức lại ùa về.

- You có biết là Cỏ, you ấy phải chịu bao nỗi uất ức như thế nào ko? You tưởng chúng tôi sung sướng lắm sao? Đã bao giờ hai người nghĩ một đứa con gái cứng đầu như Cỏ lại phải vì gia đình mà trả nợ. Có bao giờ hai người đã phải chịu cảnh từ bỏ hạnh phúc của bản thân, của một đứa con gái chưa tròn 17 để làm vợ một người đáng tuổi bố mình chưa?

- Gì cơ???

- Hai người. - Huy Vũ cười khẩy đầy xót xa. - Chúng tôi chẳng vui vẻ gì đâu!

- Cỏ! Tao xin lỗi!

- Tao ghét mày! Mày nghĩ gì mà bảo tao lừa gạt chúng mày chứ! - Nó mắt đăm lệ thút thít.

- Tao xin lỗi!

- Chúng tao xin lỗi mà Cỏ ơi! Bọn tao thương mày lắm!

- Tao ghét chúng mày lắm! Hai con bạn đáng ghét!

Ba đứa con gái ôm nhau khóc nức nở. Có lẽ những giọt nước mắt kia chẳng đủ để xóa tan nỗi đau của hai con người những cũng để làm nó dịu bớt đi phần nào.

Nó cứ khóc, khóc hoài, những giọt nước mắt lăn dài, hoà cùng nước mắt của những người bạn. Nó khóc trên bờ vai bạn, khóc trong sự ghen ngào đc chia sẻ và cảm thông cho nỗi đau, nỗi mất mát mà nó phải chịu đựng.

Huy Vũ đứng tựa cửa. Đôi mắt buồn long lanh. Hình như cậu cũng biết khóc, biết rung động như một con người. Khẽ nhắm mắt. Giọt nước mắt lăn dài, mặn đắng nơi đầu môi.

Hai chiếc xe đạp bon bon chạy trên đường, 3 đứa con gái và một thằng con trai. Tiếng cười đùa ríu rít hoà trong những giọt sương mai còn phủ đầy trên lá. Nó cười, cười nhiều lắm.

- Cỏ này, thế để bịt miệng tụi tao mà cần phải mất một bữa khao gì đó nha!
- Hì, yên tâm, tao khao mày hẳn em Cún nhé! – Nó cười hà hà!
- Mày nói cái gì thế? - Nhỏ Gấu chọt cẩu!
- Ô thế mày ko thích à? Ko thích thì thôi! – Nó tỏ vẻ thương tiếc. – Tao quên là giờ mày đã có bồ mới và ông Admin đẹp trai. Tiếc ày thật, em Cún - mối tình đầu mà lỡ để tuột mất dễ dàng thế!
- Con Cỏ kia tao giết mày!
- Huy Vũ ơi đạp nhanh lên! Con Gấu nó giết tôi mất!
- Nặng như voi ý mà bắt người ta đạp nhanh!
- Con Cỏ kia, tao mà bắt đc mày thì no đòn!

-...

Những tiếng tru tréo ầm vang khắp con đường tới lớp. Hoa và hương cỏ hôm nay thơm quá! Mùa xuân đã về rồi!

Những guồng quay xe đạp hoà trong gió, những tiếng gào thét của nhỏ bạn hoà trong nụ cười của riêng nó, nụ cười của hạnh phúc, vì nó biết 1 sự thật nho nhỏ trong trái tim con bạn thân và cả thằng em ngốc nghếch nữa!

Những tràng pháo tay nổ rầm rộ trước màn phát biểu hoành tráng của thầy hiệu trưởng. Hoành tráng ở chỗ nó chẳng dài dòng lê thê, chẳng khiến học sinh chết mỗi dưới sân trường với màn báo cáo thành tích hay phô trương hoá về trường. Thầy chỉ nói ngắn gọn vồn vắn:

- Chào mừng sự có mặt của tất cả quý vị và toàn thể các em học sinh thân mến của ngôi trường, đại gia đình Hoa Hướng Dương trong buổi lễ trọng đại ngày hôm nay. 65 năm xây dựng và trưởng thành ngôi trường của chúng ta thế nào thì đã đc tổng kết và trình bày hết trong các buổi lễ trọng đại khác. Hôm nay, chúng ta sẽ ko mất thì giờ cho những văn bản dài lê thê đó mà thay vào là phần biểu diễn văn nghệ chào mừng kỉ niệm 65 năm ngày thành lập trường THPT Hoa Hướng Dương!

Những tiết mục biểu diễn lần lượt đc ra mắt sân khấu. Những tràng pháo tay ko ngớt đầy tán thưởng.

Nó trong bộ dạng đích thị của một nàng Thị Nở thời

. Hai bím tóc dài hai bên thắt nơ bằng hai sợi dây xanh kết. Hai cái má bầu bĩnh tự dưng xuất hiện đôi má hồng đỏ lừ, tròn xoe và to tướng. Đôi môi thiếu nữ xinh xắn thường ngày giờ bị thay thế bởi cái môi to bự, tô son đỏ chói. Chưa kể bộ quần áo nó đang mặc. Quần yếm, áo phông trắng, giày thể thao. Đó trông phong cách thế kia mà sánh đôi với bộ mặt dã man. Chẳng khác nào nhìn nó như một bức tranh biếm hoạ vậy! Nó soi mình trong gương mà chỉ muốn đâm con Thảo béo – chuyên gia trang điểm cho nó hôm nay. Đúng là con mắt thẩm mĩ có 1 ko 2 của nhỏ Thảo Béo nổi tiếng thị nở ở lớp! Híc, híc đáng nhẽ ra phải cho nhỏ đóng vai này chứ ko phải là nó. Ầm ưc!

- Nhìn you kìa! Mặc cười quá!
- Ông mà ko ngậm ngay cái mồm lại là tôi cho ăn cái đế giày này luôn đấy!
- Nhưng mà nhìn you kinh khủng quá!

- Hì hì. – Nó cười mĩa mai. – Tí nữa mặc đồ của ông xong thì hãy cười người khác nhé!
- Thôi chết! – Huy Vũ chợt nhớ ra bộ quần áo kinh hoàng của mình, nhà tạo mẫu chẳng ai khác là nó.
- Đáng đời!

- Tiếp theo sau đây là vở kịch: Phú Ông kén rể đến từ lớp 11a13. - Những tràng pháo tay cổ vũ rầm rộ. Cả hội trường tối om, chợt sáng trưng 1 góc tròn ở trên sân khấu. Nhỏ Gấu xuất hiện trong chiếc quần đùi hoa rộng thùng thình (cái này là mượn của thằng Đức béo) và chiếc áo yếm thời xưa. Đúng là còn hơn cả tranh biếm hoạ!

Nhỏ ngồi rạng háng tại vương cái bụng chứa to tướng, tay bấm rau lợn rất ư là thành thạo (cái này đc truyền nghề từ Lan chăm chỉ của lớp), đang bấm tự dưng quay ngoắt ra phía khán giả, mồm nhỏ như cái loa:

- Thời buổi kinh tế thị trường, việc làng, việc nước cứ rối ren hết cả lên, chả biết đường mà lần! Ấy như cái phim “Gió làng Kình” của đạo diễn gì gì ý, mà các bác có biết ko? Cái làng đấy chính là cái làng... cạnh làng em! Mà làng em thì giàu lắm các bác ạ! Như cái ông lý trưởng ý... đồ rồi, giờ phú ông lên thay, giàu nhất nhì ở làng, nhà to vật vĩa, chả bù cho nhà em!

Đang luyên thuyên bỗng nhỏ cầm phục cái con dao thái rau lợn vào thớt, đứng dậy, ngâm nga:

- “Chồng người đánh bắc đẹp đông - Chồng em ngồi máy, tấn công UM”. Ấy chết, em nhầm, MU.

Nhỏ cười hề hà giả vờ như đang chữa ngượng cho câu nói nhầm của mình, bỗng giật mình nhìn ra phía cánh gà.

- Đấy các bác xem, Phú ông làng em kia kìa! Vừa nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đã có mặt. Ông này chết chắc là thiêng lắm đây, đốt hương muỗi cũng lên!

Từ trong cánh gà lão phú ông bước ra, dáng đi khệ lệ, cầm theo cái gậy trông cũng oai phong gớm! Cái mặt lão vênh vênh, nhìn đã biết là khinh đời. Vừa thấy Phú Ông, mặt cái bà mẹ Đốp là nhỏ Gấu đã cười rạng rỡ, đơn đả:

- Dạ con chào Phú ông ạ! Ấy chết con quên, Lý trưởng ạ! Hôm nay thầy Lý đến nhà con có chuyện gì ko ạ?

Cái mặt lão Phú ông đanh vênh vênh, bỗng lão gục mặt vào cây gậy, thút thít:

- Tao khổ lắm mẹ Đốp ạ!

Nhỏ Gấu trề môi quay ra phía khán giả:

- “Nhà giàu nứt đổ đổ vách, tiên tiêu chả hết còn khổ cái nỗi gì?”.

Rồi nhỏ lại quay lại ngay với Phú ông, vẻ quan tâm:

- Dạ thầy làm sao mà khổ ạ?

- Mà biết con Thị Mầu nhà tao chứ?

- “Nổi tiếng cả làng ai mà chả biết!” – Cái giọng nhỏ nói với khán giả mà ngân dài hết cái cách mà nhỏ vẫn nói mĩa người khác. Đúng là chả ai hợp vai mẹ Đốp hơn nhỏ. - Dạ biết ạ!

- Nó có chữa rồi! Nó dám bôi do chất chấu vào mặt tao! – Phú ông nói mà nện từng nhát gậy xuống đất vẻ đau khổ tột cùng

- “Cái này thì em cũng chả bắt ngờ cho lắm!”. À thế hoá ra hôm nay thầy đến là lo vụ làng bắt vạ chứ gì?

- Ko, ko... Bây giờ đời sống văn hoá nó hiện đại rồi, phải đổi mới tư duy chứ! Hơn nữa, dẫu sao thì tao cũng chỉ có độc mỗi mình con Mầu. Thôi thì “Con đại, cái mang”, “Hổ dữ cũng ko ăn thịt con!”. Hôm nay tao đến đây là muốn nhờ mày tổ chức buổi lễ kén rể cho con gái tao. Phải thật hoành sò tráng, mày cứ khác sạn trên tỉnh mày chơi cho tao! Tốn kém bao nhiêu tao cũng trả!

- Dạ vâng! Con sẽ... cố hết sức... nhưng mà... - Mẹ Đốp tay chìa ra ám chỉ đòi tiền hoa hồng.

- Rồi, mày cứ lo chu tất cho tao. Yên tâm, có bao giờ để mày thiệt đâu mà sợ!

Phú ông vừa quay trở vào cánh gà, bà mẹ đắp đã hớn hở:

- Thầy về thông thả, thầy đi mát mẻ ạ!... Hí hí... thế là lại có tiền tiêu rồi! Đúng là thời buổi kinh tế có khác, tiền bộ hẳn ra!

...

Sân khấu vừa tiếp tục mở ra, nhỏ Gấu đã diện bộ váy loè xoè, mặt mày tươi tỉnh. Nhỏ đánh bụng lắc lư lắc lư, cái mông cũng đc dịp lắc theo.

- We to “Phu ông ken rê”. Chào mừng tất tần tật quý vị khán giả, đồng kính chào tất cả mọi người đã đến với lễ kén rể của đại gia Phú ông hôm nay. Điều lệ kén rể của Phú Ông hôm nay vô cùng đơn giản, thuận tiện và dễ sử dụng như sau: Già trẻ, miên trai chưa vợ, mà zai có vợ nhưng chưa có con cũng đc tất! Đều có thể tham gia ứng thí! Nào... Giờ những anh zai nào xung phong, số lượng có hạn nha!”

Nhỏ vừa dứt lời cả hội trường rú ầm, những cánh tay tranh nhau giơ lên, nhỏ cười tủm tỉm làm duyên:

- Ôi, tinh thần của mấy anh zai tốt thật! Nhưng mà em... em chỉ quý mỗi lớp 11a13 của em thôi...!

Nói rồi nhỏ tung tăng trong cái váy cùng cái bụng độn nguyên cái rổ rửa rau to tướng xuống sân khấu, tiến thẳng tới vị trí của lớp mình ngồi. Ba anh chàng diễn viên đã đc điểm chỉ ngồi yên ở vị trí chờ mẹ Đốp tới rước lên sân khấu.

- Ôi chồ ôi, anh này giơ tay nhiệt tình quá! Tuyển!

...

- Khiếp, con trai gì mà lúng lỉnh toàn mỡ thế này, nhưng thôi, em tuyển!

...

- Anh zai này cười duyên thế tuyển nốt! Số lượng có hạn, em lại bụng mang dạ chửa, thôi em ko tuyển nữa, anh zai nào ko đc tuyển đừng buồn nha, chờ dịp khác, cô Mầu... cô ấy... bỏ chồng!

Trên sân khấu, 3 anh chàng đc tuyển đứng xếp hàng, mẹ Đốp đứng nhìn 1 lượt quay về phía khán giả:

- Mất mình sao lại thiếu thẩm mỹ đến thế này nhỉ?... Ê hèm. - nhỏ lấy giọng. - Sau đây xin mời cô Bạch Thị Mầu ra sân khấu!

Nhỏ Gấu vừa dứt lời, nó với cái bụng to vượt mặt từ trong cánh gà lẳng xằng chạy ra.

- Ôi! Khách sạn gì mà nhiều sao thế này nhỉ? – Nó đưa mắt nhìn lên trời. - Đúng là khách sạn ngàn sao có khác! - Rồi nó quay lại phía khán giả, cái giọng giả nai kinh khủng. – Ô ôi kì diệu thế, cái này là ở làng em ko có đâu các bác ạ!

- Con Thị Nở kia! - Nhỏ Gấu vừa dứt lời cả hội trường cười ầm, tiếng vỗ tay đen đét, thì đó, ai cũng nghĩ là Thị Mầu ai dè lại có Thị Nở xuất hiện thế kia! – Ai gọi mày mà mày ra đây làm gì?

- Ô hay! Hối như đùa! Con Mầu nó lấy chồng, mà Nở ko ra thì ai coi đc...! Ấy chết, ra mà ko giới thiệu gì với mọi người cả! – nó quay lại phía khán giả, cái môi dày cộp, đỏ chót cười tươi rói. – Em xin đc trân trọng giới thiệu: Em là Thị Nở bạn thân Thị Mầu! Ô mà sao giờ này con Mầu chưa ra là sao nhỉ? Lại bạn make up đây mà! Thôi để em gọi nó, em gọi nó là nó ra liền ý mà...!

Nói rồi nó lấy giọng, cái miệng mở rộng đến tận mang tai:

- Mầu... Mầu ơi Mầu...! Mầu! – Nó gất!

- Ai gọi em đó? Có em đây...! - Nhỏ Chins ưỡn a ưỡn ẹo với cái bụng chửa bước ra.

- Mầu! Nở đây!

- Ôi! Nở! – Hai đứa nó chạy lại ôm nhau như lâu này mới gặp. - Mừng vui ấy là khôn siết! Có mày ra đây tao bớt run!

- Thôi thôi! Đề nghị cô Nở, bước sang bên kia, cho cô Màu trình diễn quý khán giả đồng 3 thí sinh! - giọng nhỏ Gấu vang lên, cô nàng Thị Nở lúi thủi đứng dẹp sang 1 bên.

Thị Màu vừa nghe thấy nói đến mình, nhỏ đưa tay hất tóc, cái mông lắc đánh liên hồi, nhỏ dạo bước như người mẫu trên sàn “Két - quắc”. Cùng lúc đó, mẹ Đốp đọc lời giới thiệu:

- Chiều cao 1m68, nặng 45 ký, vòng 1, 90, chuẩn, vòng 2, 60, đẹp, vòng 3, xin lỗi do lỗi kỹ thuật chúng tôi chưa kịp cập nhật và điều tra con số, đợi thí sinh nào trúng tuyển điều tra nốt! ... Sau đây xin mời Phú ông ra có đôi lời nói với con gái.

Mẹ Đốp vừa dứt lời, Phú ông bước ra, tiến đến cạnh chỗ con gái:

- Con hãy nhìn khắp 1 lượt, trên sân khấu, dưới lễ đài, và nghe cha hỏi đây: “Tiên sư con gái của tao - Hàu quả là của thằng nào khai mau!”

Vừa nghe cha quát, Thị Màu ra vẻ đáng thương:

- Cha ơi con chả biết đâu cha à – Cũng bởi cái số con gà – Tin tưởng nhiều quá thành ra thế này! - Nhỏ hếch cái bụng lên, khiến phú ông phải giật cả mình.

- Thôi thôi... thế thì vào việc chính đi!

- Sau đây đến phần giới thiệu của 3 thí sinh.

Nhỏ Gấu vừa mời, anh chàng Sứt với quả dép tổ ong cháy, quần soóc, áo dài thắt calavat bước lên, cái mặt vênh lên tận trời:

- Kiều nữ thì phải đi cùng đại gia. Mà đại gia là ai? It's me!

- Đại gia? - Thị Màu chùn mũi, môi trề ra. – Có mà đại rơm thì có!

Tiếp theo, anh chàng Đức béo cũng ko ngần ngại lại gần người đẹp, ngheu ngao:

- Bóng dáng ai đẹp xinh cho lòng anh đang chìm đắm. Liệu có phải là người có nốt ruồi ở trên mồm ko? Người mà anh thầm mong đc sánh bước đi chung cuộc đời!

- Gì thế? Mặt người ta xinh tươi, trơn tru thế này mà dám bảo có nốt ruồi ở trên mồm. Chém gió thì đc, đừng này chém cả bảo mới kinh!

Anh chàng Đức béo tịt ngóm, mặt mũi dần thối!

- Để tôi! – Anh chàng còn lại với chiếc áo dài tối tận đầu gối và quả quần nâu cùng màu, mớ tóc trắng xù xì lên tiếng. – “Trắng lên đỉnh núi trắng tà. – Anh là thi sĩ chưa già đâu em! - Ko tin lại gần anh xem – Anh 71 tuổi còn đen tóc này.” Thôi chết, quên mớ tóc già rồi!

- 71 tuổi mà còn kêu chưa già!

- Anh già thì mặc anh già! - Anh chưa có vợ vẫn là trai tân!

- Xí!

- Phần giới thiệu của các thí sinh đã xong, giờ xin mời cô Màu lựa chọn.

- Nở! Help me!

- Yes! OK. – Thị Nở lên tiếng, đánh bụng bước tới ba anh chàng thí sinh. – 1 hàng ngang tập dục! Nhắm! Tập hợp!... Rồi. - nó vỗ vai anh chàng đứng thứ nhất. – Quay, quay 1 vòng xem nào... - lắc đầu ngao ngán, nó lại vỗ vai anh chàng thứ 2. – Quay, quay... - Nó thở dài thườn thượt. Quay sang anh chàng Đức béo còn lại, chưa kịp nói gì chàng ta đã quay. – Làm ơn dừng lại giùm cái, quay lảng hết mỡ vào mặt người ta rồi.

Nói xong, nó thở dài bước ra, lắc đầu nguội nguội:

- So đi tính lại chả ai bằng anh Chí nhà em cả! Ai đời vừa già vừa xấu!... Màu, I'm sorry. I don't help you!

- Thôi mà, năn nỉ đấy!

- Năn nỉ cái gì mà năn nỉ? Tao đứng đây ngấm zai nhờ ông Chí nhà tao ông ghen thì sao? Với lại mày tuyển chồng hay là tao tuyển chồng?

- Đồ tồi! I hate you! - Thị Nở giận dữ.

- Cô Mầu mau tự lựa chọn đi!

- Chọn đi, chọn đi!... - Tiếng hô thúc giục. Thị Mầu tâm trạng rối loạn. Bồng...

- Ko! - Cả hội trường im lặng. Thị Mầu ngược đôi mắt long lanh với hai hàng nước mắt đã chảy dài lên phía Phú ông, khẽ hát: - “Cha ơi!... Con sống cô đơn 1 mình. Bao năm qua... cha già ko đoái trông!”. Cha ơi, kể từ ngày cha đc nhận chức làm lý trưởng đến giờ, cha mãi lo công việc chả mấy khi đoái hoài gì tới con. Đến bữa cơm ăn con ăn gì cha cũng ko biết. Con đi chơi hay vẫn đang ngồi học bài cha cũng chả rõ. Vì có mấy khi cha ở nhà đâu! Con có tiền, có quần áo đẹp nhưng con vẫn buồn, vẫn cô đơn. Đã bao giờ cha ôm con vào lòng, cha hỏi hôm nay con đi đâu? Chưa bao giờ phải ko cha? - Nhỏ Chins khóc. Những giọt nước mắt thật sự. Đến nỗi. Nhỏ nghẹn lời ko thể nói tiếp đoạn lời thoại tiếp theo. Nó, nhỏ Gấu nhìn nhỏ. Chúng nó cũng khóc. Chả ai biết là chúng nó đang diễn hay là đang khóc thật! Nhỏ Chins cố gạt hai hàng nước mắt, nghẹn ngào nói tiếp. - Và giờ... cha lại bắt con đi lấy 1 trong số những người đáng tuổi cha con! Hay chí ít con cũng chả biết gì về họ. Chẳng nhẽ cha lại dành lòng gả con, trao cả đời con cho những người mà cha ko biết họ sẽ đưa đẩy số phận con đến đâu! Phải chăng đó là tình thương mà cha dành cho con?!

- Nở, Nở có điều muốn nói. Nở cũng là 1 con bé 17 chỉ bằng tuổi Mầu. 17 tuổi mà Nở đã phải chịu phận làm vợ và giờ sắp thêm cả phận làm mẹ. 17 tuổi khi ước mơ và hoài bão của Nở còn đang ở phía trước. Nhưng... giờ thì nó đã quá xa vời với Nở rồi. Nở bị chôn chân, bị gắn chặt với phận đã có chồng!

Nước mắt nó lăn dài, nó khóc, khóc cho thân phận Thị Nở và khóc cho chính mình. Huy Vũ đứng trong cánh gà nhìn nước mắt nó rơi, lòng cậu đau nhói.

- 17 tuổi Nở phải lo toan cho cuộc sống gia đình, khi mà 17 Nở lo cho bản thân còn chưa xong. Cuộc sống gia đình vất vả, nhọc nhằn và nhiều cay đắng lắm. Mỗi lần nhìn bạn bè bằng tuổi mình hồn nhiên, vô tư cắp sách tới lớp, Nở thấy chạnh lòng. Nở chỉ muốn nói 1 điều, xin Phú ông đừng bắt Mầu phải đi theo vết xe đổ của Nở!

- Trời ơi! Chẳng lẽ tất cả là tôi đã sai! - Phú ông kêu lên, sân khấu hạ màn! Mọi người lặng im, vẫn cái lặng im từ đầu tới giờ. Ai cũng ngỡ ngàng, sửng sốt, mở đầu là tiếng cười, những cái cười vừa mỉa mai, vừa gây hài nhưng kết thúc lại là một nỗi đau, nỗi buồn, và cả những điều ta phải suy ngẫm. Đâu đó dưới sân khấu là những giọt nước mắt khẽ rơi vì một vở kịch hay và cũng vì 1 bài học sâu sắc.

- Tiếp theo để thay đổi không khí, xin mời tất cả quý vị và các em thưởng thưởng màn trình diễn thời trang 1 lần nữa đến từ chi đoàn 11a13.

Lời giới thiệu vừa kết thúc, cả sân khấu rộn lên bởi tiếng nhạc sàn sôi động. Từ trong cánh gà, nhỏ Nhung Khinh bước ra trong tà áo dài trắng học sinh duyên dáng.

- Chào mừng tất cả quý vị đại biểu, các thầy cô giáo cùng toàn thể các bạn học sinh đến với màn trình diễn thời trang của tập thể lớp 11a13 với chủ đề: “5 châu hội tụ”. Mở đầu sẽ là bộ trang phục “Người rừng đến từ rừng xanh châu Phi”.

Từ trong sân khấu một anh chàng bé tẹo như viên kẹo lao ra trong bộ dạng cởi trần đóng khố, chân đi đất, tay cầm dao phi ẩm ẩm như con ngựa hoang cùng với tiếng “hí” vang tận cuối khán đài rồi bất chợt dừng lại cái “kít” và đứng tạo dáng rất chi là “thổ dân”.

- Vâng đó là bộ trang phục với ý tưởng “hoà mình với thiên nhiên”. Như các bạn thấy, chất liệu của bộ trang phục là bộ khố đc làm từ nguyên liệu lá cây, cảm giác giúp cho người mặc thư thái, hoà hợp với thiên nhiên hơn, và đặc biệt ngoài công dụng để mặc chúng ta còn có thể sử dụng làm phân xanh rất tốt!... Tiếp theo là bộ trang phục đến từ “Ha - oai”: “Quần đùi lộng gió”!

Trên sân khấu xuất hiện một anh chàng cởi trần mặc quần đùi với hai ống đc cắt tua rua tới 2 phần 3 ống quần, đầu đội mũ lá.

- “Quần đùi lộng gió” với nguyên liệu hoàn toàn từ sách báo cũ đc thiết kế với những đường xẻ ko chỉ 1 mà là hàng chục, tạo nét quyến rũ đầy “phấp phới” cho phái mạnh và cảm giác thông thoáng do diện tích gió lùa tương đối lớn, thích hợp cho những bạn trai vào mùa hè với khí hậu nóng ẩm như ở nước ta... Và trên sân khấu đang là sự xuất hiện của bộ trang phục “Cao bồi miền Tây.

Anh chàng với chiều cao 1m84 nhưng cân nặng thì vô cùng khiêm tốn, chắc chỉ khoảng hơn 50 cân một tí xuất hiện trong chiếc mũ cao bồi ko chóp, cở trần, khăn buộc cổ, hai khẩu súng hai bên hông, mặc quần đùi và đi giày nhưng ko đi tất.

- Vâng, bộ trang phục này với chiếc mũ ko chóp đc tạo từ nguyên liệu bìa cứng tạo cảm giác thông thoáng, mát mẻ cho người sử dụng, chống chỉ định ra trời nắng, gặp mưa bão hay gió thổi to vì rất có thể gây hại đến đầu hoặc tóc của bạn. Khẩu súng đc làm từ bìa các – tông nhằm tạo độ cứng và đặc biệt ko gây nguy hại cho người sử dụng lẫn nạn nhân bị người sử dụng nhằm tới. Chiếc quần đùi đc nhà thiết kế chúng tôi sử dụng chất liệu giấy bóng kính với tính chất nhẹ, đẹp và ưu điểm dễ rách, thích hợp cho việc điều trị các căn bệnh liên quan đến vận động mạnh, nhảy nhót hay chạy nhảy nơi đông người... Tiếp đến mời quý vị thưởng thức bộ trang phục kimônô đến từ Nhật Bản.

Từ trong cánh gà, 1 cô nàng xuất hiện với mái tóc búi cao cài hoa hồng, khuôn mặt trắng ngần, mịn màng, đôi mắt hút hồn, đôi má ửng hồng và làn môi cong quyến rũ, khoác trên mình là chiếc váy quây dài tới tận gót chân, để lộ bờ vai trần hơi nhiều xương 1 chút, hai ống tay dài rộng, đằng sau thắt 1 chiếc nơ to bản, duyên dáng. Cô nàng di chuyển bằng đầu mũi chân tạo nên sự dịu dàng, đặc trưng người con gái Nhật Bản.

- Ai thế? Ai mà trông xinh thế?

- Huy Vũ đấy!

- Cái gì?

- Thật mà! Ko ngờ anh ấy ko chỉ đẹp trai mà trang điểm vào còn vô cùng xinh gái nữa.

- Với sự sáng tạo đầy nghệ thuật, bộ trang phục kimônô đc cách điệu hoàn toàn ở phần cổ và vai áo. Với tính chất “hở mà ko phải là hở” nhà thiết kế đã sử dụng chất liệu giấy bóng kính, mặc mà cứ như ko mặc. Phần thân váy đc làm từ chất liệu giấy dán tường cũ, với đặc điểm này vô cùng thích hợp cho bạn nào muốn thay giấy gián tường mới mà ko biết vứt giấy dán tường cũ đi đâu!

Nó đứng trong cánh gà ngơ ngác, ngẩn người, lúc nó bận diễn kịch ko đc xem lũ bạn trang điểm cho Huy Vũ thế nào, giờ thì nó phải giật mình, Huy Vũ trông xinh đẹp chẳng thua kém đứa con gái nào trong lớp, tức là cộng cả nó và hai con nhỏ bạn thân. Huy Vũ di chuyển đúng như bài bản nó dạy và liên tục gửi nụ hôn gió tới khán giả.

- Em nào mà xinh thế nhỉ? Lần đầu tao trông thấy! Công nhận cái lớp 11a13 này lắm gái xinh thật đấy!

- Con trai đấy ông ạ!

- ... (Té ghê).

- Và cuối cùng, như các bạn đã biết, 1 trong những vấn đề đáng báo động của toàn cầu hiện nay là sự ô nhiễm môi trường. Với ý tưởng chung tay góp phần giữ gìn 1 môi trường trong sạch, chúng tôi đã thiết kế bộ trang phục mang tên “Thùng rác di động” đến từ Việt Nam.

Một anh chàng với bộ trang phục hình hộp trông như một chiếc xe lu bước ra. Phía trước mặt bộ trang phục đc thể hiện bởi một bức tranh cổ động và tuyên truyền, với hình ảnh hai bàn tay chụm lại che chở cho trái đất xanh trước xung quanh toàn rác bẩn. Chiếc thùng rác di động trông hùng dũng hơn với chiếc búa to ngang giữa đầu người trên tay.

Miệng cười toe toét, thùng rác di động “diễn hành” trên sân khấu trước hàng nghìn tiếng cười của khán giả. Bất chợt, một cô nàng từ đâu xuất hiện, trên tay cầm một gói bím bím miệng nhai ngồm ngoàm, rồi rất tự nhiên và như đã quá quen thuộc, vỏ bím bím đc thả toẹt ngay xuống đất, cô nàng đứng phắt tay như không có chuyện gì.

Vỗ vai. Gạt. Vỗ vai... Gạt.

- Cái gì thế? – Cô nàng gầm lên, quay mặt nhìn kẻ “động chạm” ở phía sau. Giật mình, trước mặt là chiếc búa to đành đang giơ lên đầy hăm dọa. Thùng rác di động chợt cất tiếng ca: “Em có là người Việt Nam dòng máu đỏ da vàng, biết yêu thương nồng nàn? Em có là người Việt Nam mang trái tim nhân hậu thương giống nòi về sau?”

Ngay lập tức, cô nàng phải cúi xuống, nhặt vỏ bìm bìm bỏ vào khoang chứa rác, mặt đầy hối hận.

- Thế là người Việt Nam.

Rồi từ đâu tất cả các bộ trang phục ủa ra cùng hát vang: “Em có là người Việt Nam dòng máu đỏ da vàng biết yêu thương nồng nàn. Em có là người Việt Nam mang trái tim nhân hậu thương giống nòi về sau. Sức chia đời đau yếu biết thương người khôn khó chứa tran tình đồng loại trái tim người cao quý bên nhau cùng xây đắp cuộc sống ngày mai.

Em có là người Việt Nam dòng máu đỏ da vàng biết yêu thương nồng nàn. Em có là người Việt Nam mang trái tim nhân hậu thương giống nòi về sau. Đôi tay này gom góp nâng niu và giữ lấy những phút giây này. Con tim đầy sức sống mang theo tình thương mến cho đời ngày mai!

Thế là người việt nam!

Những tràng pháo tay hò reo, màn trình diễn thời trang kết thúc.

- Và để tiếp nối chương trình...

Nó vội vã kéo nhỏ Gấu ra phía gần cánh gà.

- Gì thế mày? - Nhỏ Gấu nhăn nhó.

-... là tiết mục đến từ chi đoàn 10A3.

- Là tiết mục của em Cún đấy!

- Ôi là em Cún baby à? Thích quá!

- Hi, xin lỗi mày nhé! – nó mỉm cười đầy hối lỗi rồi đưa tay đẩy người nhỏ bạn ra khỏi cánh gà, choạng vạng trên sân khấu.

- O ai thế kia?

- Sao con Gấu lại đứng trên kia?

Nhỏ Gấu bất ngờ, đôi má nhỏ đỏ ửng, nóng rát. Nhỏ bất chợt thấy luống cuống, đầy xấu hổ và thật là một kẻ vô duyên đang đứng trên sân khấu. Tiếng nhạc đã nổi lên, ko biết bao nhiêu là con mắt dưới kia đang đổ dồn vào nhìn nhỏ đầy thắc mắc. Nhỏ đứng như trời chổng. Đôi mắt long lanh như sắp khóc. Nhỏ quay mặt vào cánh gà, nơi con bạn đang chấp hai tay vào nhau như thế: “Tao xin mày đó, hát đi!”. Nhỏ đánh con mắt sắc lạnh nhìn con bạn, quay sang phía khán giả đang rì rầm ở dưới, nhắm mắt, nhỏ toan bước vào, thì từ đâu, 1 bàn tay to rộng, đủ êm ái, đủ ấm áp nắm lấy bàn tay nhỏ đang lạnh ngắt phần vì cơn gió đông buốt giá, phần vì đang lâm vào cái tình cảnh trở trêu này.

- Hát cùng em chị nhé! - Lời thì thầm ngọt ngào nhất mà gió đưa tới cho nhỏ. Lời thì thầm đủ để xóa tan đi mọi ánh mắt khiếm nhã đang nhìn nhỏ dưới kia, đủ để khơi lên mọi cảm xúc trong lòng nhỏ, đủ để gió thổi bay cơn nóng bỏng rát trên đôi má hồng kia và đủ để một trái tim nhỏ chợt xao xuyến băng quơ. Nhỏ mỉm cười, chưa bao giờ nhỏ cười đẹp đến thế, ít nhất là với một cậu bé lúc này.

- Huyền thoại ngày xưa nàng cá thích hay vui đùa, tung tăng bay lượn rồi một hôm đến nơi trần gian. - Tiếng hát trong trẻo vang lên, chưa bao giờ nhỏ Gấu thấy mình có thể hát, hát với một trái tim đang hát thật sự.

- Khi đêm dần xa nàng mới hay đã quên đường về, một mình rừng sâu nàng ko biết đi về đâu.

- Rồi một chàng trai bỗng nhiên đến chở che cho nàng, đâu ai ngờ rằng chàng là hoàng tử con nhà vua.

- Yêu nhau làm chi để trái ngang xót xa ngàn lần, để trái tim nàng sầu lệ rơi đắng cay vô vãn.

- Thương ai nàng đã hiến mái tóc đẹp xinh, để đc đôi chân bước đi mỗi bước là ngàn kim nhói đau.
- Thương ai nàng cố đến thăm người yêu nhưng có sao ko nói nên lời khi chàng đã sánh duyên cùng ai!
- Em mang tình yêu dấu chôn sâu đại dương để ngàn năm biết vẫn vương sóng dâng trào từng đêm nhớ thương.
- Ai hay lời nguyện đã ko cho thành đôi nên xót xa hai đứa hai nơi để lòng đau mãi đến muôn đời.

Những tràng pháo tay ko ngớt, ở bên trong cánh gà, nó mỉm cười vì nó biết nó đã làm điều mình nên làm. Và cũng có một ai kia đứng nơi khuất dưới sân khấu đông nghịt người, đôi mắt buồn rười rượi nhưng anh chàng vẫn khẽ mỉm cười tự nhủ: “Yêu là thấy người mình yêu hạnh phúc!”.

17. Chương 17

Thế theo nguyện vọng của Cỏ mình post phần kết của chuyện nhé.

sau khi hát xong nhỏ Gấu chạy vào đánh nó mất cái cho có lệ, miệng tùm tùm cười-“biết thế tao diện bộ nào thật đẹp”.Nó ko dấu nổi sự sung sướng của mình với con bạn thân, mà theo 1 góc độ nào đó thì Cỏ là tình địch của nó.

- AAAAAAA...

Tiếng nhỏ Gấu hét vang cả cánh gà,nó,Chins, Huy Vũ và có cả Cún chạy vào

-Chết rồi mà ời đời tao thế là hết - nó vừa khóc vừa hét lên.

Cún chạy đến cầm tay nó như đang chăm sóc vợ yêu vậy- Chị Gấu sao thế.

-Chết rồi lúc lấy hát cái này vẫn trong bụng chị- nó vẫn lúc lử chỉ tay vào bụng nơi mà cái bụng bầu của mẹ Đố. Mọi người được 1 trận cười toí tả, cái đó tất nhiên là nhờ công của Cỏ rồi.

Cả đêm nhỏ Gấu ko tài nào ngủ được vì cái cảnh nó và Cún cầm tay nhau hát trên sân khấu còn cái răng khểnh kia là của riêng nó vậy. Nhưng nó có biết đâu Cún cũng đang rất khó xử khi mà trong tim Cún hình ảnh nó đã xóa hết Cỏ rồi.

* * *

-Ngủ chưa tôi vào nhé? tiếng Huy Vũ ngoài cửa phòng nó

- Vào đi tôi đang định tìm ông đây may wa hihi - nó chạy ra mở cửa miệng cười toe toét, nụ cười mà làm Huy Vũ mất mấy phút mới chớ lại đc thực tại.

-Sao? có chuyện j mà lại tìm tôi?

-Tôi thèm ăn bánh kem

-Tôi về phòng đây!

-Thôi mà năn nỉ đấy.

-Đùa đấy xuống bếp dúp tôi nhé?

Nó ngồi ăn bánh 1 cách ngon lành trong khi Huy Vũ phải 1 mình don cả nhà bếp.

-Dọn cùng tôi xong hãy ăn được không?

-Không! - nó nói trong khi mũi dính đầy kem.

Huy Vũ mỉm cười với cái ý nghĩ “may wa tưởng cái bánh được tặng cho người khác cơ, mà hôm nay nhìn Cỏ xinh hơn mọi hôm nhiều ”

-“Cốc”

-AAAAA

-Đồ dở hơi cười tôi đấy ah?

-Có You dở hơi thì có mũi dính kem kia!

-Hihi I am sorry

-You..

* * *

Nó mở cửa sổ đón những tia nắng đầu tiên trong ngày, nó chợt giật mình vì tiếng Huy Vũ.

-You nhanh lên tôi lại đi học.

mắt nó mở to chớp chớp, Trước mắt nó lúc này là 1 cậu con trai đeo đôi giày thể thao adidas trắng với chiếc quần Jean đóng thùng với cái áo đồng phục, đầu vuốt keo nhìn rất chi là handsome

-Sao ko nhanh lên You lại địn trèo tường ah?

- ư..ư xong ngay đây - nó chạy như có ai đuổi sau lưng vào phòng vệ sinh đóng cửa cái “phịch”

Qua bệnh xe buýt nó lẩm bẩm “cái thằng nhỏ này sao ko đợi mình đi học nhỉ?”

-You chửi tôi đấy ah?

- >.<>

-AAA... You bỏ tay ra khỏi tai tôi đi!

Vừa đến cổng trường Huy Vũ phanh dúi dụi về phía trước khi thấy Cún cầm bó hoa hồng đang đứng đợi ai đó. Đúng lúc đấy nhỏ Gấu và nhỏ Chins cũng đến. Mặc dù hơi buồn như nhỏ Gấu vẫn đến gần nó

-Cún đợi mày kia

-Mày điên ah?

Gấu chạy lên chỗ Cún vênh mặt.

-Tặng chi hay tặng Cỏ đấy?

Cún tiến lại gần nó, hai tay dơ bó hoa về phía nó làm nó và cả trăm con mắt khác ngơ ngàng.

-Chị Gấu làm người yêu Huy nhé?

-Nhận đi!... Nhận đi! - Cỏ và Chins hét vang lên

-Chị..Chị..em..em thích Cỏ cơ mà

-Ko! em nhận ra chị mới là người em cần

Nó ko đợi j nữa tay cầm bó hoa rồi cùngCún đi vào tận cửa lớp bỏ lại 3 đứa bạn chết đứng ngoài cổng trường.

-Vừa trường đi nào các em làm tắc đường rồi kìa! dọn thầy Thiết ầm áp vang lên phía sau.

-À Chins này tí nữa học về ở lại anh gặp có tí việc nhé.À À thầy cần gặp em.

-Anh à thầy đã bảo là đến trường phải xưng là thầy mà!

Trời ơi cái gì đây? tứ sáng tới giờ nó gặp toàn chuyện ko tin đc, mà đâu chỉ có nó còn cả Huy vũ chết đường với con ngựa sắt đấy.

Ngồi trong lớp nó có tâm trạng rất khó tả. Thế là nó và thằng Cún vẫn là chị em tốt.Nhưng đó ko phải vấn đề là cho đâu nó muốn nổ tung ra, vấn đề ở đây là con bạn thân nó giờ lại là 1 nửa của người nó đã dành hết tình cảm cho.Giờ thì nó đã biết vì sao Chins giấu chuyện có người yêu mới.Trời ơi nó điên mất.

-Sao em ko định chào thầy ah?

-Dạ em..dạ ko ạ.

Cả ngày nó cứ quay sang nhìn Chins làm con nhỏ chỉ biết cúi mặt cười trừ

* * *

Bữa cơm tối đã đến, đầu óc đầu mà nó ăn bây giờ. nó cứ iệng là lại rơi xuống bát. Bữa nay chỉ có nó với Huy Vũ ăn cơm vì ông Trịnh phải đi tiếp khách.

-thôi đừng buồn nữa có khi thế lại tốt cho You

Nó không trả lời chỉ cúi mặt xuống mặc cho những giọt nước mắt rơi mỗi lúc 1 nhiều.Nó đứng dậy chạy thẳng lên phòng.

-Tôi vào nhé-

-...

-You đừng khóc nữa nín đi - Huy Vũ tiến lại gần nó

Nó vùng vằng đứng lên “để tôi yên đi ông không hiểu ah?”. Giờ nó mới nhận ra miếng bánh Huy Vũ mang lên đã bị nó làm rơi xuống lên nhà“tôi xin lỗi” nó khóc to hơn và như có 1 lực đẩy khiến nó ôm chầm lấy Huy Vũ

-Nếu muốn You cứ khóc đi.

* * *

- Ông xin cho tôi nghỉ nhé hôm nay tôi cần ở 1 mình.

-Ko đc hôm nay ba tôi về đây

Trên đường Huy Vũ cảm giác có cái gì đó rất lạ. Vậy là nó đã quyết định rồi.

1 ngày nặng nề với nó đã trôi qua bữa cơm tối lại đến nhưng có điều cả bố mẹ nó cũng đc mời đến. Lần này nó bỏ mặc mọi người lại với sự ngỡ ngàng còn nó thì lên phòng với đôi mắt sưng vù.

-You xuống ăn cơm đi

Nó bước xuống ngồi giữa bố mẹ nó

-Bố có thể bỏ Lệ Quân được không?

-Hả???từ đó đc thốt lên bởi 5 cái miệng há hốc

-Bố có thể bỏ Lệ Quân được không?

-Sao? Mà nói cái gì? - ông Trịnh gắt lên

-Con yêu cô ấy và không muốn bố làm hỏng cuộc đời cô ấy

Nó chịu hết nổi rồi, nó như người phát điên chạy thật nhanh ra ngoài bỏ lại những tiếng “Lệ Quân” phía sau. Nó chợt nhận ra mình đang ở cây cầu lần trước lần mà nó định tự tử. Đây là ý trời ư. Và thế là.

-“Reng ..reng”.Nó bật dậy dụi mắt thì ra nó đang mơ, 1 giấc ác mộng ngọt ngào. Ôi trời ơi nó quên mất hôm nay là chủ nhật vậy mà vẫn để báo thức.

8h sáng nó bước ra khỏi nhà.

-“bộp” nó vỗ mông 1 bà chị đít cong veo.

-Chánh ra đi nhỏ của tôi

Nó há hốc mồm chạy về nhà như ma đuổi, vừa mở cửa nó đã hét lên

-Bố ơi con không muốn lấy chồng

Tặng Cỏ!

Pun.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-nho-cua-toi>